

Giới thiệu Sự Trả Thù Của Ánh Trăng

Sư Trà Thù Của Ánh Trăng thuộc thể loại truyện teen hay nói về các nhân vật sau:

Nó Vũ Hoàng Thiên Anh (Moon): 17t, cao 1m79 cực kỳ xinh đẹp và giỏi võ nhưng tính cách thì băng lãnh và tàn độc Rất thích sử dụng phi tiêu, ám khí IQ: 300/300

Nhỏ Trần Phương Đông Nghi (Exline): 17t, cao 1m77 bạn thân của nó tiểu thư tập đoàn Trần Ánh đứng thứ 3 TG Rất giỏi về công nghệ thông tin, không xinh đẹp và giỏi võ bằng nó nhưng mà đáng yêu lắm cơ. Sở trường: chế tạo và sử dụng bom IQ:299/300

Cô Lê Ngọc Tường Vy (Ruchia): 17t, cao 1m72 bạn thân của nó tiểu thư tập đoàn Lê Ngọc đứng thứ 2 TG về y học Cô nàng này có 2 má lúm đồng tiền nên khi cười rất ư là dễ thương. Sở trường: thuốc độc IQ:299/300

Hần_Vương_Lãnh_Thiên (Ken):18t, cao 1m87 rất đẹp trai vì thừa hưởng nhan sắc từ bố Cơ mà bố của anh ấy là trùm Mafia đấy, rất giàu có nhưng khó gần và hơi ít nói Giỏi võ IQ:300/300

Cậu_Trần Trọng Di (Kelvin):18t, cao 1m85 khá đẹp trai vì mẹ cậu là diễn viên Hàn Quốc_thiếu gia tập đoàn Trần Hoàng đứng thứ 4 TG , giỏi võ nhưng không bằng hần IQ:298/300

Hoàng Tuấn Khanh (Kaito):18t, cao 1m81 cũng là “mỹ nam” giống mấy thằng bạn thân_ thiếu gia tập đoàn Hoàng Tuấn đứng thứ 5 TG_vô thi cũng tam_Lăng nhăng thi khôi nói, mỗi ngày 1 cô IQ:298/300

(Các nhân vật còn lại thì t/g sẽ giới thiệu với các bạn sau nha ! Đây là truyện đầu tay của t/g nên chưa có kinh nghiệm nhiều, các bạn cứ cho ý kiến và nhận xét thoải mái, mong các bạn đọc ủng hộ mình !)

Bạn đang đọc truyện *Sư Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Về Việt Nam

Chap 1: Về Việt

11h50'pm

“Mưa ! Mưa rả rích kéo dài. Nó vẫn ngồi đó _co ro ở 1 góc căn phòng tối, nghe tiếng mưa đêm từ xa xa đâu đó vang vọng về trong màn đêm tĩnh mịch... 12 năm ! Đã 12 năm trôi qua rồi Kí ức kinh hoàng kia vẫn ám ảnh lấy nó hàng đêm. Không bao giờ nó quên được cái ngày đó _ngày mà nó mất đi người mẹ yêu thương nó nhất. Nó đã thề rằng sẽ trả thù cho mẹ, nhưng kết quả sẽ ra sao ?...”

Sáng hôm sau...

- Về Việt không Exline, Ruchia ? _nó hỏi 2 con bạn thân đang nằm ôm 1 đồng snack xem phim Công chúa Winx (haizzz 17 tuổi rồi chứ ít ỏi gì đâu)
- Hà ? Về Việt sao ? Yeahhhhhhhh, được về quê rồi ! Khi nào thì về thế Moon ? Đi bao lâu vậy ? _ Ruchia xỏ 1 tràng
- Ủ! Chừng nào thì đi hà Moon ? Mà khi không về đấy làm gì thế ? _Exline từ tốn hỏi(phong cách tiểu thư là đây)
- Trả thù ! _Nó thốt ra 2 chữ làm cho Exline và Ruchia lạnh sống lưng
- Vậy khi nào đi thế?
- Các cậu còn 9 tiếng để chuẩn bị đấy. Tranh thủ đi !
- Ok con dê, dọn đồ liền Nhỏ và cô hí hửng kéo nhau lên phòng dọn đồ (người ta đi trả thù mà 2 bà làm như đi du lịch không bằng ấy)

Nó chán nản nhìn 2 con bạn “bất bình thường” của mình rồi cũng lên phòng để ... ngủ.

Sau 5 tiếng đồng hồ thì nhỏ và cô đã thu dọn xong đồ đạc của mình, 2 người mệt mỏi lết xác sang phòng nó

- Moon ơi ! Cậu thu dọn xong chưa?
- Thu dọn cái gì ? _Nó ngo ngác hỏi 2 con bạn
- Thì đồ đạc để về Việt Nam
- Tớ chỉ đem theo cái laptop thôi, còn những thứ khác về đây rồi mua sau mà. _Nó bình thản trả lời trong khi 2 đứa bạn đang ức chế max lever, vậy mà làm 2 người dọn dẹp hết 5 tiếng nè trời !!! (Tại mấy chị thông minh thường xuyên lâu lâu ngu đột xuất á ^^)

3h Sân Bay USA

Tụi nó chào tạm biệt ba mẹ để chuẩn bị về Việt nam đối mặt với muôn vàn sóng gió đang chờ đợi ở phía trước. Hai mươi phút sau, tụi nó mới bước lên máy bay được vì Trần phu nhân (mẹ Exline) và Lê Ngọc phu nhân (mẹ Ruchia) cứ ôm nó mà khóc suốt suốt. Ai cũng phấn khởi vì sắp trở về miền đất quê hương đã cách xa 12 năm, riêng nó vẫn im lặng nhắm mắt hồi tưởng về những kỷ ức năm xưa...

VIỆT THĂNG TIỀN !!!

6h00' am

- Oa...Một quá đi Moon ơi ! _Nhỏ và cô mè nheo với nó sau 14 tiếng 28 phút 57 giây ngồi trên máy bay(t/g nói hơi lố)
- A! Hotgirl kia..._n1
- Đẹp quá ! Em ơi làm n.y anh đi _n2
- Không ! Em ấy là n.y của tao _n3 (t/g: của mi hỏi nè?)
- Xì, xấu hơn tui nữa _n4
- Ủ, tui đẹp hơn nhiều _n5

Tụi nó không thèm quan tâm vì ở Mỹ, tụi nó đã quá quen với cảnh này rồi. 3 tụi nó lướt qua hàng người đang bàn tán về mình, lên chiếc BMW mới gửi về VN mấy ngày trước phóng thẳng về biệt thự Black Rose

T/g xin tả về ngôi biệt thự này nhé. Biệt thự này rộng 1500m, trong đó bao gồm hồ bơi và sân vườn là 500m. Toàn bộ diện tích sân vườn nó cho người trồng hoa diên vĩ và hoa hồng trắng đan xen nhau, đây là 2 loại hoa nó thích nhất. Phía trong căn biệt thự chủ yếu là màu trắng xen lẫn vàng nâu gián dị nhưng tinh tế, có 4 tầng lầu và 1 tầng thượng

Tầng 1: nhà bếp, phòng khách, phòng dành cho người làm

Tầng 2: gồm 5 phòng, 1 cửa nhỏ, 1 cửa cô, 1 phòng toàn là trang sức và phụ kiện đắt tiền, 1 phòng để trống, phòng còn lại để vũ khí và cũng là phòng mà tụi nó bàn bạc công việc của bang

Tầng 3: có 5 phòng, dành cho khách

Tầng 4: tầng này dành riêng cho nó, chỉ có 1 phòng duy nhất thôi

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trung Tâm Thương Mại White Rose

Chap 2: TTTM White Rose

“Cốc...cốc...”

- Moon ơi ! Tớ vào nhé.._cô gõ cửa phòng nó

Không có tiếng trả lời, cô đẩy cửa bước vào luôn vì đã quá quen với tính cách của nó rồi

- Moon, đi trung tâm thương mại với bọn tớ không ?

-Ừm, tớ cũng cần mua vài thứ !

-Vậy 10' nữa xuất phát nhá ! _Ruchia hí hửng chạy về phòng chuẩn bị

10' sau tụi nó lên chiếc Lamborghini phóng đến TTTM White Rose, gửi xe xong tụi nó bước vào trong. Vừa bước vào, tụi nó đã trở thành tâm điểm của mọi lời bàn tán. Chuyện ! Hotgirl mà.

-Ôi ! Xinh quá, làm vk anh nhé ! _n1

-Dễ thương ghê, làm bạn gái anh đi! _n2

-Hừ, xấu như vịt mà cũng khen _n3

Mà thực sự là bây giờ tụi nó xinh lắm nha. Exline thì mặc 1 bộ váy tay phồng bằng ren màu trắng dài ngang gối, cổ áo hình trái tim đính kim cương lấp lánh và sợi lụa màu hồng nhạt thắt thành chiếc nơ ngang eo trông xinh phết, mái tóc nhỏ được cột cao để lộ cái cổ trắng ngần và cái mái ngó trông rất "dễ thương". Ruchia cũng giống như Exline nhưng chiếc váy là màu xanh biển nhạt và sợi nơ trắng tinh, mái tóc được tết kiểu xuong cá cắt mái ngó trông dễ thương cực. Nhỏ và cô cùng mang 2 đôi giày búp bê đính nơ bướm màu trắng (2 chị này chuyên xài đồ giống nhau). Còn nó vận trên người chiếc áo pull đen có hàng chữ " Angel", quần jean mài rách dài ngang đùi cũng màu đen, đôi boss cao gót cũng đen nốt tôn lên làn da trắng hồng của nó, mái tóc xõa dài ngang thắt lưng. Cái kính mắt hàng hiệu màu đen to báng che đi một nửa gương mặt xinh đẹp cộng thêm cái mũi lưỡi trai đội xéo. Bây giờ nhìn nó y chang Mafia luôn, đen cả cây nhưng vẫn rất chỉ là cá tính.

Bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào tụi nó nhưng tụi nó không quan tâm

-Moon ơi ! Đi ăn nha _Cô mè nheo

-Moon đi mua đồ với tớ nha ! _Nhỏ nói

-Đi mua đồ ăn đi !

-Đi mua mỹ phẩm nha !

-Hay là mua quần áo, giày dép đi !

-Đi mua trang sức đi !...Bla...Bla

Vô số ý kiến được nhỏ và cô đưa ra

-STOP! Bây giờ mỗi người tự đi mua thứ mình thích, 2 tiếng sau gặp ở quầy tiếp tân OK ! _Nó phân chia

Thế là nhỏ đi lựa quà lưu niệm, cô đi mua trang sức và nó đi chọn vài cái mặt nạ cho những cuộc chiến sắp tới

Kể về nhỏ trước nhé: sau gần 1 tiếng đi loang quanh khu quà lưu niệm thì nhỏ cũng đã tìm được 1 thứ vừa ý đó là quả cầu thủy tinh, bên trong là hai chú gấu con đang quàng tay nhau rất đáng yêu, phía dưới là bệ đỡ hình trái tim màu xanh lam

- Lấy cái này cho tôi! _Nhỏ và 1 người khác đồng thanh

Exline ngược mắt lên oimeoi hốt hốt

- Anh/Em lấy đi ! _Đồng thanh tập 2

Không nói không rằng gì Exline bỏ đi luôn vì ở lại phải nói nhiều với trai đẹp (pó tay bà nỳ) Còn cậu thì cầm lấy quả cầu rồi chạy theo nhỏ để làm quen, cậu nghĩ thầm " Dễ thương quá ! Phải làm quen cô bé này mới được !" (eo ơi, dễ thương vậy chứ thương hông có để đâu anh à)

Về phần Ruchia sau khi mua xong 1 bộ trang sức, 1 bộ mỹ phẩm, 2 đôi giày, 5 cái váy và 1 đồng bánh kẹo xong thì ra chỗ tiếp tân uống cafe trước rồi. Còn nó cũng đã chọn được 3 cái mặt nạ loại che được nửa gương mặt trên. Một cái màu đen cho nó, màu xanh lá cây cho Exline, màu xanh biển cho Ruchia. Mỗi cái mặt nạ đều đính phi thủy lấp lánh và chiếc lông vũ màu trắng, những thứ này sẽ có lúc cần dùng đến.

Sau đó, nó dạo vài vòng quanh trung tâm mua thêm vài thứ nữa rồi xuống quầy tiếp tân tìm 2 con bạn để về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tai Nạn

Chap 3: Tai nạn

Tụi nó rời TTTM nhưng vẫn chưa muốn về nhà nên lái xe đi dạo vài vòng tham quan thành phố. Những hàng cây, con phố, cửa hàng... đối với tụi nó đều rất lạ lẫm, cũng phải thôi sang Mỹ từ lúc 5 tuổi mà. Đang ngắm nhìn thành phố thì...

“Râmmmm !!!”

Ồ ô ! Tình hình là xe của bọn nó và bọn hấn vừa tông đầu vào nhau. Số là hấn đang lái xe thì bị Kelvin nhảy lên giằng tay lái vì thấy Exline ngồi trong xe của nó nên muốn dừng lại làm quen á mà. Ai dè, lại làm 1 chiếc siêu xe nữa vào bãi rác rồi. Thủ phạm chuyện này chưa kịp xin lỗi thì Ruchia đã bay ra khỏi xe và...

- Nè ! Mấy người có biết lái xe không vậy hả ? Mất đề dưới để giầy à ? Hay là bị lộn tròn luôn rồi ? Không biết lái xe thì đi bộ đi cho đời nó đẹp ! Lạng lách ngoài đường làm gì cho xảy ra tai nạn vậy hả ? Mấy người có biết là mỗi lần xảy ra tai nạn như vậy là rất tốn kém không ? Nào là chi phí sửa chữa, chi phí tinh thần...Bla...Bla.. (chị ơi, đừng làm tiểu thư nữa, đôi nghề chửi lộn mướn là có tương lai lắm nè)

- Ê ! Con khi kia, cô vừa phải thôi nha. Con gái gì mà hung dữ thấy ghê vậy ? Đây là tai nạn cơ mà. Có thiệt hại gì thì chúng tôi bồi thường là được rồi ! Bộ cô tưởng chúng tôi không có bị thiệt hại chắc ? À mà có khi nào cô thấy tôi đẹp quá nên cố tình gây ra tai nạn để làm quen không ? _ Kaito cũng không phải dạng zừ đâu, xắn tay áo lên cãi lộn zới Ruchia luôn (còn đầu hình tượng hốt bôì)

- Còn anh là cái đồ @\$%^&*(_+#@#%\$&^~\$#&*...

Trong khi Ruchia và Kaito đang cãi nhau hăng say thì Kelvin chạy qua chỗ của chị Exline nhà ta

- Anh tặng em này ! _cậu đưa cái hộp nhỏ đựng quả cầu thủy tinh lúc ở TTTM cho nhỏ

- Cảm ơn anh ! _ Exline nhận lấy kèm theo 1 nụ cười sociu baby khiến Kelvin đơ người

Từ nãy đến giờ có 2 người luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng khó đoán, các bạn biết ai không ? Moon với Ken nhà ta chứ ai !

Hấn rất có ấn tượng với nó_1 cô gái lạnh lùng, vô cảm cùng nét mặt bất cần tất cả rất thu hút người khác với đôi mắt màu xám tro lạnh lẽo vô hồn luôn nhìn vào 1 khoảng không vô định xa xăm nào đó

Nó cũng nhìn thấy hấn và dĩ nhiên là nó nhận ra hấn _ Ken Vương Lãnh Thiên_bang chủ Devil_chủ tịch tập đoàn F.K đứng thứ 2 TG. Cũng có thể nói : nó và hấn là 2 người có thể lực và địa vị cao nhất trong xã hội lẫn TG ngầm

Nó đưa mắt nhìn sang 2 con bạn rồi khoát tay

- Đi thôi Exline, Ruchia. Sẽ còn gặp lại nhau...

Nó, Exline và Ruchia bỏ đi trong khi bọn hấn vẫn còn ngỡ ngác vì câu nói kì lạ của nó.

“Thú vị thật”_hấn suy nghĩ

Sau khi về đến nhà, nó và 2 đứa bạn lăn ra ngủ đến tối

- Ngày mai chúng ta bắt đầu nhập học nhé ! M.E.R.S School_Nó bình thân thông báo làm cho Exline và Ruchia đang ăn tối mà suýt nghẹn luôn

- WHAT THE HELL ???_Nhỏ và cô hét lên

- Nhưng chúng ta đã có 4 bằng đại học Quốc tế rồi mà. Sao lại phải đi học nữa ? _Exline lấy lại bình tĩnh hỏi nó

- Tổ điều tra được con gái của kẻ đã giết mẹ tổ đang học trong ngôi trường đó. Với lại trường học đó là chi nhánh của chúng ta mà, học như đi chơi thôi !

- Là con gái của ba cậu với mẹ kẻ của cậu à ? _Ruchia hỏi

- Tổ không có người ba như ông ta ! _nó gất lên tức giận

- Tổ xin lỗi

- Không sao đâu, tớ lên phòng đây! Các cậu cũng chuẩn bị cho ngày mai nhập học đi_Nó bước đi thẳng trong khi Exline và Ruchia nhìn nhau đầy chán nản

Chương 4: Nhập Học_Gặp Lại Oan Gia

Sáng hôm sau, nó thức dậy từ rất sớm chuẩn bị laptop, máy MP3 và điện thoại bỏ vào cặp, thay đồng phục rồi xuống ăn sáng

- Exline và Ruchia đâu ? _Nó hỏi bà quản gia

- Dạ 2 tiểu thư vẫn đang ngủ, lúc này tôi có cho người gọi nhưng 2 tiểu thư không chịu dậy ạ ! _Bà quản gia kính cẩn đáp

- Lấy cho tôi cái loa !

- TỔ CHO CÁC CẬU 5' ĐỀ XUỐNG ĐÂY NHÉ !!! _ Nó cầm cái loa nói lớn

Nhỏ và cô đang cuộn người trong chăn ấm thì hoảng hốt chạy vào phòng tắm làm VSCN và thay đồ. Đồng phục của trường là áo sơ mi trắng tay dài, váy đen 2 lớp băng ren ngang gối xếp li rất tỉ mỉ, thêm cái khoác ngắn màu đen kết nơ phía sau và cả vạt đen cho nữ. thì áo sơ mi trắng, áo vest đen, quần tây đen và cả vạt cũng đen nốt.

Nhỏ và cô hốt hải chạy xuống nhà, nó nhếch miệng:

- Tốt ! Sớm 28 giây

- Phù...may quá !!!

Tụi nó đi bộ đến trường vì không muốn bị lộ thân phận và sẵn tiện kiểm tra thái độ của học sinh. Trường M.E.R.S là ngôi trường dành cho những tiểu thư, công tử nhà giàu và có địa vị trong xã hội

Trường có 4 dãy, mỗi dãy là một khối gồm 5 tầng lầu và 1 sân thượng. Mỗi khối chia thành 2 cấp, cấp A dành cho học sinh có IQ từ 200 trở lên. Cấp B dành cho học sinh có IQ từ 200 trở xuống. Dãy còn lại là phòng của hiệu trưởng, phòng y tế, v...v...và 1 bãi đỗ xe.

Tụi nó vừa bước chân vào cổng trường thì vô số lời bàn tán vang lên

- Ôi, xinh quá. Mấy bé này là học sinh mới hả ? _hs1

- Đẹp ghê ! Em ơi làm bạn gái anh đi ? _hs2

- Hứ, nhìn cũng thường thôi. _hs3

- Tui đẹp hơn cô ta nhiều _hs4

Tụi nó vẫn giữ nguyên nét mặt như cũ tiến thẳng lên phòng hiệu trưởng

“Cốc...cốc...”

- Mời vào !!!

- Chào thầy ! _Nhỏ và cô lễ phép cúi chào hiệu trưởng, còn nó vẫn vậy vẫn im lặng

- Ồ, chào chủ tịch, Trần tiểu thư, Lê Ngọc tiểu thư ạ ! _ông hiệu trưởng hết hồn

- Từ hôm nay chúng tôi sẽ học ở đây với tư cách học sinh học bổng, ông cứ cư xử như học sinh bình thường là được. Và tuyệt đối không được cho ai biết thân phận của chúng tôi ! _Nó lên tiếng

- Vâng thưa chủ tịch, 3 người sẽ học lớp 12A6 ạ ! _ông hiệu trưởng toát mồ hôi nhìn nó

“Tùng...Tùng...Tùng...”

Hồi trống vang lên, tất cả học sinh đều vào lớp học. Riêng tụi nó đứng trước cửa lớp để chờ GVCN xuống. Một lúc sau, GV của lớp nó bước xuống

- Các em là học sinh mới à, dễ thương quá !

- Vâng ạ _ Exline đáp lời cô giáo

- Các em theo cô vào lớp nhé !_cô giáo nói nhẹ nhàng

Tụi nó bước vào lớp, cái lớp như cái chợ ấy. Đứa thì soi gương, đứa thì nghe nhạc, đứa thì chơi game,...Nó lướt mắt qua lớp, bỗng nó thấy bọn hấn đang gục mặt xuống bàn nằm ngủ ở phía cuối lớp. Nó nhếch miệng

- Trùng hợp hay oan gia đây ?

“Rằmmmm”_cô giáo gõ thước lên bàn

- MÁY EM TRẬT TỰ CHO TÔI !!!

Cái lớp im re, công nhận cô này nhìn vậy thôi chứ cũng dữ thật

- Ba em giới thiệu về mình đi !_Cô quay sang tụi nó

- Mình là Exline Đông Nghi, các cậu gọi là Exline thôi cũng được._Nhỏ tự giới thiệu

- Mình tên Ruchia Tường Vy, gọi Ruchia cũng được. Còn đây là Moon Thiên Anh hay gọi là Moon. Tụi mình là học sinh học bổng_cô giới thiệu nó luôn vì cô biết tính nó sẽ im lặng cho coi

- Là mấy bạn lúc sáng đó, phải không?_hs1

- Lớp mình có hotgirl nữa rồi _hs2

- Hà ? Sao có thể vậy được, học sinh học bổng phải học ở cấp B chứ. Em phản đối thưa cô !_hs3

- Đúng rồi, lớp này dành cho những tiểu thư, công tử giàu có bậc nhất mà_hs4

- Bla...Bla....

- TRẬT TỰ'!!!_cô giáo hét lên

- Các em phải tự hào vì 3 bạn này chỉ mới 17 tuổi thôi nhưng học lực hơn tất cả những thành viên lớp này đây_cô giáo nói làm cả lớp đơ vì bất ngờ. Tụi nó chỉ mới 17t thôi sao ? Trong khi đó cả lớp này đều 18t hết rồi đây !

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Nhập Học_Gặp Lại Oan Gia

Nãy giờ bọn hấn cũng khá ngỡ ngàng khi thấy tụi nó, hóa ra chuyện hôm qua nó nói: "sẽ còn gặp lại..." là cái này đây.

Chờ cái lớp im lặng hơn, cô giáo quay sang tụi nó nói tiếp :

- Bây giờ các em về chỗ đi, lớp ta còn vài chỗ trống ở cuối lớp đấy, các em tự chia nhé !

Cả lớp nhìn tụi nó với ánh mắt hình viên đạn, nhưng tụi nó không quan tâm. Đơn giản vì chỗ đó là chỗ gần 3 anh hotboy nhà ta. Rất nhiều đứa con trai mời gọi tụi nó ngồi cạnh nhưng đây đâu phải chuyện dễ, còn con gái thì liếc xéo tụi nó không thương tiếc. Nó lẳng lặng bước xuống cuối lớp ngồi vào 1 cái bàn trống và để cặp ở chiếc ghế bên cạnh, điều đó có nghĩa là nó muốn ngồi 1 mình. Nhỏ thì nhẹ nhàng bước xuống hỏi Kelvin:

- Anh à, em có thể ngồi chỗ này được không?

Kelvin ngược lên nhìn nhỏ

- O, được chứ em ngồi đi !_Kelvin đơ người khi gặp lại cô gái ở TTTM

Còn Ruchia định ngồi chung với nó nhưng không được, nên đành tìm chỗ khác nhưng thật không may là lớp chỉ còn 2 chỗ thôi. Đó là chỗ bên cạnh hấn và chỗ còn lại kế bên Kaito_tên oan gia muôn thuở. Đương nhiên hấn không bao giờ cho người khác ngồi bên cạnh mình, vậy là Ruchia đành phải ngâm ngùi ngồi cạnh Kaito và...chiến tranh TG thứ 3 chính thức bắt đầu

- Nè, tên điên kia ! Tránh ra cho tôi ngồi._Ruchia khó chịu
- Tôi không tránh thì cô làm gì được tôi ?
- Tôi nhìn anh lăm ròi nhá, anh nghĩ bản thân mình là ai ? Sao cứ kiếm chuyện với tôi hoài vậy hả ? _cô nói
- Ê con khi, cô có biết phép lịch sự không vậy hả ? À mà tôi quên, cô là học sinh nhận được học bổng mới vào đây được mà. Làm sao nói năng dễ nghe được _Kaito đáp, sẵn tiện đá xoáy cô luôn

Lời nói của Kaito khiến Ruchia sực nhớ lại bây giờ bản thân là học sinh học bổng nên đành im lặng mà ngồi xuống bàn lấy máy chơi game ra bấm giết thời gian. Tại bàn của Exline và Kelvin thì phải nói là rất êm đềm, nhờ lấy mấy quyển truyện Conan ra đọc, còn Kelvin tuy cầm cuốn truyện trên tay nhưng mắt thì cứ nhìn Exline suốt buổi. Bàn nó với hần thì phải nói sao nhỉ ?

Nó đeo headphone nghe nhạc, tay thì lướt laptop xử lí việc của tập đoàn Y.A.M, đây là tập đoàn mà tụi nó thành lập vào năm 15 tuổi ở bên Mỹ và chỉ sau 2 năm với năng lực lãnh đạo của mình. Nó đã đưa tập đoàn này vươn lên vị trí số 1 TG về mọi lĩnh vực. (có chém quá hông ta ?)

Còn hần đang rất thắc mắc rằng: cô ta như vậy mà là học sinh học bổng sao ? Hôm trước nhìn cô ta giống như 1 tiểu thư chính hiệu vậy. Từ cách ăn mặc, cử chỉ, lời nói,... tất cả không khác gì 1 người quyền quý. Còn nữa, câu nói đó “sẽ còn gặp lại nhau...” không lẽ nó biết trước là bọn họ sẽ gặp lại sao ? Bao nhiêu câu hỏi vây quanh hần mà tất nhiên là không có câu trả lời. Nhưng dù sao thì hần cũng chẳng quan tâm, nó là ai mà hần phải thắc mắc chứ ? Cứ như vậy, hần úp mặt xuống bàn ngủ luôn (>_<)

Sơ đồ chỗ ngồi của tụi nó trong lớp nè m.n:

Kaito_Ruchia

Exline_Kelvin

Ken_...

Moon_...

Hôm nay là ngày đầu của năm học nên nội dung cũng không có gì nhiều, chỉ là sinh hoạt về truyền thống nhà trường thôi. Phải nói hôm nay là 1 ngày rất yên bình nếu như không có những lời cãi nhau con nít của Kaito và Ruchia. Tan trường, tụi nó đi bộ về nhà, ăn trưa rồi lăn ra ngủ (Mấy chị này ngủ như heo á)

" Các bạn ơi, kết bạn Facebook với tác giả để xem hình ảnh anime của các nhân vật nhé ! Link Facebook của t/g là <https://web.facebook.com/profile.php?id=100010178887956> .

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đi Bar

Chiều hôm đó, Exline và Ruchia chạy lên phòng nó

- Moon ơi ! Lát nữa đi Bar chơi nha...
- Tớ không đi đâu !
- Đi mà Moon, Bar của tụi mình mà. Đến đó xem thế nào _Exline nói
- Không là không ! Các cậu muốn thì tự mà đi. _ Nó phũ phàng
- Hix..hix..Cậu không thương bọn tớ sao? Hix.. đi mà Moon...huu..._Ruchia bắt đầu ra chiều với nó
- Ủ, đi thì đi. Nhưng chỉ 1 tiếng thôi. 10' nữa xuất phát ! _Nó bắt buộc phải đồng ý nếu không muốn màng nhĩ của mình bị Ruchia tra tấn

10' sau tụi nó bước xuống lầu với phong cách ăn mặc đúng chất sống về đêm. Nó mặc áo pull trắng in hình đầu lâu, jean rách, mang đôi giày cao gót màu đen đậm chất uy quyền của 1 bang chủ, tóc cột cao, áo khoác da màu đen. Nhỏ thì mặc áo thun ngắn ngang eo màu trắng, quần sọt ngắn cũng màu trắng, áo khoác màu đen, tóc xõa dài và đôi giày bata màu trắng nốt. Nhìn nhỏ bây giờ như 1 teengirl chính hiệu, rất năng động. Ruchia thì mặc áo sơ mi xanh biển và cái váy màu đen xếp li, tóc uốn xoắn thành từng lọn, mang đôi giày búp bê màu xanh lam đậm. Tụi nó lái moto đến Bar

“Kéttttttt” tụi nó thắng xe lại trước cửa Bar

“RÀMMMMMM”

Nó đạp cửa Bar bước vào trước con mắt ngạc nhiên của toàn bộ nhân viên và khách trong Bar. Tiếng nhạc xập xình cùng ánh đèn xanh đỏ tắt ngấm, mọi người đều hướng mắt về tụi nó.

- Cưng xinh quá ! Đi chơi với anh nhé ! _1 tên bước tới ve vãn trước mặt nó

- Biển !!! _Nó lạnh lùng

- Sao ? Gái quán Bar mà dám nói chuyện xất xược vậy à?

- Gái quán Bar ? _Nó hỏi ngược lại tên đó

- Đúng. Cưng cũng chỉ là loại gái Bar thôi, không đúng sao ? _ Tên đó vẫn hất mặt lên sỉ vả nó mà không biết rằng bản thân đang đùa với tử thần

Nó xoay người đá 1 vòng hình bán nguyệt, gót giày xuyên qua cổ họng tên đó khiến hắn chết tại chỗ. Tất cả khách trong Bar hoảng sợ nhìn nó. Đúng lúc đó, 1 cô gái chạy ra

- Mấy cô làm gì vậy hả ?

- Vậy bé là ai mà dám nói chuyện như vậy với chị hả ? _ Ruchia hỏi

- Cô ấy là bạn gái của Dương Nhất Hy. Vậy thì đủ quyền nói chuyện với các người chưa ? Quán

lí quán Bar bước ra

- Vậy tụi chị không có tư cách nói chuyện sao Kun? _nó hỏi

Nghe giọng nói băng lãnh có 1-0-2 đó, tên quản lí ngược mắt lên nhìn và hốt hoảng:

- ĐẠI TỶ, NHỊ TỶ, TAM TỶ !!! Xin 3 người tha lỗi cho em ạ !

- Ừm, không sao đâu. Nhóc giải quyết cái xác này giùm chị nhé ! _Exline thân thiện

- Vâng ạ. Mà 3 người về đây khi nào thế ?

- Tụi chị về mới được 2 ngày thôi. Đến thăm nhóc nè, mà ai đây Kun ? _Ruchia hỏi, mắt hướng về cô bé lúc nãy

- Dạ cô ấy tên là Hy Ân, bà xã của em !!!

Từ nãy đến giờ hắn ngồi ở 1 góc khuất đã chứng kiến tất cả. Thắc mắc của hắn ngày càng nhiều, nó là gì mà Kun _người quản lí quán Bar nổi tiếng cả thành phố là khó gần và khá tàn độc lại phải quỳ xuống trước mặt nó vậy chứ ?

Ngồi lại Bar 1 lúc, tụi nó ra về để nghỉ ngơi chuẩn bị cho ngày mai đi học. Một ngày trôi qua khá bình yên.

Giới thiệu nv mới

Dương Nhất Hy (Kun): 16t, là 1 cậu bé mồ côi, ba mẹ cậu bị người của Hắc Vương bang giết chết. Chính nó đã cứu sống và huấn luyện cậu trở thành 1 sát thủ. Hiện đang làm quản lí Bar và đàn em trong bang của nó.

Kim Hy Ân (Hani): 16t, bạn gái của Kun, tiểu thư tập toàn Kim Mai đứng đầu VN về sản xuất đá quý, mẹ là người mẫu, là 1 cô bé dễ thương, nhìn bên ngoài rất ngoan hiền nhưng đựng vào là khá “phiền”.

(Hôm nay là sinh nhật 1 người bạn rất thân của t/g. Mình xin viết chap này tặng cho người bạn đó và tất cả những ai đã ủng hộ truyện của mình ! " Năm lùn à, sinh nhật vui vẻ nha ")

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Dẫn Mặt

Sáng hôm sau, tụi nó vẫn đi bộ đến trường. Trên đường đi học, có rất nhiều người nhìn tụi nó và thắc mắc, học sinh của M.E.R.S School mà lại đi bộ sao, trường đó toàn quý tộc hay nhà giàu mới vào được cơ mà. Tụi nó vẫn thế, vẫn bỏ sau lưng lời bàn ra tán vào của bọn người rồi hơi ấy. Bước vào sân trường, tụi nó thấy sân trường đông nghẹt nữ sinh, còn la hét nữa chứ

- A ! Là FK đó ! Đẹp quá ! _ns1

- Anh Ken, hoàng tử của em ! _ns2

- Anh Kelvin, em là người yêu anh nhất ! _ns3

- Kaito, em yêu anh ! _ns4

Bla...Bla...

Thì ra là bọn hấn đang bị tụi nữ sinh trong trường bao vây_lại lũ hám trai. Tụi nó định đi luôn thì ai ngờ bọn hấn thấy tụi nó và cố gắng len lỏi ra khỏi đám nữ sinh

- Ê ! Moon, Exline, Ruchia. Đợi chúng tôi với !

Tụi hấn chạy tới đi chung với tụi nó mặc cho vô số ánh mắt ghen tị, tức giận đang hướng thẳng về họ. Trong khi Exline, Kelvin, Ruchia và Kaito đang cười đùa vui vẻ thì nó và hấn_2 con người có tâm hồn của băng tuyết, vẫn im lặng và bước đi đều đều. Vào giờ học, cái lớp vẫn vậy, đứa thì ngủ, đứa thì soi gương, tô son đánh phấn.... Còn tụi nó và tụi hấn thì sao ta ? Ruchia và Kaito ngồi cãi lộn vì cái vấn đề củ chuối: loại thực vật nào có thể làm người ta rơi nước mắt ?

- Tôi nói là củ hành mà ! _Kaito nói

- Vậy anh thử đứng yên cho tôi quăng trái sầu riêng vào mặt anh xem anh có rơi nước mắt không nhé ! _Ruchia cãi lại

Exline và Kelvin vẫn vậy, nhỏ thì đọc sách. Cậu thì ngồi ngắm nhỏ. Nó vẫn miệt mài với cái Laptop và đồng tài liệu ở tập đoàn mà trợ lý gửi qua. Hấn rút headphone ra nghe nhạc để giết thời gian, thỉnh thoảng lại nhìn sang nó. Dù sao thì bọn hấn cũng từng đi du học nhiều nơi và hoàn thành chương trình phổ thông rồi mà, lo gì cơ chứ

“Tùng...Tùng...Tùng...”

Tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi vang lên, học sinh trong các lớp ủa ra như ong vỡ tổ. Bọn hấn và tụi nó thì nằm trên lớp vì làm biếng xuống căn tin. Bỗng có 1 nữ sinh chạy từ ngoài cửa vào và dừng lại trước mặt tụi nó

- Cho mình hỏi các bạn có phải là Thiên Anh, Đồng Nghi và Tường Vy không ?

- Ủ, là tụi mình, có chuyện gì không bạn ? _Ruchia hỏi

- À, có người muốn mình đưa bức thư này cho mấy bạn_cô gái nói rồi chạy đi mất tiêu

Exline và Ruchia rất tò mò không biết ai lại gửi thư cho tụi nó chứ. Nhỏ mở thư ra, trong thư chỉ vền vẹn mấy chữ : “ Ra về gặp ở sân sau trường”. Nhỏ và cô quay xuống hỏi nó

- Moon này, có người hẹn hò đấy ! Đi không ?

- Tùy các cậu ! _Nó đáp với thái độ hờ hững

Ra về, tụi nó xuống sân sau để tìm người đã gửi bức thư. Đến sân sau, tụi nó thấy 3 đứa con gái đang đứng chờ ở đó_là 3 á “hotgirl” bên lớp 12B6

- Đứng giờ lắm ! Tường tụi bây không dám ra đây chứ_ả cầm đầu lên tiếng

- Mấy người là ai ? _Nhỏ hỏi

- Tụi tao là ai ? Dụ dỗ mấy hoàng tử của tụi tao rồi còn trưng bộ mặt ngây thơ đó ra mà hỏi tụi tao là ai sao ? _ả thứ 2 nói

- Nè, mấy người có hiểu lí lẽ không vậy ? Chúng tôi dụ dỗ bọn họ khi nào chứ ? Là bọn họ tự đi chung mà, còn nếu mấy tên đó là bạn trai của mấy cô thì ráng mà giữ chứ. Sao lại trách chúng tôi..._Ruchia nổi điên lên nhưng vẫn cố gắng kìm lại để ăn nói nhỏ nhẹ

“ Chátttttt”

Con ả đó tát Ruchia 1 cái rất mạnh khiến mặt cô in hằn 5 vết ngón tay. Cô vẫn cố gắng chịu đựng vì muốn bảo toàn bí mật thân phận không bị lộ

- Tụi tao không muốn nói nhiều với cái loại trơ trên với đàn ông như tụi bây. Khôn hồn thì tránh xa mấy hoàng tử của tụi tao ra !_Mấy ả đó nói rồi ông ẹo bỏ đi

Giới thiệu nv mới:

Mộc Uyển Linh (Mimi): 18t, là hotgirl nhờ son phấn, cái mặt như ma-nơ-canh_ý mình là tiểu thư của Mộc gia đứng trong top 100 TG nên chảnh chọe. Thích Ken

Đặng Tuệ Ái (Misa): 18t, xấu oí là xấu luôn mà cứ nghĩ là mình đẹp, mặt trát cả tấn phấn, con gái của giám đốc công ti hàng hải lớn nhất VN, rất thích hại người khác. Thích Kelvin

Đặng Thực Ngân (Misu): 18t, em gái song sinh của Misa, đã là song sinh thì giống nhau là cái chắc rồi. Thích Kaito

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Devil Black Moon

Một tuần trôi qua có vẻ khá yên bình đối với tụi nó. Một buổi tối, tụi nó đang ngồi ăn tối dưới tầng 1...

“Nae pume un neoe ge pinan cheo dareun sara me naneun beo ryeo jyeo

Sarang geu kkeu teun kka man teo neo sok boiji anneun giri naneun neo mu dury eowo

Tae yangi nae rijjoe neun bu reun samak cheo reom mok malra ugo itneun saram cheo reom

Kiss me ma baby i bami gagij eone naege eo seo bbalri day by day

Ni pumi geu riwo jyeo neomu sarang haet nabwa

I bami jina gam yeon nunmu ldwio dok!Dok!Dok!

Jeo eun bit dari jim yeon sara jilkka.. Ajik namait neun ni hyang gi

Kkum gat deon chueok deul do heu teojil kka...bitmu lcheore meolri dok!Dok!Dok!

Kiss me baby i'll must be stay here day by day

Sarang handago sok sag yeo jwo

Kiss me baby just you can take me day by day

Nae nun mu ri ma reu gi jeo ne

Ddeo na ga neun ni moseup ni saenggage ddo nunmuri heulreo

Dora ondago malhae jwo uri sarang yeong wonhidorok

Neo n nareul dugo gara jeo meolri meolri gil ddara sarajyeo

Michin sarang kkeut aseul han nang ddeo reoji jilgin sarange gam yeom dwae gye sokd deo reo tji

Seu lpeun sireul eulpeo dae neun nae ipsuri neoeui kkaman nun don giae geo kdwiri

Kiss me ma baby i bami gagij eone naege eoseo kbbalri day by day

Kiss me baby i'll must be stay here day by day

Seulpeujiman neoreul jiulrae

Kiss me baby just you can take me day by day

Nae nunmuri mareugi jeone

Kiss me baby take me day by day.....”

[Day by day_T-ara]

Nhạc chuông điện thoại của nó vang lên

“-Alo

-...

- Địa điểm?

-...

- Ok!”

Chỉ vài từ ngữ ngắn gọn, xúc tích. Nó cúp điện thoại với 1 gương mặt lạnh tanh đầy khó hiểu.

- Chuyện gì vậy Moon? _nhỏ hỏi nó

- Bên Devil đang gây sự để chiếm địa bàn quán Bar !_ nó lạnh lùng

- Ai báo thế ? _nhỏ hỏi

- Là nhóc Kun !

- Vậy tình hình thế nào rồi?

- Họ hẹn chúng ta 9h ở xyz

- 9h sao? Bây giờ là 7h20 rồi _cô nói

- Chuẩn bị thôi! _nó nói rồi lên lầu, nhỏ và cô cũng chạy lên phòng chuẩn bị

1 tiếng sau, tụi nó bước xuống với quần bó, áo ba lỗ, áo khoác da và giày bata màu đen. Đây là trang phục thông dụng nhất khi đi đánh nhau của tụi nó. Nó đưa cho Exline cái mặt nạ màu xanh lá cây, cho Ruchia màu xanh biển và đeo cái mặt nạ đen vào. Sau đó, tụi nó vào gara lấy xe rồi phóng đi. Tới nơi, chỗ này là 1 bãi đất trống thuộc địa bàn của Devil. Tụi nó bước xuống xe, trước mặt là khoảng 100 người của bang Devil và cả bọn hấn đứng ở cương vị thủ lĩnh. Exline và Ruchia hơi sock khi thấy bọn hấn đứng ở vị trí bang chủ Devil, mấy tên loi nhoi đó là bang chủ 1 bang hội lớn vậy sao? Còn bọn hấn đang khá ngạc nhiên vì đã từng nghe danh về thủ lĩnh của Black Moon _bang hội chỉ thành lập trong 2 năm nhưng đã vượt mặt tất cả các bang hội lớn nhỏ khác để nắm lấy vị trí Bá chủ thế giới đêm (TG ngầm do 3 bang hội đứng đầu: Black Moon của tụi nó, Devil của bọn hấn và Hắc Vương bang của lão Rick Jackson). Thành tích của Black Moon khiến bọn hấn nghĩ rằng Black Moon sẽ do 1 người già dặn và có kinh nghiệm làm bang chủ, nhưng không ngờ bang chủ còn rất trẻ mà lại là con gái nữa chứ. Hấn thoát khỏi dòng suy nghĩ đó trước tiên:

- Cô là bang chủ Black Moon ? _hấn lên tiếng

- Các người muốn gì? _Nó không thèm quan tâm đến câu hỏi của hấn

- Tranh giành công bằng !_ Hấn lạnh lùng đáp trả

- Công bằng ? Địa bàn là của Black Moon !_ Nó đồng dục theo đúng chất bang chủ

- Vậy thì dùng thực lực chứng minh điều đó đi !

Hấn phát tay, 100 người của bên bang Devil đồng loạt xông lên, có vẻ như những người này đã được huấn luyện đến mức khá. Nó nhếch môi, 1 nụ cười của thần chết:

-Chỉ thế thôi sao...

(Các bạn ơi ! Cmt cho truyện để t/g có động lực viết tiếp nha ! I love all so much !!!)

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Thực Sự Các Cô Là Ai ?

Nó, nhỏ và cô lùi ra xa thủ thế rồi vùng chân để bật con dao dưới đế giày bata, những đôi giày này là do 1 người bạn chuyên chế vũ khí của tụi nó tạo ra (đây là 1 nhân vật rất đặc biệt sẽ xuất hiện ở chương 40 nhé mọi người !) và trận chiến chính thức bắt đầu.

Tụi nó không đánh thẳng tay mà chỉ dùng dao dưới giày để cắt đứt gân chân hoặc tĩnh mạch của những tên đó mà thôi. Đối với những tên lính hạ cấp này tụi nó không cần lắm mạnh, chỉ đánh xem như là dẫn mặt bang chủ Devil mà thôi. Nhưng như thế này thì cũng làm người khác tàn tật cả đời rồi. Máu đỏ tràn lan khắp nơi và những tiếng rít đau đớn vang lên. 10' sau, tụi nó đã xử lí nhanh, gọn, lẹ 100 tên lính của Devil. Bọn hấn rất ngạc nhiên vì 3 đứa con gái chân yếu tay mềm như tụi nó mà có thể xử lí 100 tên đàn em của Devil dễ dàng như vậy (các anh xem thường mấy chị ấy quá)

- Thế nào, thực lực như vậy có đủ để cạnh tranh với cậu không, Ken Lãnh Thiên_bang chủ Devil ? _Nó hỏi

Hấn rất bất ngờ vì nó biết thông tin của hấn

- Thực sự các cô là ai ?

- Chúng tôi là ai không liên quan đến anh, nhưng chúng ta sẽ còn gặp lại đấy! Chủ tịch F.K ... _Nói xong nó lên xe cùng 2 con bạn về nhà. Bỏ bọn hấn ở lại đó với một đồng thắc mắc về thân phận của tụi nó

À các bạn đừng thắc mắc vì sao hấn không nhận ra nó nhé ! Thứ nhất là tại vì tụi nó đeo mặt nạ, thứ 2 là giọng nói của nó bằng lãnh hơn bình thường rất nhiều nên bọn hấn không nhận ra cũng phải thôi.

Tụi nó về nhà thay quần áo rồi tập trung vào phòng bàn bạc công việc ở tầng 2, một không khí im lặng trầm ngâm đến mức căng thẳng

- Có lẽ chúng ta sắp phải đối đầu với nhiều sóng gió hơn nữa đấy. Đây chỉ mới là bắt đầu._ nó mở lời trước

- Có chuyện gì rồi sao Moon? _Ruchia hỏi

- Ừ đúng rồi, tớ thấy từ bây giờ chúng ta cần nghiêm túc hơn, lúc này tớ thấy có gì đó không ổn _Exline thận trọng

- Đúng vậy! Thứ nhất Ken, Kelvin và Kaito chính là bang chủ của Devil. Thứ 2 tớ điều tra được tập đoàn Vũ Hạ (là tập đoàn của người ba ruột đã hại chết mẹ nó á) đang trên đà phát triển vì mua bán trái phép ma túy. Còn thứ 3 là Hắc Vương bang đang chế tạo và thử nghiệm rất nhiều loại vũ khí để chuẩn bị cho cuộc đầu tằm các bang hội nhỏ _mở đầu cho âm mưu thống trị và làm Bá chủ của thế giới đêm !_Nó nói

- Hình như ở chỗ chúng ta đánh nhau lúc này... xung quanh đó có người của Hắc Vương bang đúng không? _Ruchia hỏi nó (Đây là câu nói hợp lí nhất của chị trong suốt 9 chap truyện vừa qua đó ạ !)

- Đúng là lúc này có người của Hắc Vương bang ở đó. Bọn người lão Rick Jackson cũng đánh hơi khá lắm! Bây giờ thân phận của chúng ta sẽ không giữ kín được lâu đâu, Ken đã nghi ngờ rồi !

- Thực sự là tớ vẫn không thể tin được 3 tên dờ hơi đó lại là bang chủ Devil !_cô nói

- Còn nhiều điều bất ngờ hơn nữa đấy !_nó nói

- Vậy cậu định xử lí việc nào trước? _Exline hỏi

- Chúng ta sẽ tiếp tục đi học để điều tra về tập đoàn Vũ Hạ, ngoài ra còn xem bang Devil có thể liên kết với chúng ta để diệt lão Rick Jackson hay không _nó nói đều đều

- Cậu hay thật, 1 công làm được 3 việc _nhỏ và cô tán thành ý của nó

- Có lẽ sắp tới chúng ta sẽ phải sắp xếp và điều chỉnh lại bang Black Moon rồi !

- Còn bây giờ, các cậu về phòng nghỉ ngơi đi!

(à t/g quên dịch nghĩa từ này cho các bạn "F.K" nghĩa là Four K nhà (gồm có Ken, Kelvin, Kaito và Kan)

cmt vài câu nhận xét truyện của t/g đi m.n ! Sắp thi học kì rồi nên t/g sẽ đăng chap mới không thường xuyên lắm nhé ! Qua thi t/g sẽ post bù cho các bạn đọc thỏa thích luôn. I love all so much !!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Halloween, Thách Đấu

Hôm sau, tụi nó đi bộ tới trường như thường lệ. Vừa vào trường tụi nó đã thấy mọi người đang xôn xao bàn tán. Ruchia lảng xảng chạy lại hỏi mấy học sinh đang đứng bàn tán trên sân trường

- Mấy bạn ơi ! Cho mình hỏi có chuyện gì vậy?

- À, sắp tới Halloween rồi nên trường mình tổ chức lễ hội và trò chơi đó. Chúng ta sẽ được nghỉ 3 ngày, ngày thứ nhất để chúng ta chuẩn bị trang trí cho lớp và gian hàng, mỗi lớp sẽ cử ra 6 người, 3 nam và 3 nữ để bán hàng, ngày thứ 2 chúng ta sẽ bày gian hàng để bán và ngày còn lại để chúng ta nghỉ ngơi á bạn, 3 lớp bán hết hàng sớm nhất sẽ được nhà trường tổ chức đi du lịch biển ! _ Cậu bạn bị đơ vì gương mặt baby của cô

- Cảm ơn bạn nhé !

Nói rồi cô chạy qua chỗ tụi nó để cùng lên lớp, vừa đi cô vừa kể về chuyện lúc nãy mình hỏi được. Vào lớp, tụi nó cũng thấy đâu đâu cũng có những người bàn tán về việc Halloween. Nó vẫn vậy, chả quan tâm đến những việc vớ vẩn đó nên gục xuống bàn nằm ngủ. Một lúc sau, bọn hấn vào lớp

- Ê ! Mấy cô có dự định gì về Halloween chưa ? _Kaito hỏi

- Không thích! Không quan tâm và không cần biết! _Ruchia phủ như chưa từng được phủ luân

- Còn em thì sao ? Kelvin hỏi nhỏ

- Em cũng không biết, bạn em tham gia thì em sẽ tham gia thôi _Exline đáp

Nghe xong mấy câu trả lời như không trả lời đó. Bọn hấn chán nản ngồi vào chỗ

“Tùng...Tùng...Tùng...”

Tiếng trống vào học vang lên, GVCN lớp nó bước vào lớp

- Các em trật tự ! Chắc hẳn các em đã biết ít nhiều về chuyện lễ hội Halloween ở trường ta rồi phải không? Bây giờ cô sẽ chọn ra 6 bạn để bày bán gian hàng của lớp, các bạn còn lại sẽ trang trí lớp để có không khí Halloween nhé ! Em nào muốn bày bán gian hàng thì giờ tay lên cho cô biết nào _ cô giáo nói

- Cô ơi ! Em đề nghị cho 3 hotboy và 3 hotgirl của lớp ta bày bán gian hàng được không ạ ? _1 cậu bạn giờ tay ý kiến

- Ủ, cô cũng thấy như vậy được đó ! Nhưng phải hỏi ý của các bạn đã. Mấy em thấy vậy được không Moon, Ken, Exline, Kelvin, Ruchia, Kaito ? _cô giáo hỏi tụi nó

Nghe đến tên mình, nó ngước mặt lên

- Gì chứ ? _nó và hấn đồng thanh

- Tham gia nha Moon ! _Nhỏ và cô mè nheo nó

- Đúng đó ! Cậu cũng tham gia với bọn tớ nha Ken_ Kelvin và Kaito cũng thừa cơ hội lôi kéo hấn

- Tùy ! _nó và hấn đồng thanh tập 2 rồi lại gục xuống bàn ngủ tiếp, những việc như thế này chẳng hứng thú gì cả, toàn rồi hoi !

Giờ ra chơi, mấy ả Mimi, Misa và Misu kéo qua lớp nó

- Nè, tao có chuyện muốn nói với tụi mày ! _ ả Mimi kênh kiệu

- Chuyện gì ? _Exline lạnh giọng đi vì nhò chẳng ưa gì mấy ả này

- Lần này, tụi tao và tụi mày sẽ thi xem ai chiến thắng trong việc bày bán gian hàng ở lễ hội Halloween. Nếu gian hàng của tụi tao bán hết sớm hơn gian hàng của lớp mày thì tụi mày phải tránh xa hoàng tử của tụi tao ra _Misa lên tiếng

- Còn nếu mấy người thua thì sao ? _Ruchia hỏi ngược lại
- Tụi tao thì làm sao có thể thua cái lũ nhà nghèo lại còn trơ trên như tụi mày được chứ ! _Misu nói với vẻ kiêu ngạo
- Thật sao ? _Exline hỏi, giọng mỉa mai
- Tụi bây thật ngu ngốc nếu như nghĩ có thể thắng được Tam công chúa xinh đẹp của ngôi trường M.E.R.S này ! _Misa tự tin hất mặt nói

Nói xong 3 ả bỏ đi, nó tuy là gục mặt xuống bàn nhưng không ngủ nên cũng nghe được câu chuyện thách đấu đó. Một nụ cười nhếch môi hiện lên trên gương mặt của ai đó

Cmt nào các bạn ơi ! Sắp thi học kì rồi nên t/g cố gắng post thêm vài chap cho các bạn đọc, còn thời gian tới chắc 1 tuần t/g chỉ post được từ 2 đến 4 chap thôi nhé m.n ! Chúc m.n đọc truyện vui vẻ !

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cá Cược, Chuẩn Bị Cho Lễ Hội

Hôm nay là ngày đầu tiên trong lễ hội Halloween. Tụi nó và bọn hần đã hẹn nhau đi TTTM để mua đồ bày bán trong gian hàng của lớp. Vì bọn hần không biết nhà tụi nó nên 2 bên hẹn nhau ở cổng trường học. Tụi nó đến trường trước và đợi bọn hần ở đó, 5' sau

- Ê ! Chúng tôi tới rồi nè, ta đi thôi ! _Kaito gọi tụi nó
- Ủ... Ồ không được. Chúng tôi không có xe _Ruchia nói
- Cái gì ? Lần đầu tiên chúng tôi gặp mấy cô tôi thấy cô lái chiếc xe đáng giá tiền tỷ đấy _Kaito hỏi lại
- Ờ thì, chúng tôi là học sinh học bổng mà, nhà chúng tôi nghèo lắm. Chiếc xe đó là của em họ tôi đấy _Exline giải vây giúp Ruchia để tránh lộ thân phận
- Vậy bây giờ chúng ta chia ra đi, mỗi xe 2 người. Exline và tớ 1 xe, Moon và Ken 1 xe, Ruchia với Kaito 1 xe. Được không? _Kelvin phân chia
- Tùy thôi ! _Cả bọn đồng thanh

Thực ra nó cũng chẳng muốn đi chung xe với hần đâu, nhưng nó muốn trêu Ruchia 1 chút. Để cô đi chung xe với tên oan gia đáng ghét ấy mà. Nhìn nó vậy mà độ quậy ngăm cao ngất ngưỡng đấy nhé !

- Vậy xuất phát thôi !

Cả bọn lên xe phóng đến TTTM, 20' sau bọn nó đã tới TTTM (t/g sẽ gọi chung tụi nó và tụi hần là bọn nó cho gọn nhá m.n). Vừa bước xuống xe, bọn nó đã gây ra Scandal

- Ôi ! Đẹp trai quá _n1
- Dễ thương ghê ! _n2
- Mấy cô gái đó sướt mướt, có bạn trai đẹp thế cơ mà _n3
- Mấy bé đó đẹp vậy mà có n.y rồi sao? _n4
- Bla...Bla...

What The Hell??? _Nhỏ và cô nổi điên khi nghe những lời bàn tán đó. Cái gì mà n.y với bạn trai cơ chứ ?

Trong khi đó nó, hần, Kelvin và Kaito vẫn bình thản đi vào trong. Tới đây, cả bọn chia nhau ra: nó và hần đi mua mặt nạ, áo choàng. Exline và Kelvin đi mua sách, truyện về truyền thuyết Halloween. Còn Ruchia và Kaito thì đi mua những đồ vật trang trí như nhện nhện, hình dán nấm mộ và hình dán xác sống thây ma. 1 tiếng sau, bọn nó đã mua xong tất cả những thứ cần thiết

- Ê, bây giờ còn sớm hay là chúng ta đi ăn nha _Kaito đưa ra ý kiến

- Từ sáng tới giờ anh chỉ nói được câu này hợp lí thôi đó !_Ruchia hưởng ứng ngay và luôn (dò đúng tần sóng của chị rồi mà)

Đến nhà hàng, tụi nó chọn 1 cái bàn nằm cạnh cửa sổ và ở góc khuất của quán vì không muốn làm tâm điểm của nhiều người

- Quý khách dùng gì ạ ? _một cô nhân viên hỏi tụi nó nhưng mắt thì dán vào người bọn hấn _rõ mê trai

- Cho tôi Hamburger, Sandwich, cháo hải sản, bò bít tết, ..Bla..Bla... _Ruchia xỏ 1 tràng

Nói xong, Ruchia nhìn lên cô nhân viên vẫn còn đứng nhìn bọn hấn không chớp mắt. Cô nổi khùng lên

- Nè, cuối cùng cô có muốn phục vụ không vậy hả ?

- O.. dạ... quý khách dùng gì ạ, xin quý khách đọc lại !_cô nhân viên hoảng hồn

- Chị lấy hết món trong nhà hàng ra đi !_Kelvin nói từ tốn làm chị nhân viên đỏ mặt

- Nè, sao cô ăn nhiều quá vậy ? _Kaito châm chọc Ruchia

- Tôi ăn nhiều thì ảnh hưởng đến hòa bình Thế Giới à ? _Ruchia hình như vẫn còn bức bối chuyện cô nhân viên lúc nãy

- Không có, nhưng mà ảnh hưởng đến ví tiền của tôi đây !

- Vậy tôi ăn cho anh phá sản luôn !_Ruchia phũ phàng luôn

- À, bây giờ chúng ta cá cược 1 chuyện không ? _Mặt Kaito nham hiểm bất thường

- Chuyện gì ?

- Chúng ta sẽ cá cược vào ngày thứ 2 của lễ hội, sau khi bán hàng vào buổi sáng.

Không biết là Kaito nhà ta lại muốn bày trò gì nữa đây nhỉ m.n ? Chờ chap sau nha, chương này t/g đặc biệt post tặng cho bạn Shinku Nguyen, bạn Nhõ's Thảo's Sumo's, bạn Dương Kiều Vy, bạn Bé Bông và bạn Lisa. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ và góp ý cho t/g ! Còn các bạn khác ủng hộ cho mình mà mình chưa nêu tên thì cho mình hẹn chap sau sẽ tag nhé. Sắp thi học kì rồi, t/g chúc tất cả m.n thi đạt kết quả thật tốt nha. I love all so much !!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chuẩn Bị Cho Lễ Hội _Halloween

- Hình thức ra sao ? _Exline thấy thú vị nên cũng tham gia

- Chúng ta sẽ cá cược vào buổi tối, trong chúng ta ai cũng biết là hôm đó ngôi trường sẽ được trang trí theo không khí của Halloween đúng không? Có lẽ sẽ có nhiều hình ảnh đáng sợ đấy. Ta sẽ chia làm 2 đội, nam là 1 đội và nữ 1 đội. Từng người của mỗi đội sẽ lần lượt khám phá hết 1 tầng của dãy 12A. Nếu chưa đủ 30 phút mà có 1 người sợ và chạy xuống sân thì coi như đội đó thua. Đội thua sẽ phải làm cho đội thắng 1 việc, chịu không ? _Kaito giải thích luật chơi cho tụi nó Nghe xong cái trò này, cả bọn im lặng khá lâu. Cứ nghĩ rằng cả đám sẽ bay vào "quánh" hội đồng Kaito vì cái tội nhảm nhí chứ ! Ai dè...

- Ok ! Được đó _hấn và Kelvin đồng thanh khiến mọi người ngỡ ngàng, hoảng tử lạnh lùng như hấn mà cũng tham gia cái trò này sao ? Cô nhân viên mang thức ăn ra cho bọn nó và lại đứng đó nhìn bọn hấn...Lần này thì cô nổi điên thật rồi đấy !... - Nè ! Tôi nghĩ là cô hết phận sự rồi thì phải ? Chẳng lẽ bốn phận của nhân viên ở đây là nhìn những khách nam ăn xong mới vào trong à ? _cô lên tiếng, nhưng cốt yếu là để dẫn mặt ngầm đó mà !

Cô nhân viên quê độ nên bỏ vào trong, cả bọn bắt đầu bay vào ăn như chưa từng được ăn. Nó và hấn vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng muôn thuở. Hấn ăn rất từ tốn như tên gọi hoàng tử quý tộc của mình vậy (chắc ! Hoàng tử có khác nha). Còn chén của nó được Kaito gấp đầy thức ăn nhưng nó thần nhiên không đụng tới, nó chỉ ngồi đó cảm li sữa thỉnh thoảng nhấp 1 ngụm

- Moon à, sao cô không ăn mà lại uống sữa hoài vậy. Thế thì làm sao có đủ năng lượng chứ ? _Kaito hỏi nó về rất quan tâm

- Mặc tôi !_Nó lạnh lùng

- Nhưng cô cũng ăn 1 ít đi. Để có sức khỏe !_Kaito vẫn quan tâm mặc dù nó phũ phàng - Không thích ! - Nhưng... - Anh có quyền quản tôi ? _nó hỏi

ngược lại khiến Kaito bối rối trông thấy mà tội - Ờ thì...tôi...không có quyền quản cô ! _Kaito nói - Im lặng và tự lo cho bản thân đi ! _nó nói rồi đi ra ngoài vì không muốn bị Kaito làm phiền

Nhìn Kaito quan tâm chăm sóc nó từng chút như vậy trong lòng Ruchia có 1 cảm giác rất buồn nhưng cô vẫn tự nhủ rằng chắc tại bản thân mình làm việc quá nhiều thôi(chỉ mà làm nhiều cái gì, suốt ngày ăn, ngủ rồi đi chơi mà làm nhiều.. haizzz >_<). Cả bọn vui vẻ ăn uống mà không biết rằng có người đã nghe và chứng kiến tất cả những chuyện từ nãy đến giờ. Một nụ cười quý quýet nở trên gương mặt nham hiểm - Cứ cười đi, rồi tội bây sẽ phải hối hận !!!

...

Hôm nay là ngày thứ 2 của lễ hội. Cả bọn sẽ phải bán hàng vào buổi sáng nên đến trường rất sớm. Vừa bước vào trường thì eo oi ! Đâu đâu cũng thấy những hình ảnh đáng sợ, nào là nhện, nấm mồ, xác sống, ma cà rồng, máu,...v.v. Bọn nó bày những thứ đã mua hôm qua lên gian hàng của lớp và xăn tay áo chuẩn bị buôn bán, việc buôn bán đối với bọn nó thì quá dễ dàng rồi. Gian hàng của lớp nó đông nghịt người, mua thì ít mà ngắm thì nhiều, toàn trai xinh gái đẹp mà không ngắm thì phí. Thấy vậy nên Ruchia bày ra 1 trò, cô nói lớn - Các bạn ơi, nếu các bạn mua từ 2 món đồ trở lên thì sẽ được chụp chung với hotboy Kaito 1 tấm hình. Được không nè ? Ruchia vừa nói xong thì vô số người đã chen lấn lên gian hàng để mua đồ. Chắc ! Sức hút của hotboy có khác nhĩ ? Chỉ 15' sau gian hàng của tội nó đã trống trơn, chỉ tội cho Kaito phải chụp hết tấm hình này đến tấm hình khác. Còn gian hàng của lớp à Mimi, Misa và Misu cũng bán hết vì mấy ả bỏ tiền ra mua chuộc học sinh trong trường để gian lận - Phù...mệt quá ! Lê Ngọc Tường Vy, cô giỏi lắm ! Kaito nổi khùng lên với Ruchia sau khi chụp xong tấm hình cuối cùng. Kêu luôn cả tên cúng cơm của cô thì chắc là Kaito giận lắm đây - Hi... tôi xin lỗi mà. Nhưng mà nhờ anh nên chúng ta bán hết rồi nè ! _Ruchia cười cầu hòa với Kaito - Mà nè ! Tối nay chúng ta sẽ cá cược vào lúc nào? _Exline hỏi - 8h20 có mặt ở trường nhá ! Mỗi người vào đó 30' mà, nên đi sớm 1 chút _Kelvin trả lời*Không biết là cuộc cá cược của tội nó và bọn hần sẽ thế nào nhĩ m.n ? Đón chờ chap sau nhé ! Hôm qua t/g bạn học bài nên không đăng chap cho các bạn đọc được, vì vậy chap hôm nay t/g đăng nhiều hơn để bù cho các bạn ! Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ ! À mà quên nữa kb facebook với t/g để xem hình ảnh anime của các nhân vật nhé ! <https://web.facebook.com/profile.php?id=100010178887956>*

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Halloween

Kết thúc buổi sáng bán hàng khá vất vả, cả bọn về nhà nghỉ ngơi để tối nay đến trường cá cược. Nhưng cả bọn đâu biết được có chuyện gì sắp xảy ra. Tối hôm đó, tội nó vẫn đi bộ đến trường, không khí quỷ dị bao trùm khắp nơi, từng ngọn đèn xanh đỏ lập lòe chớp tắt khiến những hình ảnh đáng sợ dán trên tường càng kinh dị hơn, những cơn gió lạnh lạnh thổi ngang qua khiến người khác lạnh sống lưng. Mặt trăng lúc ẩn lúc hiện đằng sau làn mây đen mờ ảo, vài hạt mưa lất phất rơi, từng hàng cây đứng đưa dươi ánh trăng mờ nhạt càng làm cho không khí âm đạm hơn Bọn hần cũng đến trường từ trước rồi, chỉ chờ tội nó vào là bắt đầu cuộc chơi thôi. Vừa nhìn thấy tội nó, Kaito đã nhảy ra:

- Sao? Đáng sợ chứ? Nếu các cô muốn bỏ cuộc bây giờ cũng không sao đâu !
- Nè, anh ở đâu chui ra vậy hả ? Gì mà bỏ cuộc chứ, tôi không sợ đâu _Ruchia chưa gì đã cãi nhau nữa rồi
- Vậy bây giờ chia thứ tự vào đó đi ! Đội nào thi trước? _Kelvin hỏi
- Các cậu thi trước đi ! _Nó trả lời làm bọn hần ngạc nhiên. Tội nó là con gái mà lại muốn thi sau à? Càng ngày trời càng khuya đấy
- Ủ, vậy bây giờ thứ tự vào đó sẽ lần lượt là Kaito, tôi, Ken, Ruchia, Exline và cuối cùng sẽ là Moon nhá ! _cậu phân chia
- Ok. Game Start !!!

Kaito, Kelvin và hần lần lượt khám phá hết tầng 12A mà thái độ vẫn rất bình thường. Đến lượt tội nó, đầu tiên là Ruchia, cô bước lên lầu và bắt đầu khám phá

Phòng đầu tiên toàn là nhện, phòng thứ 2 là máu, thứ 3 là xác sống...bla..bla.. Tất cả dường như không ảnh hưởng nhiều đến Ruchia, nhưng đến phòng thứ 8, cô mở cửa phòng ra ôi mẹ oi toàn là kiến

-ÁÁÁÁÁ !!! _ Cô hét lên, từ nhỏ đến giờ cô không sợ gì hết chỉ sợ kiến mà thôi

Ở dưới này cả bọn cũng nghe thấy tiếng hét có volume khủng của Ruchia, Kaito cười:

- Chắc sắp có người chạy xuống đây rồi, mới có 25' thôi. Ruchia mà chạy xuống lầu là xem như các cô thua nhá !

Nhưng Ruchia thì dễ gì bỏ cuộc, cô vẫn tiếp tục khám phá nốt phòng cuối cùng

Tiếp theo là Exline, có vẻ như nhỏ rất bình thản. Đi hết phòng này đến phòng kia và cuối cùng nhỏ bước xuống lầu. Bây giờ chỉ còn có 1 mình nó thôi, eo ơi bây giờ cũng hơn 11 giờ đêm rồi đấy. Nó vẫn vậy, gương mặt lạnh tanh không tí cảm xúc bước lên đây 12A, mọi chuyện vẫn bình thường cho đến khi nó đi đến phòng cuối cùng. Nó mở cửa bước vào, phòng trống sao? Bỗng dưng cửa bên ngoài khóa trái, là 3 ả Mimi, Misa và Misu. Nó lùi lại thủ thế định đập cửa ra ngoài nhưng 3 ả đó thả khí ga vào phòng khiến nó bị thiếu oxy và ngất đi

- Để coi mày còn có thể trung cái bộ mặt thanh cao giả tạo đó ra mà dụ dỗ hoàng tử của bọn tao không ! _Mimi nói 1 cách thâm độc rồi lên ra cửa sau trường ra về

Đã gần 1 tiếng trôi qua mà vẫn chưa thấy nó trở xuống, nhỏ và cô bắt đầu lo lắng nhưng không thể chạy lên đó tìm được vì Kaito đã nói là nếu đồng đội lên tìm thì coi như đội đó thua

- Sao Moon không xuống đây nhì ? Đã hơn 30' rồi mà _Ruchia đi đi lại lại làm cả bọn muốn chóng mặt luôn

- Những thứ đó đâu nhằm nhò gì so với Moon đâu. Tại sao tới giờ vẫn không thấy cậu ấy chứ _Exline cũng lo lắng không kém

... Đã 12 giờ đêm, eo ôi đây là giờ linh của ma cà rồng đó !

- Không được, tôi phải lên đó tìm Moon ! Các anh cứ coi như chúng tôi thua đi ! _Exline mất bình tĩnh thật rồi, nhỏ phải đi tìm nó

- Ủ, tớ đi với cậu ! Thắng thua không quan trọng, tớ lo lắm rồi, _Ruchia cũng hưởng ứng vì cô cũng đang rất sợ nó có chuyện

- Vậy chúng tôi sẽ đi với các cô! _Bọn hán cũng đồng ý

Cả bọn bắt đầu đi lên lầu tìm nó, qua từng cánh cửa vẫn không tìm thấy nó, trời càng lúc càng về khuya, gió ngày càng lạnh, cả bọn càng lo lắng hơn. Exline bật khóc, Kelvin hoảng quá nên vội ôm nhỏ vào lòng

- Ngoan đi, Moon sẽ không sao đâu mà ! Em đừng khóc _Kelvin dỗ dành Exline, thực sự là cậu rất hốt hoảng khi nhìn thấy những giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt của nhỏ

Cả bọn đi tiếp tục từng căn phòng của dãy 12A nhưng vẫn không thấy nó, đến căn phòng cuối cùng thì căn phòng này đã bị khóa.

- Có lẽ Moon ở trong đó ! _Hần nói

- Nhưng cửa khóa rồi, làm sao bây giờ ? _Kaito hỏi

“Râmmmmm”

Không cần suy nghĩ, hần vội vàng phá cửa vào trong tìm nó, mùi khí ga nồng nặc trong phòng khiến hần khó chịu nhưng có 1 cảm giác khác khiến hần khó chịu hơn nữa _cảm giác sợ nó gặp nguy hiểm. Chợt hần nhìn thấy nó nằm ở 1 góc phòng, hần lao đến bế nó ra ngoài...

Nó sẽ ra sao đây ? Bọn ả Mimi đáng ghét quá phải không m.n ? Cmt nhiệt tình lên nào !!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cạnh Tranh Công Bằng Nhé !

Sáng hôm sau, nó từ từ mở mắt. Mùi thuốc khử trùng xộc vào mũi nó, nó hơi khó chịu vì cái mùi này. Đầu nó rất đau, có lẽ vì bị thiếu oxy và hít nhiều khí ga. Nó cảm nhận được 1 cảm giác hình như có ai đó đang nhìn mình, quay đầu sang bên trái nó thấy hần đang ngồi ở ghế sofa nhìn nó chăm chú. Hần đã ngồi ở đó canh cho nó ngủ suốt đêm, hệ quả là sáng nay anh chàng Hoàng tử lạnh lùng, đẹp trai đã mất đi vài phần nhan sắc. Nhưng không sao ! Vẫn coolboy như cũ (hăm mộ về lạnh lùng của anh ghê !)

- Cô ổn chứ? _Hần lên tiếng trước

- _Nó im lặng

- Hôm qua là ai đã hại cô vậy ?

- _nó vẫn im lặng

- Vậy bây giờ cô muốn gì ?

- Về
- Không được ! _hắn phản đối
- Why?
- Cô cần ở lại đây
- Không thích ! _ Nó đáp rồi ngồi dậy bước vào WC thay đồ để về nhà

Hắn là các bạn đang thắc mắc tại sao hắn lại ở trong bệnh viện với nó đúng không ? Quay lại thời gian tối hôm qua nhé...

Khi đưa nó vào bệnh viện xong, cả bọn mệt mỏi ngồi trước phòng cấp cứu. Exline khóc nhiều quá nên ngất đi, Ruchia phải đưa Exline về nhà. Vì vậy, cô giao nó lại cho bọn hắn chăm sóc. Trong khi Kelvin chạy đi làm thủ tục cho nó thì hắn và Kaito ngồi nói chuyện

- Cậu thích Moon ? _hắn và Kaito đồng thanh rồi nhìn nhau
- Sao cậu lại thích cô ấy ? _hắn hỏi Kaito
- Tớ thấy cô ta rất đặc biệt, chúng ta chẳng là gì trong mắt cô ta cả _Kaito đáp lời hắn
- Chỉ vì vậy thôi sao ? _hắn hỏi lại, thực sự thì hắn cũng không rõ là bản thân có thích nó hay không nữa
- Đúng ! Cậu cũng thích cô ta đúng không ?
- Tớ không biết !
- Vậy để xem tớ và cậu ai sẽ chinh phục được cô ấy nhé ! _Kaito nói

.... sau đó Kelvin và Kaito cùng về nhà nghỉ ngơi nên chỉ còn mình hắn với nó thôi...

Nó về đến nhà rồi lên phòng tìm 2 đứa bạn

“Cốc...cốc..”

- Ủa, Moon ? Sao không gọi cho tớ đến đón cậu? Cậu đỡ hơn chưa? Hôm qua là ai đã làm chuyện đó vậy? Exline khóc đến ngất luôn đấy. _Ruchia vừa mở cửa đã xô 1 trảng
- Tớ không sao ! Exline sao rồi ? _nó hỏi
- Cậu ấy còn ngủ, tối qua mệt quá mà. Tớ cũng đang rất buồn ngủ đây
- Vậy thì cậu ngủ đi _nó phán 1 câu chót quớt rồi đi lên phòng

Mặc dù vẫn còn đau đầu nhưng nó vẫn cố gắng ngồi xử lý đồng tài liệu của tập đoàn. Xử lý xong nó mệt mỏi thiếp đi, đây chỉ mới là sự khởi đầu mà thôi.

Ở một ngôi biệt thự xa hoa trong thành phố, một cô gái đang tức giận vô cùng

- Mẹ nó ! Vậy mà vẫn không chết sao ? Lại còn được anh Ken cứu nữa chứ ? Con c.hó, mày sẽ phải hối hận khi đối đầu với tao !!!

Tối hôm đó, nó bắt tay vào điều tra việc hôm qua, trợ lý nhanh chóng làm việc và gửi toàn bộ thông tin lẫn diễn biến của sự việc ngày hôm qua cho nó. Xem xong, nó hơi ngỡ ngàng

- Là Ken cứu mình sao ?

Nó trần trọc đến khuya vì trong đầu cứ lộn xộn cái chuyện hắn cứu nó rồi còn bế nó đến bệnh viện nữa chứ !

Haizzz mình bị gì vậy nè ? _nó độc thoại nội tâm rồi vô đầu bút tai trông chả còn vẻ lạnh lùng nữa !

Vì hắn sao ?

Không thể được !

Ngoại trừ Jonny ra thì không ai có thể !

Jonny...

Kẻ phản bội...

Tại sao lại nghĩ về anh ta cơ chứ ?

"Moon à ! Trở lại là cô gái băng lãnh thường ngày đi" nó tự nhủ rồi ngủ quên cùng với mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu

Không biết là chap này có làm các bạn thất vọng không nữa ? T/g sợ sẽ làm mất đi hình tượng Moon Thiên Anh lạnh lùng mà các bạn thích ! Các bạn cmt cho ý kiến để t/g biết mà chỉnh sửa lại nhé ! Mong là m.n sẽ không bỏ truyện của t/g. I love all so much !!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chuẩn Bị Đi Chơi

Lễ hội Halloween đáng sợ trôi qua, hôm nay tất cả học sinh sẽ bắt đầu đi học lại. Vào đến lớp, vẫn là công việc thường ngày, nó làm việc, hán nghe nhạc, nhỏ đọc truyện, Kelvin ngắm nhỏ, Ruchia và Kaito không nằm ngủ thì lại ngồi cãi nhau, cái lớp vẫn như cái chợ...

“Ràmmmmmm”

- Tất cả trật tự cho tôi !!!

Cái lớp im phăng phắc, cô nhẹ nhàng nói tiếp:

- Bây giờ cô sẽ thông báo cho các em 1 tin vui là: lớp chúng ta đã đạt giải nhất trong lễ hội Halloween nên nhà trường sẽ tổ chức cho cả lớp đi du lịch ở Nha Trang, ngoài lớp ta thì còn có lớp 12B6 (lớp của tụi ả Mimi đó m.n) và lớp 10A2....

- YEAHHHH !!! _cô chưa nói hết câu thì cái lớp đã reo hò rồi vỗ tay ăn mừng vui vẻ

- CÁC EM IM LẶNG CHO TÔI !!! _cô giáo tức điên lên vì cái lớp không biết tôn trọng người khác này

Cả lớp im lặng, cô lại nói tiếp:

- Chúng ta sẽ đi 4 ngày 3 đêm, 6h30 sáng mai ta sẽ tập trung ở trường rồi khởi hành bằng xe bus nhá !

- Ồ.. tại sao lại phải đi xe bus chứ ạ ? Em muốn đi xe riêng có được không cô ? _1 hs nói

- Chuyện này thì các em nên hỏi ban giám hiệu ! Cô không có quyền ! _cô giáo nói

- Cô có đi không? _hán quay xuống hỏi nó

- Không !

- Why ?

- Không thích

- Moon ơi, đi chơi nha! Dù sao đó cũng là công lao của bọn mình mà _Ruchia bay xuống chỗ nó năn nỉ

- Không đi _nó vẫn vậy, phũ phàng với bạn bè

- Thôi, cậu đi chung với bọn tớ đi mà ! Coi như là đi xả stress đi ha ! _nhỏ góp sức năn nỉ nó vì nhỏ cũng muốn đi biển chơi

- Tùy ! _Nó chấp nhận vì nó không muốn làm bạn bè mất vui

- Vậy chúng ta đi xe riêng nhá ! _Kelvin đưa ý kiến

- Ủm, đi xe riêng đi, chứ đi chung chật chội khó chịu lắm ! _Kaito cũng hưởng ứng

- Tôi cũng muốn đi xe riêng ! _hán góp lời

- Tôi đi xe của trường ! _nó lên tiếng

- Vậy tớ cũng đi xe của trường !_Exline nói
- Tớ cũng thế _Ruchia cũng đồng ý
- Sao thế ? Nếu cô không có xe thì tôi sẽ chở cô đi, sao lại phải đi xe bus ? _Kaito hơi khó chịu
- Chúng tôi nghèo lắm nên không quen đi ô tô như các cậu, chúng tôi sẽ đi xe bus !_ nó kiên quyết
- Sao cô cứng đầu quá vậy ? Tôi đã nói là tôi sẽ chở cô đi mà. Cần gì cô phải chen chúc trong xe bus chứ ?
- Mặc tôi ! Tôi làm gì thì cũng không liên quan tới cậu !_ nó nói
- Vậy thì chúng ta làm sao? _Kelvin hỏi Kaito và hấn
- Tớ vẫn muốn đi xe riêng hơn, đi xe bus thì còn đầu mặt mũi của hotboy của tớ nữa chứ !_Kaito đang rất phân vân, nửa muốn đi cùng nó, nửa thì không muốn mất mặt hotboy
- Tớ sẽ đi xe bus! _hấn nói
- HẢ ???_Kelvin và Kaito đồng thanh
- Làm gì phản ứng ghê vậy, tớ muốn thử cảm giác bình dân thế nào thôi !

Mặc kệ bọn hấn nói gì. Nó gắn headset vào tai rồi lại tiếp tục công việc. Cả bọn trở về chỗ ngồi suy nghĩ xem sẽ chuẩn bị những gì cho chuyến đi chơi sắp tới.

Tan học, tụi nó đi bộ về nhà thu dọn đồ đạc để sáng mai đi chơi. Nó lên phòng lấy đồ rồi đem sang phòng Exline và Ruchia :

- Đồ để các cậu mang theo này !_ nó nói
- Cái gì thế Moon ? _Ruchia hỏi
- Váy, áo, quần jean, giày,... tóm lại là tất cả những thứ các cậu cần.
- Nhưng bọn tớ có đồ hết rồi mà, cậu cần gì đem qua đây nữa ? _Exline hỏi
- Các cậu nên nhớ chúng ta là học sinh học bổng, vậy các cậu định đem theo 1 đồng hàng hiệu sao ?
- Ủ, học sinh học bổng thì nhà phải nghèo mà ! Vậy thì không thể sử dụng hàng hiệu rồi, nhưng chúng ta làm gì có đồ thường. _Ruchia nói
- Thì tớ đem qua này, tất cả đều là đồ loại thường !_ nó nói
- Ở đâu ra thế ? _Exline hỏi
- Thì mua chứ ở đâu. Hối rồi ngốc mà _nó mỉm cười _nụ cười thật nhất khi bên bạn bè của nó
- Thôi tớ về phòng đây ! Các cậu mang theo những thứ đó nhá !_nói rồi nó trở về phòng thu dọn đồ của mình

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Nha Trang Thẳng Tiến !!!

Sáng hôm sau, tụi nó đến trường với phong cách rất thoải mái, cô thì mặc crop top _quần sọt ngắn, tóc búi tròn, đi giày cao gót. Exline mặc áo sơ mi màu xanh biển _váy đen ngang gối, tóc xõa và mang đôi giày búp bê màu trắng. Nó vẫn vậy, jean dài _áo pull đen, tóc cột cao và mang đôi giày bata màu đen. Hiện giờ 3 tụi nó đã có mặt ở chỗ tập hợp điểm danh của 3 lớp, bọn hấn cũng đã có mặt. GV bắt đầu đọc tên hs

- Uyên Linh, Tuệ Ái, Thực Ngân, Thiên Anh, Đông Nghi, Tường Vy, Lân Thiên, Trọng Di, Tuấn Khanh... _GV đọc tên những học sinh đại diện cho từng lớp. Tất cả các học sinh đại diện bán gian hàng của mỗi lớp vào hôm Halloween sẽ đi cùng 1 xe

3 ả Mimi, Misa và Misu nhanh chóng chen lên xe và ngồi vào hàng ghế gần cửa ra vào trước. Tụi nó từ từ bước lên sau, khi Ruchia đi ngang thì ả Misu đưa chân ra định gạt chân cô nhưng chuyện này đâu phải dễ, cô nhìn thấy nhưng vẫn giả vờ như không biết và dầm đế giày cao gót lên chân của ả Misu

- ÁÁÁÁ !!_Misu hét lên

Nghe tiếng hét, Kaito chạy lên và nhìn thấy cảnh Misu đang ôm chân của mình, máu đã thấm đỏ đôi chân nỏn nà của ả. Thấy Kaito, ả càng khóc lớn hơn

- Hix..hix anh Kaito..hic... Thực sự là em không cố ý đụng trúng bạn ấy đâu, em cũng xin lỗi bạn ấy rồi, vậy mà bạn ấy lại dầm lên chân em..._ả nói dối như thật vậy

- Ruchia !!! Tại sao cô làm vậy với Misu hả ?_Kaito tức giận hỏi cô

- Cô ta cố ý gạt chân tôi trước, loại người nói dối không chớp mắt như cô ta mà anh cũng tin lời cô ta nói được nữa hả ?_Ruchia nổi giận

- Mình thực sự không có mà... Mình cũng đã xin lỗi bạn rồi mà.. hix _Misu chen vào

- Là cô gây sự trước ! Cái loại người như cô đúng là xảo quyệt quá mà. Đồ hạ tiện !

“Chátttt” Kaito tát Ruchia

- Cô quá đáng lắm rồi nhé Ruchia ! Có chuyện gì đi nữa thì Misu cũng xin lỗi cô rồi mà, sao cô lại si và người khác...

“Cháttttt” Kaito chưa kịp nói xong thì nó đã đứng lên và tát thẳng vào mặt Kaito, mọi người xung quanh đều cực kì ngỡ ngàng

- Ngủ ngốc !_nó buông lại 1 câu rồi đỡ Ruchia về chỗ ngồi

Cô uất ức đến nỗi cổ họng nghẹn lại không thể nói được gì nữa. Trong khi đó, có 1 người đang rất hả hê khi thấy Ruchia bị tát

- Mày muốn giành anh Kaito của tao sao Ruchia ? Mày đã sai lầm khi đối đầu với Đặng Thục Ngân này !

Tụi nó yên vị ở 3 hàng ghế cuối vì không thích ồn ào và càng không muốn chạm mặt Kaito. Bọn hấn lên sau và ngồi ở 3 hàng ghế đối diện với tụi nó. Sơ đồ nè (“...” là ghế trống hoặc chỗ hs của lớp khác ngồi nhé m.n)

-...-Misu-...-...

-...-Misa-...-...

-...-Mimi-...-...

-...-...-...-...

-Kaito-...-...-Ruchia

-Kelvin-...-...-Exline

-Ken-...-...-Moon

-.....-

Theo như dự tính thì 2h chiều mới đến Nha Trang nên ai cũng rất tranh thủ sử dụng thời gian rảnh rỗi khi trên xe. Ruchia sau chuyện lúc nãy thì ngồi tựa đầu vào cửa kính xe khóc gần 2 tiếng rồi mệt quá nên ngủ luôn. Nhỏ thì đọc truyện “Nữ hoàng Ai Cập”. Nó đeo headphone nghe nhạc. Hấn cũng đeo headphone giống nó. Kelvin lặng lẽ ngồi quan sát nhỏ. Còn Kaito sau khi bị nó tát đã ngồi suy nghĩ lại và đang hối hận khi đánh Ruchia mà chưa hiểu chuyện gì.

Cmt đi m.n ơi ! Cho t/g vài câu nhận xét để có động lực viết tiếp nhé !...

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nha Trang Thẳng Tiến (2)

Bây giờ chỉ mới hơn 11h thôi, có nghĩa là còn khoảng 3 tiếng nữa mới đến Nha Trang. Không khí trên xe chán ngắt, chắc buồn quá nên 3 à Mimi, Misa và Misu lại muốn bày trò đây mà, 3 à bước xuống ngồi cạnh hân, Kelvin và Kaito

- Anh cho em mượn vai tựa đầu vào nha ! Tựa vào cửa kính từ nãy đến giờ làm đầu em đau quá à ! _3 à ờng ẹo (t/g: trời ơi nhức quá, bằng tuổi nhau mà kêu là anh ! Mất thể diện con gái quá !)

Nói thật, nhìn cánh ăn mặc hở trước trống sau của 3 à này là muốn bay vào oánh liền rồi. Ai đòi con gái mặc áo mà cổ áo khoét gần tới eo, vậy thì ngắn đến mức mà cắt lên 1 chút nữa là coi như không mặc luôn á ! Tiểu thư cái nổi gì mà chẳng có phong thái gì cả, toàn ờng ẹo như kẹo dẻo với con trai và chanh chua với gái đẹp hơn mình.

Bọn hân không nói không rằng gì, đi qua chỗ tụi nó ngồi. Nó đang nhắm mắt nghe nhạc nhưng với linh cảm nhạy bén của 1 bang chủ thì nó vẫn biết hân ngồi bên cạnh mình, nó vẫn không nói gì cả, mà với lại nó cũng chẳng có gì để nói với hân hết. Nhỏ sau 1 hồi đọc truyện thì mệt quá nên tựa vào cửa kính ngủ, khi xe rẽ thì theo quán tính, đầu nhỏ rơi qua vai của Kelvin. Cậu ngấm nhỏ 1 lúc rồi cũng tựa vào đầu nhỏ ngủ luôn

“Có lẽ là anh thích em mất rồi, Exline à !” cậu thì thầm (ganh tị 2 anh chị này quá, hạnh phúc ghê luôn). Ruchia vẫn còn đang say giấc nên không hề biết là Kaito ngồi kế bên mình. Nhìn Ruchia ngủ mà khóe mắt vẫn còn đọng lại vài giọt nước, lòng Kaito hơi nhói lên. Nhưng vì sĩ diện của hotboy nên không thể hạ mình xin lỗi được (tới giờ mà vẫn còn sĩ diện được, bó tay luôn)

Trong khi đó, Mimi, Misa và Misu đang tức lồng lộn lên

- Con mẹ nó ! Còn ngồi cạnh hotboy mà ngủ nữa chứ. Cái thứ gái đứng đường mà cũng giả nai thánh thiện, tụi bây đợi đi !

3 tiếng sau, cả đoàn đã đến Nha Trang_1 trong những bãi biển đẹp nhất Việt Nam. Học sinh lần lượt bước xuống xe và vào khách sạn chia phòng. Theo lời thầy cô thì 1 phòng sẽ có 6 học sinh (đây là khách sạn loại sang nhè mn ! Sở dĩ 1 phòng có tới 6 học sinh là vì phòng rất rộng, khoảng 10 m á), GV sẽ đọc tên học sinh và số phòng của học sinh đó

-Thiên Anh, Đông Nghi, Tường Vy, Lãnh Thiên, Trọng Di, Tuấn Khanh... các em ở phòng 207

-....Uyển Linh, Tuệ Ái, Thục Ngân, Thúy Hương, Ngọc Trân, Mỹ Bình... các em ở phòng 209

- Em phản đối ! Tại sao em không được ở cùng phòng với 3 hotboy của trường chứ, tụi em cũng là Tam Công chúa của trường kia mà ! _à Mimi lên tiếng ngay sau khi giáo viên vừa đọc xong

- Nhà trường sắp xếp như thế thì em phải nghe theo thôi ! _GV ôn tồn

- Không ! Tại sao mấy đứa học sinh học bổng nghèo kiết xác đó lại được ở cùng với hotboy chứ ? _à Misa tiếp tục phản đối

- Nè ! Mấy cô đang dẫn mặt GV để được “ngủ với trai” đó hả ? _1 bạn học sinh lên tiếng làm 3 à quê độ nên im luôn

Bọn nó nhận chìa khóa phòng rồi đi lên phòng nghỉ ngơi sau 1 chặng đường dài ngồi trên xe bus. Bình thường có những tiếng cãi nhau của Kaito và Ruchia nhưng hôm nay ai cũng im lặng làm cả đám hơi buồn chán. Phòng khá rộng và có 2 cái giường thôi nên cả bọn chia ra nam 1 giường và nữ 1 giường. Theo lịch trình thì hôm nay tụi nó sẽ nghỉ ngơi, sáng mai đoàn sẽ đi tham quan những cảnh đẹp của nơi này, chiều ra biển. Bọn nó lên giường đánh 1 giấc tới 5h chiều. Haizzz...chả biết mấy anh chị này thuộc chủng loài nào mà ngủ triền miên năm tháng thế không biết

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Bữa Ăn Không Vui Vẻ

Chiều tối hôm đó, cả bọn thức dậy với cái bụng trống rỗng, ai cũng rất đói nên cả đám quyết định đi ăn hải sản. Đang ở biển mà, phải tranh thủ chứ ! Và cuộc cãi vã lại bắt đầu...

-Sao lại không có xe chứ ? _Kelvin bức bối

-Thì các cô ấy và chúng ta đi bằng xe bus mà ! _Kaito nói

-Vậy bây giờ anh đổ lỗi cho chúng tôi sao ? _Ruchia hỏi

-Không phải các cô đòi đi xe bus sao ? _hân nói

-Chúng tôi bắt anh đi chung à ? _nó lên tiếng

-Ồ thì...Không có ! Nhưng bây giờ chúng ta đi ra nhà hàng bằng gì đây ?_Kelvin nói

-Giờ đành đi bộ thôi chứ sao giờ ! _nhỏ lên tiếng

-Vậy đi nhà hàng của nhà tôi nhé ! _Kelvin đưa ý kiến

-Tập đoàn nhà anh cũng có kinh doanh về nhà hàng nữa hả ?_Exline hỏi

-Ừm, nhà anh đứng thứ 4 TG mà ! Nhà hàng này cũng gần đây, đi khoảng 1km sẽ tới !

Vậy là cả bọn lết bộ ra nhà hàng của nhà Kelvin. Bước vào trong, nhà hàng này trang trí khá sang trọng, vừa thấy Kelvin, quản lí của nhà hàng vội vã chạy lại

-Chào cậu chủ ạ !

-Ừ ! Sắp xếp 1 bàn cạnh cửa sổ ở tầng 3 cho tôi ! _cậu nói với quản lí

-Vâng ạ ! Nếu cậu chủ còn cần gì thì cứ nói với tôi ! _ông quản lí kính cẩn

-Tôi biết rồi !

Cả bọn kéo nhau lên tầng 3. Vừa ngồi vào bàn thì đã nghe thấy giọng nói ẻo là đến mức kinh dị của 3 ả đáng ghét

-A ! Anh Ken cũng tới đây ăn nữa hả ? Trùng hợp ghê, chắc tại anh với em có duyên đó ! _à Mimi tươi cười ngồi xuống và ôm lấy hân

-Anh Kelvin chắc vì nhớ em nên tới đây để tìm em phải không ? _Misa vòng tay qua cổ và ôm lấy Kelvin

-Kaito à ! Em nhớ anh lắm luôn đó ! Cảm ơn anh lúc sáng đã giúp em nha ! _Misu hôn nhẹ lên má của Kaito và liếc xéo sang Ruchia

Nhìn cái cảnh này, thực sự nhỏ và cô cảm thấy hơi bức bối nhưng không biết là tại sao. Nó vẫn thế, vẫn vô cảm với mọi thứ, mặc cho 3 ả kia có làm gì hay nói gì. Còn bọn hân đang nhìn sang tụi nó với ánh mắt cầu cứu, tụi nó định giúp nhưng nhớ lại chuyện lúc sáng Kaito tát Ruchia nên bỏ mặc luôn (ò, mấy chị thù cũng dai dử). Đúng lúc đó, phục vụ nhà hàng lên chỗ bọn nó

- Thưa, cậu chủ và các vị muốn dùng gì ạ ?

- Anh đem toàn bộ món của nhà hàng lên cho tôi ! _à Misa lên tiếng

- Ăn nhiều vậy à ? Sao cô thích lãng phí quá vậy ? _Exline mỉa mai rồi quay sang anh phục vụ :

- Anh đem ra khoảng 7,8 món gì đó là được rồi !

- Vậy là mang lên bao nhiêu món ạ ? _anh phục vụ lúng túng hỏi

- Tôi là vợ tương lai của Trọng Di, là bà chủ tương lai của tập đoàn này, anh dám không nghe lời tôi sao ? Mang toàn bộ ra đây _à Misa lên mặt

- Ox à, cô ta là vợ tương lai của anh sao ? _Exline ngọt ngào quay sang Kelvin, nghe giọng thì ngọt xót vậy thôi chứ ai tình ý nghe qua thì biết chắc là nhỏ đang giận lắm đây

- Ồ..thì...Cô ta không phải. Anh đâu có thích cô ta đâu ! Ox chỉ yêu mình bx thôi à ! _Kelvin hơi đơ khi nghe Exline gọi mình là ox nhưng khi nhìn nét mặt của nhỏ thì cậu nhanh chóng hiểu ra vấn đề và diễn kịch chung với Exline

- OK ! Vậy thì cô hiểu rồi nhé thưa Tuệ Ái tiểu thư ! _Exline châm chọc làm Misa quê muốn độn thổ (Exline nhìn hiền thế cơ mà, haizzz. Bây giờ mới lên máu quậy nè)

- Mày được lắm ! Cái thứ nhà nghèo mà bày đặt treo cao như mày sẽ không bao giờ giành anh Kelvin được với tao đâu ! _Misa tức giận đập bàn rồi bỏ đi

Kelvin hơi tiếc nuối khi mọi chuyện trở lại như bình thường. Chắc nhỏ sẽ không biết lúc mà nhỏ gọi cậu là ox, cậu đã hạnh phúc như thế nào đâu.

Vậy là từ giờ tụi nó đã chính thức tuyên bố đối đầu với 3 ả “Công chúa” son phấn của . Sóng gió đã thực sự bắt đầu rồi, thân phận của bọn nó sẽ giấu được bao lâu ?

Các bạn ơi, rất cảm ơn vì trong thời gian qua các bạn đã ủng hộ cho "Sự trả thù của Ánh Trăng". Hôm nay t/g sẽ bắt đầu bước vào kì thi học kì I nên sẽ ngưng post truyện 1 tuần nhé ! T/g sẽ bắt đầu post lại vào ngày 24/12 nha, xem như quà Noel ha ! Mong rằng các bạn vẫn sẽ tiếp tục ủng hộ truyện của t/g. I love all so much !!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thiên Thần Mặt Trăng

Tối hôm đó, sau khi từ nhà hàng về, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng của bản thân. Cả bọn trở về khách sạn rồi lên phòng

- Ê ! Đánh bài không ? _Kelvin đưa ra ý kiến vì sự ngột ngạt trong phòng làm cậu khó thở
- Hà ? Đánh bài sao ? Thiếu gia quyền quý như các anh mà cũng chơi cái trò này hả ? _Ruchia hơi bất ngờ, lúc nhỏ bố mẹ cô không bao giờ cho cô đụng đến bài bạc hết
- Ai cấm thiếu gia không được đánh bài đâu ? Sao, giờ chơi không ? _Kaito hỏi
- Nhưng chúng tôi không có tiền, làm sao chơi được ? _Exline nói
- Thì bây giờ chúng ta không chơi bằng tiền nữa. Ta sẽ chơi theo luật mới, ai thua sẽ bị phạt uống 1 ly rượu. Được không? _Kelvin nói
- Ok luôn ! Tôi có mang theo rượu nè ! _Kaito lanh chanh hưởng ứng
- Vậy chúng ta chia bài đi. Exline, Ruchia, Kaito và tôi là vừa đủ người luôn _Kelvin nói rồi bắt đầu chia bài

Nó không muốn ở trong phòng nên đã ra ngoài biển đi dạo rồi. Nó thả đôi chân trần in từng bước đi nhẹ nhàng trên cát trắng, con gió đêm của biển thổi qua làm mái tóc đen nhánh mượt mà của nó tung bay như một thiên thần vậy, mặt trăng và vô vàn vì sao tỏa sáng trên bầu trời cao vợi như đang đổi theo từng bước đi của thiên thần ấy, từng con sóng biển tung bọt trắng xóa lung linh dưới ánh trăng vàng mượt. Biển cả luôn là nơi mà nó muốn thuộc về. Ngồi trên bờ biển, mọi vất vả lo toan trong công việc và cuộc sống của nó dường như được giảm đi rất nhiều, ngoài ra biển cũng là nơi chứa nhiều kỷ niệm của nó, là nơi bắt đầu và cũng là nơi kết thúc niềm hạnh phúc cuối cùng của nó, có lẽ ở trước biển nó yếu lòng hơn thường ngày chăng ? Càng nhìn biển, tim nó càng đau, lòng nó càng hận thù sâu đậm hơn nữa. Nó rất muốn buông bỏ hận thù đối với người đó, nhưng liệu nó có thể làm được hay không ?

Hắn hơi mệt nên ngồi trong phòng nhìn mấy đĩa kia đánh bài uống rượu. Cậu và nhỏ liên hiệp với nhau làm cho Ruchia và Kaito thua liên tục và thế là 2 người uống gần hết 5 chai rượu loại mạnh

- Tớ..uống hết...nổi...rồi...!!! _Ruchia ngã qua ngã lại trên giường nhìn cứ như con lật đật ấy
- Tớ..cũng...vậy...Hai..người ăn...gian...quá ! _Kaito cũng không hơn gì cô, nói xong rồi lăn xuống ngủ luôn
- Trời ạ ! Con gái có nét ghê hén, uống rượu xong lăn qua lộn lại như con điên á ! _Nhỏ nhìn Ruchia chán nản
- Thôi, em có nói 2 đĩa nó cũng có nghe đâu ! _Kelvin nói
- Vậy anh dìu cậu ấy qua giường kia đi ! Em và Ruchia ngủ bên này._Nhỏ nói
- Ủ ! Ủa mà Moon đâu mất rồi ? Sao nãy giờ không thấy cô ta vậy ? _Kelvin nhìn qua nhìn lại căn phòng rồi hỏi
- Cậu ấy ra biển rồi ! _Nhỏ trả lời
- Ủm ! Giờ chúng ta nghỉ ngơi đi, cũng hơn 11 giờ rồi _cậu nói
- Để em dọn xong đồng rượu này đã ! _Exline nhẹ nhàng (có vẻ như anh chị này rất hạnh phúc thì phải ? "Hix..." Chỉ có t/g là F.A thôi à)

30' sau cả bọn lăn ra ngủ sau 1 ngày mệt mỏi

Giữa đêm, hắn chợt giật mình tỉnh giấc, nhìn xung quanh căn phòng, nó vẫn chưa về. Hắn hơi lo nên ngồi dậy ra biển tìm nó, nó vẫn ngồi đó _bên bờ biển rì rào sóng vỗ, con gió biển lạnh buốt da mà nó chỉ mặc quần sọt và áo sơ mi mỏng, ánh mắt nó xa xăm nhìn về phía chân trời vắng lặng như chờ đợi 1 điều gì đó. Nhìn nó bây giờ lòng hắn dâng lên 1 cảm xúc khó tả.

Yêu sao ?

Không thể !

Hắn là hoàng tử lạnh lùng, là bang chủ khát máu của Devil mà !

Không thể có từ “yêu” trong hán được !

Hắn bước đến ngồi xuống bên cạnh nó, nó vẫn không nói gì

-Moon à ! _Hắn lên tiếng sau 1 lúc im lặng

-Gì ?

-Cô có nhiều bạn chứ ?

-Không !

-Có lẽ vì cô lạnh lùng quá đấy ! Sao cô không thử mở lòng với người khác ? _hắn nói, có lẽ ở bên nó hắn không còn là chàng hoàng tử cao ngạo của thường ngày nữa

-Tôi không thể ! _nó đáp, có vẻ như nó càng yếu đuối hơn khi nghe 2 từ “mở lòng” từ hắn

-Vậy tôi có thể làm bạn với cô không ? _hắn hỏi nó

-Vậy từ trước đến giờ tôi và cậu là gì ? _nó hỏi ngược lại

-Ồ thì là bạn ! Nhưng cô có đồng ý làm bạn với tôi không ?

-Tùy thôi ! Đồ mặt dày !

-Ừm. Vậy từ bây giờ tên mặt dày này là bạn của cô nhé ! _hắn cười mà cũng không biết tại sao, có lẽ hắn cười là vì nó

-Sao cô không về phòng ? _hắn chợt nhớ ra

-Không muốn !

-Cô thích ngồi như thế này lắm sao ?

-... nó gât nhẹ đầu

-Khuya rồi, gió lạnh lắm. Cô về đi !

-Tôi muốn ở đây !

- Kaito thích cô đấy ! Cô có biết không ?

-Biết !

-Vậy cô thì sao ?

-Vậy cậu không biết là Ruchia thích Kaito sao ?

-Ruchia ??? _hắn ngờ ngàng

-Ừ

Không khí lại chìm vào im lặng, nó và hắn theo đuổi suy nghĩ riêng của bản thân

Hôm nay t/g cổ post cho các bạn 1 chap nữa nè ! Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ và nhớ là đừng bỏ truyện của t/g nha !

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hiểu Lầm Tai Hại

Nó và hấn cứ ngồi như vậy đến gần 4 giờ sáng mới về phòng. Vừa mở cửa bước vào, nó và hấn đã thấy 1 cảnh tượng rất vui, Ruchia và Kaito đang ôm nhau ngủ ngon lành, Exline thì nằm dưới sàn nhà ngủ còn Kelvin nằm ngủ 1 mình 1 giường rất thoải mái. Nó và hấn nhìn thấy nhưng không nói gì, đây là cơ hội tốt mà, tác hợp cho 2 đứa loi nhoi đó luôn. Vậy là nó đi thẳng vào nhà tắm làm VSCN rồi thay đồ, hấn cũng thế. Ra ngoài, nó nhẹ nhàng lay Exline dậy

-Này ! Cậu thức dậy đi !

-Cho tớ ngủ thêm 1 tí đi mà ! _nhỏ lèm bèm

-Thôi, cậu dậy đi, có phim Hàn Quốc miễn phí cho cậu xem này ! _nó nói nhỏ vào tai Exline

Nghe nó nói có “phim Hàn Quốc miễn phí” nhỏ bật dậy và suýt hét lên khi nhìn thấy Ruchia và Kaito ôm nhau, may là nó nhanh chóng bịt miệng nhỏ lại. Cậu nghe thấy tiếng động nên cũng ngồi dậy và thấy cảnh đó

- Oh quai đép ! Cái gì thế này ? _cậu cũng ngỡ ngàng không kém nhỏ

-Cậu cũng biết mà, đúng không ? _nó nhìn Exline

-À..Ừ... tớ biết chuyện này ! _Exline nhìn nét mặt nó và hiểu ngay vấn đề (chắc ! IQ cao có khác)

-Vậy giờ cậu biết phải làm gì rồi đúng không ?

-OK, tớ biết rồi ! _nhỏ đáp rồi cũng đi làm VSCN

15’ sau, nhỏ bước ra với cái điện thoại trong tay và nhanh chóng những tấm ảnh chụp hình Ruchia và Kaito được save lại trong máy của nhỏ. Sau đó, cả đám cùng nhau đi ăn sáng, bỏ lại 2 kẻ đang ôm nhau ngủ hăng say không biết trời trăng mây nước gì hết. 1 tiếng sau, tụi nó trở về, mới tới cửa phòng chưa kịp mở cửa thì...

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” là tiếng hét có volume khủng bố nhân loại của Ruchia và Kaito

- Anh/ Cô làm gì tôi chưa vậy ? _2 người đồng thanh

- Cái gì vậy nè ? Hai người làm gì thế ? _cậu giả ngu bước vào phòng

- Anh/ Cậu im đi ! _đồng thanh tập 2

- Đừng có nói theo tôi ! _đồng thanh tập 3

- Câm đi ! Anh là cái đồ @\$%\$%^&*(#\$*&^.bla...bla

- Cô nói đủ chưa ? Làm gì thấy ghê vậy ? Con gái gì mà @\$%^&^*@\$%&^()*#%\$^#\$...

...chỗ này lược bỏ 1000 từ...

- Thôi được rồi, lần trước tôi đánh cô mà chưa rõ lí do cộng thêm lần này ngủ chung, tôi chịu trách nhiệm hết ! _Kaito hét chịu nổi nên lên tiếng

- Anh chắc không ? _Ruchia nham hiểm nhìn Kaito

Nhìn nét mặt biến thái đó, Kaito hoảng hồn và tự trách sao mình ngu dốt vậy

- Thôi coi như tôi chưa nói gì ha !

- Muộn rồi baby à ! _Ruchia đắc thắng cầm cái máy ghi âm trên tay

“Thôi được rồi, lần trước tôi đánh cô mà chưa rõ lí do cộng thêm lần này ngủ chung, tôi chịu trách nhiệm...”

- Còn cái này nữa nè Kaito ! _Exline giơ cái điện thoại chứa hình ảnh lên, lần này thì Kaito chết chắc rồi

- Giờ cô muốn gì ? _Kaito hỏi

- Tôi muốn anh làm Osin và ngân hàng cho tôi trong vòng 1 tháng _Ruchia suy nghĩ rồi trả lời

- What the hell ? Thiếu gia hotboy như tôi mà phải làm Osin cho cô á ? Không thể được ! _Kaito phản đối kịch liệt

- Có được hay là không ? _Ruchia gần giọng đầy nham hiểm _nếu không

- Thôi được rồi, nhưng chỉ 1 tháng thôi đấy !

Vậy là anh Kaito nhà ta phải làm Osin kiem luôn cây rút tiền của Ruchia, khổ thân anh rồi ! (t/g: thấy cũng tội nhưng thôi cũng kệ). Không biết tháng ngày vui vẻ tại Việt của bọn nó kéo dài được bao lâu đây...

Mà các bạn có thắc mắc tại sao Ruchia và Kaito lại ôm nhau ngủ không ? Là thế này pà con ạ: cả bọn ngủ được 1 lúc thì Kaito thức dậy và đi vs, khi ra khỏi phòng vs thì Kaito theo thói quen khi ở nhà rẽ phải và nằm xuống ngủ ngon lành trên giường của Ruchia và Exline. Mà 2 chị này cũng mệt nên ngủ rất say và không hề biết Kaito nằm trên giường của mình. Ruchia cứ nghĩ rằng bên cạnh mình là Exline nên quay qua ôm, nhưng ai dè ôm nhầm Kaito. Kaito thì nghĩ là Kelvin nằm kế bên nên cũng ôm Ruchia luôn. Thế là chị Exline tội nghiệp nhà ta bị 2 người này đẩy rớt giường và ngủ ngon lành dưới đất. (A di đà phật ! Tiện tay...tiện tay...)

Hôm nay t/g đã chính thức thi HKI xong rồi m.n ạ ! Haizz...pama t/g mà biết điểm thi của t/g kì này chắc lên bàn thờ với ông bà quá ! Thôi miễn sao có m.n ủng hộ truyện là t/g chết cũng nhắm mắt ^^. Chúc tất cả m.n 1 mùa Giáng Sinh an lành và hạnh phúc nhé !!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 21: Biển

Sáng hôm đó, cả bọn theo đoàn của trường đi khắp nơi tham quan cảnh đẹp của Nha Trang. Đến trưa, cả bọn về khách sạn ăn trưa và chuẩn bị cho chiều nay đi tắm biển. Chiều về, tụi nó kéo nhau ra biển chơi, biển hôm nay trông hiền hòa hơn biển ngày hôm trước, từng đợt sóng nhẹ nhàng đánh vào bờ. Trong khi Exline và Ruchia đang tắm nước và rượt đuổi nhau cách bờ khoảng 10m thì nó vẫn vậy, không mặc đồ bơi mà mặc quần jean ngắn và áo sơ mi trắng tay dài thả bộ dọc bờ biển. Hắn ngồi trong quán cafe ven biển dõi mắt theo nó. Kelvin và Kaito thì chạy ra chỗ của Exline và Ruchia chơi chung (lớn rồi mà như con nít ấy). Trong khi đó, có vô số người đang nhìn 3 à Mimi, Misa và Misu bởi vì 1 lí do rất đơn giản: 3 à mặc đồ rất chi là hotsexy, áo tắm mà chỉ có 1 mảnh phía trước, khoe tấm lưng trần trắng nõn của mình, ngắn mà lại màu nude nữa chứ. Ai bị cận mà nhìn 3 à này chắc sẽ nghĩ rằng 3 à không mặc gì luôn á. Mimi thấy nó không ra biển tắm mà cứ đi dọc bờ biển nên nghĩ rằng nó không biết bơi. Misa và Misu thấy nhỏ và cô đang chơi đùa vui vẻ với Kelvin và Kaito thì rất tức giận. Nhưng không sao, 3 à đã có 1 kế hoạch thâm độc dành cho tụi nó rồi.

Tối đến, trường tổ chức cho bọn nó đốt lửa trại ngoài biển. Học sinh của 3 lớp ngồi thành 1 vòng tròn lớn vây quanh ngọn lửa đang bập bùng cháy. Mimi, Misa và Misu chen vào ngồi cạnh hắn, Kelvin và Kaito. Tuy lửa cháy rất lớn nhưng học sinh vẫn cảm thấy lạnh, không phải lạnh vì gió biển mà lạnh vì ngồi chung với 2 tầng băng. 1 tầng băng Bắc cực là nó và 1 tầng băng cực là hắn. Nó và hắn không nói, không cười, không biểu lộ cảm xúc, nét mặt vẫn lạnh tanh bất cần tất cả. Nhìn nó và hắn bây giờ không 1 ai có thể hiểu được suy nghĩ của 2 người là gì. Bỗng có 1 người chạy tới đưa cho nó 1 mảnh giấy, đọc xong nó nhếch môi

- Ngu ngốc !

Dĩ nhiên là hắn, Exline, Ruchia, Kelvin và Kaito không bỏ sót cử chỉ và nét mặt của nó từ nãy đến giờ. Nó ra hiệu cho Exline và Ruchia đi cùng, mảnh giấy lúc nãy chỉ vắn vắn 8 chữ “ Quay lưng đi về hướng Nam 300 mét”. Bọn hắn tò mò nên cũng lên đi theo xem tụi nó làm gì. Đến nơi, chỗ này là 1 khu đất trống bị bỏ hoang gần bờ biển mà lúc sáng nó đi ngang qua, tụi nó chỉ thấy khoảng 50 tên xã hội đen cao lớn khỏe mạnh đang đứng ở đó. Nhìn thấy tụi nó, 1 tên xã hội đen nói, giọng giễu cợt

-Đẹp như mấy cô em mà lại đắc tội với cô chủ, phải chết sớm thế này thì uống phí quá. Hay là hầu hạ tụi anh đi, tụi anh cho mấy em chết nhẹ nhàng hơn !

-Áo tường !_nhỏ lên tiếng

-Mẹ nó ! Chết tới nơi rồi mà còn xất xược vậy à ? Tụi bây lên đánh cho tao !_tên cầm đầu nói lớn

Kelvin và Kaito đang định xông ra cứu nó và nhỏ thì hắn ngăn lại

-Ồ lại đi ! Có gì thì lát nữa ra cứu vẫn còn kịp !

-Vậy lỡ chúng ta cứu không kịp thì phải làm sao đây ?_Kelvin lo lắng hỏi

-Tin tớ đi ! Không sao đâu !_hắn nói chắc nịch, có lẽ hắn đã biết được gì về thân phận của tụi nó chẳng ?

Cậu và Kaito đành ở lại, tụi nó không mang theo vũ khí nên đành đánh tay không vậy. Nó phát hiện từ đầu là bọn hắn và bọn à Mimi đang nấp ở đâu đó gần chỗ này nên không đánh để bảo toàn thân phận, nó chỉ ngồi lại phía sau sử dụng mảnh vỡ vỏ ốc phóng về phía tụi xã hội đen. Phi tiêu và ám khí là sở trường của nó mà, những mảnh vỏ ốc sắc nhọn đâm sâu vào động mạch cổ của bọn kia làm chúng chết 1 cách khá đau đớn. Exline không có gì làm vũ khí nên đành gỡ những trái bom bi trên chiếc vòng tay ném xuống chân bọn chúng, còn Ruchia thì sử dụng dải lụa trắng quấn trên tóc làm vũ khí, lụa tuy rất mềm nhưng cửa mạnh vào da vẫn có thể gây thương tích. Dải lụa trắng dần dần chuyển sang màu hồng đỏ vì thấm máu của những tên đó. 5’ sau, xác 50 tên xã hội đen đã nằm rải rác khắp bờ biển.

*Chap này có nhầm không m.n ? Viết xong đọc lại cảm thấy lo quá đi thôi *_**

Chương 22: Đối Đầu

Bọn hắn ngỡ ngàng vô cùng, tụi nó nhìn yếu ớt vậy mà có thể giết người 1 cách tàn nhẫn đến vậy ư ? Thật sự những cô gái này là ai chứ ? Kể cả bọn hắn là bang chủ của Devil nổi tiếng khắp thế giới ngầm mà cũng phải rùng mình khi nhìn thấy máu người nhuộm đỏ cát trắng trên biển, chưa kể tụi nó là con gái mà dám làm 1 việc kinh khủng như vậy

- Ra đây đi ! _nó nói lớn

3 ả kia giật mình lẫn sợ hãi tự hỏi rằng tại sao nó lại biết 3 ả đang nấp ở đây ? Nhưng rồi 3 ả cũng bước ra. Còn bọn hắn thì bất ngờ vì tưởng mình nấp kĩ vậy mà lại bị lộ sao ? (thì là vậy mà -_-)

- Tụi.. này là ...là ..ai ? _Mimi lớn giọng mặc dù còn hơi sợ, tuy lớn mồm vậy chứ mặt ả xanh lè như con tắc kè rồi

- Chúng tôi là 3 đứa học sinh nhà nghèo _Exline nói, trong giọng nói có phần khàn khàn không giống như chất giọng trong trẻo thường ngày của nhỏ, đơn giản vì 1 lí do: chị ấy còn bực chuyện ở trong nhà hàng đây mà !

- Học sinh nhà nghèo mà tụi bây dám đánh người 1 cách tàn nhẫn vậy sao ? _Misa hỏi

- Misa tiểu thư à, nào cô bị nhũn hay chứa đầu hủ vậy ? Cái này là giết người chứ không phải đánh người đâu nhá ! Nhưng tóm lại là bây giờ các cô muốn gì ? _Ruchia hỏi, cổ tình nhấn giọng 2 từ "giết người"

- Tại sao tụi mày lại dụ dỗ anh Ken, anh Kelvin và anh Kaito của tụi tao ? Tụi mày có mục đích gì hả ? _Misu nói, ánh mắt ả có phần rụt rè

- Chúng tôi không có ! _Exline nói

- Tụi mày không có mà từ khi tụi mày chuyển về đây thì tam Hoàng từ lúc nào cũng đi chung với tụi mày rồi bỏ mặc tụi tao ? Tụi mày không dụ dỗ thì làm gì chứ ? _Mimi nói

- Là các cậu ấy tự đi chung thôi ! Còn nếu đó là bạn trai của mấy cô thì mấy cô tự biết giữ chứ ! À mà tôi thấy trước khi chúng tôi về các cậu ta cũng có đi chung với các cô đâu _Ruchia nói

“Cháttttttt” Ầ Misu tát Ruchia

- Mày nói láo ! Tao đeo cần biết mày là con c.hó nào. Nhưng mày mà còn dụ dỗ anh Kaito của tao nữa thì tao sẽ bắt chấp mà xử mày đó ! _Misu mặt bình tĩnh quát lên mà quên mất những chuyện lúc nãy vừa thấy

“Chátttttttt” Ruchia tát Misu 1 cái thật đau

- Sức chịu đựng của con người là có giới hạn nhé ! Tôi đã nhin cô 3 lần rồi, nhà chúng tôi nghèo không có nghĩa là chúng tôi phải đứng yên cho các cô đánh, không có nghĩa là chúng tôi phải nhường các cô. Cái gì cũng phải có mức độ, lần này coi như tôi trả lại cái tát đó. Còn lần sau thì tôi không đảm bảo an toàn cho tính mạng của cô đâu ! _Ruchia nói rồi cùng nó và Exline về chỗ đốt lửa trại

Từ nãy đến giờ bọn hắn đi từ ngạc nhiên này đến ngỡ ngàng khác. Tụi nó giết người mà không hề lo lắng, công khai dẫn dắt 3 cô tiểu thư "chảnh như con cá cảnh" của những tập đoàn tầm cỡ thế giới. Tụi nó là ai chứ ? Nhìn lúc tụi nó đánh nhau bọn hắn thấy rất quen nhưng không nhớ là đã thấy ở đâu (ở chap 7,8 đó m.n, ai không nhớ thì xem lại nhé). 1 đồng thất mắc trong đầu mà không ai có thể trả lời, bọn hắn đành về bãi biển.

Sáng hôm sau, tụi nó thu dọn đồ đạc về thành phố. Sau 7 tiếng ngồi xe bus mệt mỏi, tụi nó trở về căn biệt thự thân quen. 3 đứa bay lên phòng ngủ đến tối. Kệ ! sống vui được đến đâu thì cứ sống, lo làm gì cho mệt !

Mn ui ! Cmt nhiều lên cho t/g có động lực viết tiếp nha ! Ngày nào cũng nằm nhà hóng cmt mà thấy ít quá à ^^

Chương 23: Điều Kiện Đi Chơi

Ngày hôm sau, tụi nó đến trường trễ vì Exline và Ruchia ngủ quên. Chạy vào lớp, hên quá 2 phút nữa mới vào học. Tụi nó vừa ngồi vào chỗ thì Kaito quay xuống và nhắc lại cái chuyện mà tụi nó không bao giờ muốn nhớ tới

-Ê ! Các cô còn nhớ gì không ?

-Nhớ gì là gì ? _Ruchia hỏi

-Chuyện cá cược hôm Halloween đó !

-Rồi sao nữa ? _Exline hỏi với ánh mắt ngây thơ

-Ai thua sẽ phải làm 1 điều mà người thắng muốn ! _Kelvin chen vào

-À, chắc là chúng tôi bị đăng trí nên quên mất rồi á ! Bỏ qua đi ha ! _Ruchia nói với thái độ ngây thơ vô (số) tội

-Cô không cần giả bộ nữa, tôi có ghi âm lại đoạn đối thoại ngày hôm đó rồi ! _Kaito cầm cái điện thoại trên tay cười đắc thắng (chiều này thấy quen quen)

-Vậy cậu muốn gì ? _nó hỏi

-Chúng tôi muốn các cô đi chơi với chúng tôi 1 ngày ! _hắn trả lời

-Đi chơi sao ? 1 ngày ?

-Đúng ! Chủ nhật tuần này chúng tôi sẽ đến nhà các cô đón các cô đi chơi _Kaito nói

-Không được ! _nó phản đối

-Tại sao ? _Kelvin thắc mắc

-Tại vì...tại..à.. nhà chúng tôi ở sâu trong hẻm, chật chội lắm. Các anh không vào được đâu _Exline nhanh trí nói dối

-Vậy gặp ở trường như cũ đi ! _Kaito nói

-Ừm, vậy đi !

Vậy là tụi nó bị bọn hắn ép đi chơi chung vì cái lời cá cược hôm Halloween, nhưng mà thôi kệ cũng chả sao ! Ngày chủ nhật đã đến, tụi nó đi bộ đến trường chờ bọn hắn đến rước. Bọn hắn chạy 3 chiếc Lamborghini màu trắng đến trường, đến cổng trường bọn hắn xuống xe vào cột điện khi nhìn thấy tụi nó. Oh My God ! Dễ thương quá !

Hôm nay cô mặc cái váy lụa màu xanh biển nhạt tay phồng dài qua gối, chân đi giày búp bê màu xanh đậm, tóc tết để sang 2 bên. Nhỏ cũng giống Ruchia nhưng cái đầm màu trắng, đôi giày màu hồng và tóc xõa dài ngang thắt lưng. Còn nó thì mặc quần jean, áo pull trắng, tóc cột cao và mang đôi giày bata màu trắng. Bọn hắn chờ cho đến khi..

-Nè ! Cuối cùng các anh có muốn đi hay không ? Nói để tôi còn đi về ! _Ruchia quát lên

-Ừ thì đi chứ sao không ! _Kelvin trả lời

-Giờ ta chia xe đi ! _Exline nói

-Tôi sẽ chở Moon !!! _hắn và Kaito đồng thanh

Ruchia hơi buồn khi nghe Kaito nói là muốn chở nó. Nó biết vậy nên nói

-Tôi sẽ đi cùng Ken ! _nói rồi nó nhanh chóng lên xe của hắn

-Vậy Kaito chở Ruchia nhé ! Ta xuất phát thôi !

Hôm nay bọn hắn cũng teen lắm nhè m.n hắn thì mặc quần jean rách, áo sơ mi trắng hở 2 nút trên, giày bata màu trắng. Đúng là hắn và nó có thần giao cách cảm mà, không hẹn mà mặc đồ y chang luôn. Cậu thì jean rách, áo thun màu xanh lá cây, giày bata màu đen. Kaito cũng mặc jean, áo thun màu xanh biển đậm và giày bata màu nâu. Nhìn bọn hắn thực sự rất là điển trai đó, người lạnh lùng, người thì âm áp, người thì hào hoa...

Hâm mộ quá đi thôi ! Chap này mình tặng cho bạn ThaoVy Trương và tất cả m.n đã ủng hộ cho pic nhà !!! ^^

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Khu Vui Chơi Happy (1)

Bọn hắn chờ tụi nó đến trước cổng 1 khu vui chơi có tên là Happy rồi nói

-Ta vào thôi !

-Các anh bao nhiêu tuổi rồi ? _nó hỏi

-Thì có ai cấm người lớn không được vào chỗ này không ? Tôi cũng chỉ mới có 18 tuổi thôi mà ! _Kaito lanh chanh cãi lại

-Thôi dù sao cũng tới rồi, vào chơi 1 lát đi ! _Kelvin nói

Cả đám bước vào khu vui chơi, tụi nó đi trước và bọn hắn đi theo sau. Ai cũng trầm trồ ngắm nhìn bọn nó

-Ồ đẹp quá ! _n1

-Mấy cô gái đó dễ thương ghê, 3 người bạn trai ở đằng sau cũng đẹp nữa _n2

-Trời ơi ! 2 người đó mặc đồ đôi nhìn dễ thương quá đi ! _n3

-Ừ ! Đúng là xứng đôi lắm ! _n4

-Mấy anh đó không phải là Hoàng tử của sao ? _n5

-Ồ thì ra là hoa đã có chủ cả rồi _n6

-Nè ! Các cô có nghe gì hông ? _Kaito hỏi tụi nó

-Nghe gì chứ ? _Ruchia quay ra sau lưng hỏi

-Người ta nói chúng tôi là bạn trai của các cô đấy ! _Kelvin nói

-Mặc kệ họ ! _nó nói rồi đi tiếp. Bỗng nhiên...

“Ràmmmm” nó và 1 người nữ tông vào nhau

-Ui da ! Hic..ox oi đau quá à ! _cô gái kia lên tiếng

-Ừ bx ngoan nè ! Ê ! Mấy người đi mà không nhìn...Ủa chị Moon, chị Exline, chị Ruchia ! _Nhóc Kun ngược mặt lên thì thấy tụi nó

-Có bx rồi nên định mắng mấy chị hả ? _Exline đùa

-Dạ đâu có ! _nhóc Kun gãi gãi đầu trông kiu phết

-Hy Ân có sao không em ? _Nó cúi xuống hỏi thăm Hani

-Dạ em không sao ! Chị gọi em là Hani được rồi _cô bé đáp lại

-Mấy chị cũng đi chơi ở chỗ này nữa hả ? _Kun hỏi tụi nó

-Ừ ! Tại mắc nợ nên phải đi chơi để trừ nợ cho người ta nè _nó nói đùa, nhưng ai ngờ câu nói đó lại làm cho Kaito và hắn buồn. Chưa bao giờ nó nói chuyện với bọn hắn 1 cách thoải mái như thế cả. Kun là ai mà nó lại nói đùa vui vẻ đến thế

-Hả ? Ai bắt mấy chị phải trừ nợ đâu ? Em xử đẹp liền cho ! _Kun hăng hái

-Thì sau lưng nè ! _Exline nói

-Đâu ? Đứa nào dám...Ừa là 3 người hả? _Kun ngạc nhiên khi thấy bọn hần

-Ừ ! Chú định xử đẹp anh à ? _Kelvin nói như dần mặt ấy

-Hi..ai kêu mấy người ăn hiếp chị của em làm gì ?

-Chị ??? _bọn hần đồng thanh

-Ừ thì đây là người em họ cho chúng tôi mượn xe hôm trước đó. Đứng không Kun ? _Exline nói và nháy mắt với Kun

-À.. đứng rồi ! _Kun tuy hơi ngạc nhiên khi nghe Exline nói thế nhưng cậu nhanh chóng hiểu ra và diễn theo

-Vậy à ? Chúng ta đi chơi chung nha ! _Kaito rù rê Kun và Hani

Cả bọn bắt đầu đi khắp khu vui chơi và chơi đủ thứ trò. Một lúc sau..

-Bây giờ chơi nhà ma đi ! _cô nói

-Không ! Chơi gấp thú đi ! _nhỏ phản đối

-Chơi câu cá đi !

-Thả banh đi !....Bla...bla...vô số ý kiến được đưa ra

-Thôi, bây giờ chia ra mà chơi mỗi nhóm đi 2 người, 1 tiếng nữa ra bãi xe gặp nhau! _nó nói

-Tôi đi với cô ! _hần và Kaito lại đồng thanh

-Tôi đi với Ken ! _nó vẫn vậy, luôn hiểu ý và nhường nhịn cho Ruchia

Vậy là tụi nó chia ra theo nhóm là nó_hần, Exline_Kelvin, Ruchia_Kaito, Kun_Hani. Vậy là Kaito và Ruchia đi vào nhà ma, Kaito có vẻ rất bình thản còn Ruchia thì cứ la hét âm ỉ rồi ôm Kaito luôn, hại Kaito phải ôm cô trở ra ngoài, haizzz...đã sợ ma mà còn đòi chơi (cái này gọi là ngu mà còn tỏ ra nguy hiểm nè..). Exline và Kelvin cùng nhau đi chơi gấp thú nhồi bông, cậu gấp được rất nhiều gấu bông và tặng hết cho nhỏ, Exline ôm đầy cả 2 tay, nhỏ cười tít mắt, nhìn nhỏ vui như vậy Kelvin cảm thấy rất mãn nguyện.

Hôm nay t/g post hơi trễ rồi m.n nhĩ ? Có ai hóng tới giờ này hông nè ? Thương cả nhà lắm í ^^

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Khu Vui Chơi Happy (2)

Kun và Hani đi câu cá, nói là câu cá thôi chứ thật ra là đi nghịch nước, rớt cuộc 2 zckc KunHani ướt như tắm mưa vậy.

- Hic..tại ox đó..hức làm bx ướt nhem rồi nè... _Hani nhõng nhẽo với Kun

- Ồ..ox xin lỗi bx mà..đừng giận ox tội nghiệp !! _Kun bối rối dỗ dành cô n.y của mình

- Hông chịu đâu... bắt đền ox đó !

- Thôi mà ! Giờ bx muốn gì ox chiều hết miễn là đừng khóc nữa nha ! _Kun tiếp tục nhẫn nại

- Hi hi...vậy 1 chậu KFC nha ! _cô nhóc thay đổi 360 độ luôn

- OK bx đại nhân liền ngay và lập tức !

Nó và hần tuy đi chung nhưng chẳng ai nói với ai câu nào, nó đi ngang gian hàng phóng phi tiêu và thấy 1 cô bé khoảng 5 tuổi đang đứng ở đó một mình, nó bước tới gần

-Em đứng đây làm gì ? _nó ân cần hỏi cô bé

- Em rất thích con gấu bông đó ! _ cô bé nói rồi chỉ tay lên con gấu bông bị chằng đặt trên kệ, muốn lấy được con gấu đó thì phải phóng liên tiếp 15 cái phi tiêu vào điểm hồng tâm của tấm bia cách đó 5m, trật 1 cái cũng không được

- Vậy chị sẽ lấy giúp em ! _ nó nói

- Thật không ạ ? Chuyện này khó lắm, không ai làm được hết ! _ cô bé lo lắng

- Không sao đâu, em tin chị chứ ?

- Vâng ạ, cố lên chị nhé !

Nói rồi nó quay qua ông chủ gian hàng

- Tôi muốn con gấu bông đó ! _ nó chỉ tay lên kệ

- Được, vậy 15 phi tiêu của cô đây, nhưng rất khó đấy ! _ ông chủ đưa nó 15 cái phi tiêu và luôn tiện nhắc nhở nó

Nó không nói gì chỉ cầm phi tiêu lên nhắm mục tiêu và..

“Phập...phập...phập”

3 cái phi tiêu đã cắm trúng điểm hồng tâm, mọi người kinh ngạc và kéo nhau đến xem, cô bé thì đang chấp tay cầu nguyện. Nó tiếp tục phóng những cái phi tiêu còn lại. không trật 1 cái nào cả. mọi người nhìn nó đầy thán phục. Hắn cũng ngạc nhiên, nó phóng phi tiêu rất giỏi, như là 1 sát thủ chuyên nghiệp được đào tạo kĩ thuật vậy

- Đây là phần thưởng của cô ! _ ông chủ gian hàng đưa cho nó con gấu bông

- Tặng em này ! _ nó đưa con gấu cho cô bé

- Thật không ạ ?

- Thật chứ !

- Yeahhh. Em cảm ơn chị nhiều lắm ạ ! _ cô bé hôn “chụt” lên má nó rồi chạy đi

Nó bật cười vì sự hồn nhiên đó _ nụ cười đầu tiên mà hắn được thấy

“Đẹp quá !!!” hắn nghĩ thầm. Sau đó, nó và hắn đi đến 1 nơi gọi là thế giới đại dương, nơi đây có rất nhiều loài sinh vật sống tận sâu dưới đáy biển nào là : sứa, san hô, cá heo, cá mập,... Nhưng nó vốn không muốn tới đây, bởi vì nơi đây lại gợi cho nó nhớ đến những kỉ niệm về người ấy. Nó cứ im lặng mà bước đi cùng hắn, cũng tại chỗ này cách đó không xa có 1 cô gái tóc nâu (nhuộm), đôi môi đỏ chót và gương mặt đầy mỹ phẩm. Cô ta đã trông thấy hắn và bước tới chỗ của nó và hắn

- A ! Hello anh yêu, hôm nay anh cũng đi chơi ở đây nữa hả, trùng hợp ghê. Chắc là do duyên phận ý trời muốn chúng ta gặp nhau đó ! _ ả ôm lấy cánh tay hắn

- Cô cũng ở đây sao ? _hắn hỏi ngược lại ả đó, với tính cách của Vương Lãnh Thiên thường ngày thì có lẽ sẽ hất tay ả đó ra nhưng bây giờ hắn lại chẳng có phản ứng gì

- Thì em đi chơi với nhóm bạn, không ngờ là gặp được anh đó ! _ ả ta nũng nịu

- Rồi sao nữa ? _hắn lạnh lùng hỏi lại

- Chúng ta cũng coi như là vợ chồng với nhau mà sao anh cứ lạnh lùng với em vậy ? _ ả nói như dối

- Vợ chồng sao ?

- Thì anh là hôn phu của em, em cũng coi như vợ sắp cưới của anh rồi !

Nhìn thấy cảnh đó, nó lại nhớ về lúc người ấy bỏ rơi nó mà đi cùng người khác. Lòng nó lại trĩu nặng hơn, nó không nói không rằng gì lẳng lặng bỏ đi. Và trước khi bỏ ra ngoài nó đã kịp nhận ra được cô gái đó _ Vũ Hạ Mỹ Ly tiểu thư tập đoàn Vũ Hạ _ cô em gái cùng cha khác mẹ của nó. Hắn thấy nó như thế nên không suy nghĩ gì tới cô ả hôn thê kia nữa mà chạy theo nó

- Thiên Anh à ! Đợi tôi với !

Hắn bỏ lại sau lưng 1 cô gái đang tức giận, cô ta lấy điện thoại ra và gọi cho ai đó

- A lô ! Anh điều tra thông tin về Thiên Anh lớp 12A6 cho tôi !

-...

- Được, 2 ngày nữa báo cáo thông tin về con nhỏ đó cho tôi !

-...

- OK ! _à ta cúp máy với ánh mắt giận dữ vô cùng

1 tiếng trôi qua nhanh chóng, cả bọn ra bãi giữ xe gặp nhau

- Trưa rồi, hay chúng ta đi ăn gì đi ! _Kelvin nói

- Ủ, được đó ! Tớ cũng đói rồi _Kaito hưởng ứng

- Vậy giờ ta đi liền đi nha ! _Ruchia dẫn đầu phong trào ăn uống

- Ta đi thôi ! _Kun nói

Vậy là cả đám kéo nhau ra nhà hàng ăn trưa. Bọn nó chọn 1 cái bàn ở cạnh cửa sổ và trong góc khuất để ngồi, nhân viên phục vụ nhanh chóng bước ra

- Xin hỏi quý khách dùng gì ạ ? _cậu nhân viên hỏi mà cứ nhìn tụi nó không chớp mắt

Thấy vậy, bọn hấn hơi bực mình. Hấn nghĩ ra 1 cách bèn quàng tay qua vai nó và nói :

- Vợ à ! Em ăn gì hả ?

WHAT ??? Cả bọn ngỡ ngàng xém té ghế. Hấn vừa gọi nó là cái gì ? Vợ sao ? Hấn chết chắc rồi, nghĩ sao mà dám gọi đại tỳ của Black Moon là vợ chứ ? Cái này gọi là nói mà không biết suy nghĩ trước hậu quả nè ! Nhưng mà ngạc nhiên hơn là nó vẫn im lặng, không phản ứng hay biến đổi nét mặt gì cả. Nghe hấn nói xong, anh phục vụ tỉnh người và trở lại thân phận của mình. Chờ cho cả bọn gọi món ăn xong, hấn vẫn chưa bỏ tay ra khỏi vai nó

- Buông ! _nó lạnh lùng

Hấn hiểu ý nên vội vàng buông tay ra khỏi người nó

- Xin lỗi cô ! _hấn thốt ra 3 từ làm cho m.n sững sốt, Hoàng tử lạnh lùng mà mở miệng nói xin lỗi 1 đứa con gái sao ? Nó và hấn hôm nay bị sao vậy ta ? (t/g cũng có biết đâu)

Phục vụ mang đồ ăn ra, cả đám lao vào ăn như bị bỏ đói mấy ngàn năm vậy. Hình tượng tiểu thư, công tử còn đâu ?

Giới thiệu nv mới:

Vũ Hạ Mỹ Ly (Mina): 17t, tiểu thư tập đoàn Vũ Hạ _đây là tập đoàn của ba nó và mẹ vợ ông ta, 2 người này đã dồn mẹ nó đến con đường chết, đứng đầu VN về sản xuất đồ điện tử. Nhan sắc rất tầm thường, tính tình thì tiểu thư đồng đánh, có hôn ước với hấn

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Mua Sắm_Bất Ngờ Ngày Nhập Học

Ăn xong, cả bọn nó quyết định đi mua sắm. Haizzz...đưa mấy chị này đi mua sắm là mấy anh khổ thân rồi...Sau 1 hồi lái xe thì bọn hấn dừng lại trước cửa một TTTM khá lớn, cả đám bước vào trong và bắt đầu hành trình mua sắm. Nó và nhỏ không mua gì nhiều vì còn phải che giấu thân phận là học sinh nhà nghèo. Nhưng Ruchia thì khác, cô cứ mua thoải mái mọi thứ, nào là quần áo, trang sức, giày dép, mỹ phẩm,...vàng vãng...và người xách đồ không ai khác là Kaito

-Nè ! Cô mua cái gì mà nhiều dữ vậy hả ? Mà tại sao tôi lại phải xách đồ cho cô chứ ? _Kaito bực bội

-Kệ tôi ! Nhưng anh nên nhớ là anh đã hứa với tôi là sẽ làm Osin kiếm cây rút tiền cho tôi trong vòng 1 tháng đấy nhé ! _Ruchia nói

-Ashiaaaa ! Được rồi cô đợi đi ! _Kaito vò đầu bứt tóc nhìn mà thấy tội

Nhưng mà đầu phải cô chỉ mua cho bản thân thôi đầu. Ngoài những thứ đó ra, Ruchia còn mua sách truyện cho Exline, vài bộ kim tằm độc cho nó và kèm theo là vài thứ dùng để đối phó với bọn à Mimi và quấy phá giáo viên của trường. Kể từ đêm cắm trại ở biển về tụi nó đã quyết định không nhin nữa mà sẽ xử thẳng tay, máu quây của tụi nó lại sắp nổi lên rồi, biệt danh “Tam công chúa lạnh lùng, tài năng và nổi loạn” của tụi nó đã chính thức trở lại. Vậy là tất cả đều bắt Kaito xách và tính tiền luôn mới ác chứ. Còn Hani thì đã có Kun tính tiền toàn bộ rồi, mà với lại cô nhóc cũng chẳng mua gì nhiều, chỉ toàn là bánh snack với kẹo mút thôi, nói gì chứ gia đình cô nhóc cũng đứng đầu VN về sản xuất đá quý mà, đầu thiếu thứ gì.

Cả bọn mua sắm xong thì trời cũng đã về chiều, Ruchia và Hani đòi đi ăn kem nên cả đám kéo đi ăn kem rồi ai về nhà nấy. Một ngày đi chơi vui vẻ xen lẫn mệt mỏi của tụi nó kết thúc khá sớm, nó lên phòng chuẩn bị mọi thứ bỏ vào cặp rồi đi ngủ. Trong khi tụi nó đang bình yên ở nhà thì có 1 người đang tức lồng lộn khi xem xong những tấm hình chụp tụi nó và bọn hấn đi chơi với nhau.

-Vũ Hoàng Thiên Anh ! Thực sự mày là ai chứ ? Nhưng cho dù mày có là cái gì thì cũng không bao giờ giành được anh Ken của tao đâu ! Mộc Uyển Linh tao thề rằng sẽ khiến mày van xin tao tha cho mày ! (bà này ảo tưởng sức mạnh quá)

Chap 26: trở về

Hôm nay tụi nó và bọn hấn trở lại trường học với 1 hình ảnh khác hẳn thường ngày. Cả bọn đi chung với nhau mà bọn hấn cứ nhìn tụi nó mà cười hoài, tụi nó thì không cười, không nói, lạnh lùng bước đi. Nó như vậy thì không ai nói gì nhưng nhỏ và cô cũng vậy nên mới có chuyện để nói chứ. Vào chỗ ngồi, bọn hấn quay xuống hỏi tụi nó

-Nè ! Em sao vậy, cứ im im hoài. Em có gì buồn hả ? _Kelvin quan tâm Exline từng li từng tí luôn

-Ừm thì có buồn...

-Sao ? Em buồn chuyện gì ? Ai làm em buồn ? Nói anh nghe đi ! _Kelvin xỏ 1 tràng (anh này bị lây bệnh nói nhiều của Ruchia và Kaito rồi)

-Stop ! Em nói là ừ thì có buồn nhưng mà là buồn ngủ đó ! _Exline nói rồi gục đầu xuống bàn ngủ luôn

Số là tối hôm qua phim hoạt hình “ Công chúa Winx” ra phần mới nên nhỏ và cô thức đến gần 3 giờ sáng để coi phim. Nên sáng hôm nay mới tới trường với bộ mặt gấu trúc như vậy nè. Tụi nó không nói chuyện nữa mà úp mặt xuống bàn ngủ. Một lúc sau, cô giáo bước vào lớp

“ Ràmmmm” cô giáo gõ cây thước lên bàn

- Các em im lặng !

Đội lớp ổn định hơn, cô nói tiếp

- Hôm nay lớp ta có du học sinh mới từ Pháp về !

- hay nữ vậy cô ? Đẹp không cô ? _hs1

- Mình mong bạn mới là 1 hotboy ! _hs2

- Hotgirl chứ ! _hs3

“ Ràmmmmmm” CÁC EM IM HẾT CHO TÔI !

-Em vào đi ! _cô quay ra cửa nói nhẹ nhàng

Một cậu học sinh mới bước vào lớp, cái lớp lập tức ồn như cái chợ

-A ! Là hotboy đó ! _hs1

-Đẹp trai quá đi ! _hs2

-Em yêu anh, nhan sắc không thua gì 3 hoàng tử hết ! _hs3

-KHÔNG IM LẶNG THÌ QUỲ GỒI ĐẾN HẾT GIỜ NHÉ !!! _cô hét lên

-Em giới thiệu về mình đi !

-Tớ là Kan Hoàng Phước, các cậu gọi là cũng được ! _anh nói

Vừa nghe xong 3 chữ “ Kan Hoàng Phước” 3 đứa tụi nó bật dậy ngẩng mặt lên. Bọn hấn cũng thế, chẳng phải là bạn thân của bọn hấn sao ? Cả lớp vốn không ưa gì tụi nó nên đều nghĩ rằng 3 đứa nó muốn gây ấn tượng với hotboy

- Anh Kan ! _tụi nó đồng thanh

Cậu bạn trên bục nhìn xuống tụi nó, 1 nụ cười rạng rỡ hiện lên trên mặt anh. Anh nhanh chóng bước xuống chỗ nó và ôm nó vào lòng, nó cũng vòng tay

ôm lấy anh và mỉm cười. Cả lớp ngạc nhiên vô cùng, nó quen với hotboy sao ? Còn nữa, nụ cười đó, đẹp quá !!! Nụ cười đầu tiên của tiểu thư lạnh lùng mà họ được nhìn thấy. Bọn hần cũng ngỡ ngàng không kém, với tính cách của nó thì làm sao để 1 thằng con trai ôm như vậy chứ ? Nó còn ôm lấy nữa cơ, không thể tin được !

-Anh về khi nào ? _nó hỏi anh

-Anh mới về thôi, lâu lắm rồi không gặp em ! _anh trả lời nó bằng 1 giọng nói vô cùng ấm áp

-Vậy có nhớ em không ?

-Nhớ chứ, công chúa nhỏ của anh mà !

-Em có thể tự chọn chỗ ngồi của mình ! _cô giáo nói

-Em sẽ ngồi cạnh Moon ! _anh đáp

-Ừm, cũng được vậy cô đi nhé ! Các em làm quen với nhau đi !

Cô giáo vừa bước ra khỏi lớp, cả đám túm tụm lại chỗ bàn của nó và

-Ê, về nước khi nào mà không báo cho bọn tớ biết hả ? _Kaito đập bàn như đang chất vấn tội phạm vậy

-Thì tớ mới đáp máy bay cách đây 2 tiếng thôi, nghe nói các cậu học ở ngôi trường này nên đăng kí vào học chung nè ! _Kan trả lời

-Hừ ! Bỏ quên tụi em luôn rồi chứ gì ? _nhỏ và cô giận dỗi

-Đâu có đâu ! Anh nhớ mà ! _anh đùa

-Vào học hay vào quây đây ? Không khéo lại giành mất fan hâm mộ của bọn tớ đấy ! Mới nhận lớp mà đã ôm hotgirl của trường rồi ! _Kelvin nói đùa

-Chắc chắn rồi ! _anh nói rất tự tin

Giới thiệu nv mới :

Anh_Vũ Hoàng Phước (Kan):18t, cao 1m86, anh 2 của nó, đẹp trai không thua gì hần hết á Tác phong luôn chuẩn mực và cực kỳ nghiêm túc, rất thương em gái Rất giỏi võ IQ:300/300

Hôm nay t/g sẽ đăng 2 chap cùng lúc để bù cho những bạn đã hóng truyện của mình^^. Từ nay lịch post của t/g sẽ thất thường hơn trước nha m.n. Chắc là 1 tuần 1 chương, xin lỗi m.n nha

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Moon Và Kan Là Couple Sao ?

"Tùng..Tùng..Tùng.." tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi vang lên. Học sinh tất cả các lớp ủa ra như ong vỡ tổ Kan ngồi bên cạnh khều khều vai nó

- Nè ! Moon à, thức dậy đi căn tin với anh đi !

- Em không đi đâu, anh đi đi ! _nó dụi dụi mắt trông đáng yêu vô cùng làm ai kia nhìn mà ngơ ngẩn luôn

- Không muốn, em đi với anh đi !

- Ừm, em đi là được chứ gì ?

- Nè, anh bỏ tụi em rồi chứ gì ? _nhỏ và cô mè nheo với anh

- Ừ, cả bọn đi chung mà !

- Ê, trọng sắc khinh bạn à ? _hần trêu

- Vậy thì đi chung hết đi !_ anh khỏi xướng, mới dzia mà hăng dzữ

Bước xuống đến căn tin, trời sao đông dừ vậy nè ?

- Woa ! Tam Hoàng tử kia ! Đẹp quá đi thôi !_n1

- Có cả ba bé hotgirl dễ thương đó nữa kia !_n2

- Ai cũng xinh trai đẹp gái hết á ! Mà anh đi kể bên là ai vậy, đẹp ghê ?_n3

- Đúng rồi, đẹp không kém gì Tam đại hoàng tử hết á !_n4

...bla...bla...

Bọn nó chọn một chỗ trong góc khuất trong căn tin để ngồi vì không muốn làm tâm điểm bị bàn tán, thứ tự ngồi nha mọi người ^^ Exline ngồi kế Kelvin, Ruchia cạnh Kaito, anh ngồi cạnh nó và hần ngồi ở phía đối diện, chỉ cần nó và hần ngước mắt lên là chạm mặt nhau liền. Vừa an tọa thì Ruchia nói

- Nè ! Anh vô trong đó lấy cho tôi 2 đĩa gà rán, 3 cái hamburger, 5 đĩa cơm sườn, 2 tô phở, 3 đĩa cá viên chiên, 2 ly trà sữa khoai môn bánh flan, 6 li kem dâu, 3 kem socola, 2 kem vani, 4 kem chuối, 1 cái bánh kem, 1 li sữa, 3 gói khoai tây chiên,... Ruchia kể 1 lèo và mục tiêu làm những việc này không ai khác là Kaito

- Nè ! Cô là con người hay con lợn vậy ?_Kaito nhìn Ruchia với ánh mắt không hề bình thường

- Rồi sao ? Tôi có cho anh ăn à ?_Ruchia cãi lại liền

- Nhưng sao tôi phải lấy thức ăn chứ ?

- Vậy anh quên anh đang là osin của tôi sao ?

- Thôi để tớ giúp cậu 1 tay nhé !_anh Kan tốt bụng

Thế là Kaito ầm ức đi vào trong lấy thức ăn cho cả bọn chung với Kan. Hai người đó đi rồi không khí lặng đi một lúc.

10 phút sau đó, anh và Kaito mới bê hết một đồng đồ ăn như vậy về bàn. Cả bọn lao vào ăn khí thế, Exline thì ngồi đọc truyện và bên cạnh Kelvin đang đút từng muỗng kem cho nhỏ ăn, hạnh phúc quá đi thôi, ghen tị quá mà ! Nó chỉ ngồi nhấp từng ngụm sữa vì nó vốn không thích ăn uống gì hết. Đắng xa, có 5 con ả mặt trát đầy mỹ phẩm tiến lại, ngoài 3 ả Mimi, Misa, Misu và Mina thì còn có 1 ả mới toanh, chắc là mới nhập bọn, cũng chẳng tốt lành gì đâu ! ả mới tới nhìn Kan với đôi mắt hình trái tim rồi tiến lại gần chỗ tụi nó hơn, ả giả vờ vấp chân rồi ngã vào lòng anh Kan, anh thuận tay nên đỡ lấy ả, ai dè gặp phải một đứa mặt dày như mặt đường rồi ! ả nằm hần trong vòng tay anh mà không chịu đứng dậy. Nhìn thiệt là chướng mắt quá đi mà *-*. Anh quay sang nhìn nó với ánh mắt cầu cứu, nó nhanh chóng hiểu ý, đặt li sữa xuống bàn

- Cô có thể biến khỏi người ông xã của tôi được rồi chứ ?

Cả bọn ngỡ ngàng, một cô gái lạnh lùng như nó mà có người yêu, người đó lại là Kan mới sock chứ ! Không thể tin được...

- Anh à ! Cô gái xấu xí đó là bạn gái anh sao ? Nhìn quê mùa chết được !_ả nũng nịu đưa tay sờ lên bờ ngực rắn chắc của Kan

- Cô biến đi, nói nhiều quá ! Mùi mỹ phẩm trên người cô làm tôi khó chịu quá !_nó giả vờ đưa tay che miệng ho sặc sụa

- Nè ! Cô là ai mà dám nói chuyện với tiểu thư tập đoàn Phụng Liên như vậy hả ?_máu chó cái đã lên đến đỉnh đầu rồi nhưng ả vẫn không thể đánh thẳng nó được, phải giữ hình tượng "yêu điệu thực nữ" trong mắt anh chứ !

- Tôi là ai thì cô về nhà mà tự tìm hiểu, còn cô là ai thì tôi không cần biết !_giọng nó lạnh hơn rồi

Nói rồi nó nắm tay anh kéo lên lớp, không khí chùn xuống vì mấy con ả không biết nhục này rồi, đi học xài kem chống nắng hả trời ? Mà nói mới nhớ, nãy giờ 4 ả kia chỉ đứng 1 góc mà quan sát thôi, chắc còn sợ đây mà !! Bọn hần cũng nhanh chóng chạy theo tụi nó lên lớp, bỏ lại 1 gương mặt vô cùng "khả ái" đang nắm xả lai trên cái bàn lúc nãy vì Kan đi mất tiêu rồi. ả nắm chặt tay lại

- Mẹ nó ! Mày nghĩ mày là ai chứ ? Anh ấy rồi sẽ về tay tao !!! (ngon thì cứ việc "chê" ả ^^)

Giới thiệu nhân vật mới:

Phụng Ái Trân (Lucky): 18 tuổi, "thiên kim tiểu thư" tập đoàn Phụng Liên đứng đầu Việt Nam về hàng sản xuất may mặc. Khá thâm độc và chảnh cún ^^ . Được nuông chiều từ nhỏ nên không coi ai ra gì, thích Kan đến nỗi bám theo quai mà không biết nhục.

Một nhân vật phản diện nữa đã xuất hiện rồi pà con cô bác hàng xóm láng giềng nhỉ ? Thấy sao ?

Có "thiện cảm" hông ? T/g xin lỗi vì không post truyện thường xuyên được nha ! Mong là các bạn không bỏ truyện của mình

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: The First Kiss

Hôm nay, hấn trốn học 3 tiết cuối. Ngồi trên cành cây trong sân vườn, ánh mắt thần thờ xa xăm. Mắt hấn như sắp nhòe đi nhưng mày mấn mà hấn đã ngược mặt lên để ngăn những giọt nước đó rơi xuống, sao thế này ? Vì nó sao ? Nực cười thật, 1 vị bang chủ máu lạnh vô tình như hấn mà lại rơi nước mắt vì nó sao ? Không thể ! Sau khi đi học về nhà, trong lòng hấn đang đang vô cùng thất vọng mà không rõ lý do. Vì sợ nó yêu Kan, vì sợ nó và Kan là couple sao ? Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời của hấn bị rơi vào tình trạng này. Hấn về nhà rồi lái xe ra ngoài uống rượu. Hấn vào quán bar ngồi ở quầy tiếp tân nốc hết cốc rượu này đến cốc khác, nhìn hấn bây giờ tàn tạ cứ như kẻ thất tình vậy (Haizzz...Moon ơi ! Có người đang đau khổ vì chị kìa !)

Từng hình ảnh của nó cứ quanh quẩn trong tâm trí hấn, người con gái đầu tiên khiến hấn phải bận tâm đến. Chàng hoàng tử lạnh lùng cao ngạo của trường ngày đầu rồi ? Ác quỷ khát máu Devil của thế giới đêm đầu rồi ? Chẳng lẽ hấn thực sự thích nó sao ? Bao nhiêu câu hỏi hỗn độn trong đầu hấn, ánh mắt màu xanh đen lạnh lẽo vô hồn cùng với chiếc áo sơ mi không cài 2 khuy trên cùng càng khiến hấn trở nên quyến rũ hơn đối với các cô gái trong bar

- Anh à ! Đến đây 1 mình sao ? Có cần người tâm sự không ? _1 à mắt xanh mờ đỏ tiến đến vuốt ve gương mặt điển trai của hấn

- Ôi ! Đẹp trai quá cơ ! Để em chăm sóc anh hôm nay nhé ! _1 à khác tiến lại

- Biến-hết-đi ! _hấn gằn từng chữ

- Sao vậy ? Em muốn anh vui thôi mà ! _ (nhục quá mấy chế ơi, kêu thằng nhóc 18 tuổi bằng anh cơ đấy)

- Đúng rồi, có em anh sẽ quên hết buồn phiền thôi !

" Xoàngggggggg." Tiếng va chạm của thủy tinh và sàn nhà nghe sồn gai ốc. Văng ! Chính xác hơn là hấn vừa đập cái ly rượu xuống sàn, một chất lỏng màu đỏ sẫm như máu màu loang ra

- BIẾN !!! _hấn gằn giọng hơn nữa, âm thanh ghê rợn đúng chất 1 bang chủ khát máu

Cả đám con gái vây quanh hấn bỏ đi hết. Hấn lại ngồi nốc rượu, không biết là hấn đã uống bao nhiêu rồi nữa. Hấn uống cho đến khi bản thân không còn tự chủ mà gục trên bàn rượu. Đúng lúc đó nó đi kiểm tra tình hình quán bar và vô tình thấy hấn nằm đó (3/4 số quán bar trong thành phố là thuộc quyền sở hữu của nó nha mn), n1 như lòng tốt đưa hấn về nhà, vì lúc mới quen biết nó đã cho người điều tra thông tin của bọn hấn nên không khó để nó có thể đưa hấn về nhà. Đến công nhà hấn, ngôi biệt thự !

- Chào tiểu thư ! Chắc cô là bạn của cậu chủ đúng không ạ ? Cậu chủ đi ra ngoài đến giờ vẫn chưa...

- Tôi đưa cậu ta về ! _nó ngắn gọn

- Vâng ạ ! Để tôi giúp cô đưa cậu ấy lên phòng ! _ông quản gia kính cẩn rồi giúp nó đỡ hấn đi

Nhìn bên ngoài ngôi biệt thự này khá đẹp nhưng chỉ khi bước vào trong rồi mới cảm nhận được không khí lạnh lẽo của nó. Gram màu chủ đạo là trắng và đen, vật dụng trong nhà cũng thế. Đưa hấn vào đến phòng, nặng chết được ! Hấn nằm vật trên giường, đôi mày nhíu lại, trán đầy mồ hôi

- Cậu ta bị sao thế này ? _nó nghĩ rồi đưa tay đặt lên trán hấn

"Sốt rồi !!!" nó xuống nhà nhờ quản gia lấy khăn và nước ấm, nó bắt đầu lau mặt và người của hấn (chỉ lau nửa thân trên thôi nha !). Lo liệu cho hấn xong, nó rất mệt nhưng bây giờ cũng đã gần 2 giờ sáng rồi nên nó định là khogn6 về nữa mà xuống phòng khách ngủ 1 tí. Nó vừa quay lưng đi thì hấn kẹp tay nó lại, giọng hơi buồn

- Moon à !

- Gì ?

- Ồ..lại...đii...!!!

Nó ngồi xuống bên giường hấn, tay hấn siết chặt tay nó hơn. Bất chợt, hấn kéo nó ngã xuống giường và khóa môi nó, nó ngỡ ngàng vô cùng và cô hết sức đẩy hấn ra nhưng không được, đành để yên cho hấn hôn mình. Dù sao hấn cũng mạnh hơn nó mà, với lại có nói gì thì hấn cũng là bang chủ Devil đấy nhé ! Tình trạng này kéo dài gần 3', hấn buông nó ra và nhìn thẳng vào đôi mắt màu xám tro sâu thẳm của nó:

- Moon à ! Tôi ... thích em !!! _ hai tay hấn siết lấy đôi vai của nó, đôi mắt xanh đen nhìn nó một cách cương quyết .

Có lẽ hấn sợ bây giờ nếu không nói ra thì nó sẽ biến mất vậy.

- Cậu say rồi ! _nó đẩy hấn xuống giường rồi chạy ra ngoài ban công với gương mặt đỏ bừng, nói gì chứ Bang chủ máu lạnh cũng biết ngượng mà.

Nó đứng ngoài ban công tầng 3, làn gió nhẹ khẽ lùa vào mái tóc của nó.

First kis của mình ...

Sao lại là hấn chứ ...

Ngay cả Jonny cũng chưa từng ...

Nhưng tại sao mình bị mất first kiss mà mình lại không cảm thấy khó chịu nhỉ ?

Chẳng lẽ...

Thích hấn sao ?

Không thể được !

Từ ngày đó ...

Trái tim của nó còn mở lòng với ai được sao ? Nó đứng đó đọc thoại nội tâm tới gần 3h sáng rồi quyết định về nhà. Nó vào nhà nhưng không gây ra tiếng động để tránh đánh thức mọi người, nó lên phòng thay đồ rồi lên giường đánh một giấc để quên đi chuyện lúc này ...

Hôm nay t/g bạn chút chuyện nên nếu có sai chính tả mong m.n bỏ qua ^^

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Party Small_Lộ Thân Phận

Vì Kan mới về nước và không có chỗ ở nên anh về nhà nó ở chung. Hôm nay là chủ nhật nên tụi nó tổ chức 1 buổi tiệc nhỏ coi như là mừng anh Kan về nước. Vì Kan không biết rằng tụi nó đang sống với thân phận nhà nghèo, còn tụi nó thì cũng quên nói với anh nên anh đã mời bọn hấn đến biệt thự nhà tụi nó chơi. Sáng hôm đó, tụi nó đang nấu ăn trong bếp thì có tiếng chuông cửa. Nhỏ chạy ra mở cổng thì ...

- Ủa ? Sao mấy anh tới đây ? _nhỏ hốt hoảng khi nhìn thấy bọn hấn

- Ủa Exline, em cũng ở đây sao ? _Kelvin hỏi nhỏ (gì mà anh anh, em em ngọt xót vậy trời ! Biết tui F.A mà...)

- À..ừm...Anh cũng tới sao ? Thôi các anh vào nhà đi !

- Ủ ! _bọn hấn trả lời rồi lái xe vào trong Bọn hấn bước vào nhà, tụi nó ngỡ ngàng, riêng nó thì vẫn bình thản sau cái chuyện mất first kiss tối hôm qua. Mà cũng không thể gọi là bình thản đâu. Nhìn bên ngoài vậy chứ thực ra trong lòng vẫn còn ảm ức vì bị mất nụ hôn đầu đời cho 1 tên bang chủ dỏ người như hấn

- Sao các anh tới đây ? _Ruchia hỏi

- Là anh mời đó ! Anh quên hỏi ý kiến tụi em, anh xin lỗi ! _Kan bước từ trên lầu xuống

- Vậy thì chết chắc rồi, mọi chuyện sẽ....

- Không sao ! Trước sau gì cũng biết nhau thôi ! _nó bước từ trong bếp ra ngoài phòng khách chen ngang lời của cô

- Vậy thì đành chịu thôi ! _nhỏ ỉu xìu

- Tất cả các cô đều ở đây sao ? _Kaito hỏi

- Nhà chúng tôi chúng tôi không ở đây thì ở đâu ? _nó trả lời

- Cái gì ? Nhà ? Chẳng phải nhà các cô nghèo lắm sao ? _Kelvin hỏi
- Nghèo sao ??? _Kan ngạc nhiên
- Các anh bị lừa rồi ! _Exline trả lời
- Vậy rốt cuộc các cô là ai ? _hắn hỏi với cái giọng chất chứa uy quyền
- Moon à ! Vậy là sao ? Nói cho anh biết đi ! _anh hỏi
- Anh 2 à, tụi em định kiểm tra thái độ của học sinh trong trường nên mới giả dạng thành học sinh học bổng _nó trả lời
- Anh 2 ??? _bọn hắn đồng thanh
- Ủ ! Moon là em gái của tớ, chứ các cậu nghĩ bọn tớ là gì ? _anh nói chuyện rất vô tư
- Vậy mà bọn tớ cứ nghĩ 2 người là couple chứ ?
- Couple sao ? Haha..hihi...2 anh em người ta giống nhau y chang vậy mà bảo là couple sao? _nhỏ và cô nghe xong thì ôm bụng cười lăn lộn
- Nếu là em gái của Kan thì chắc chắn thân phận của các cô không phải bình thường ! _hắn nói
- Đúng ! Chắc các anh biết Y.A.M chứ ? _nó hỏi
- Y.A.M sao ? Tập đoàn đứng đầu thế giới về mọi lĩnh vực sao ? _Kaito hỏi
- Mặc dù đứng đầu TG nhưng số người biết mặt của chủ tịch tập đoàn này không quá con số 3 ! _Kelvin tỏ ra am hiểu
- Chủ tịch tập đoàn đó đang đứng trước mặt các anh đây ! _Ruchia nói
- Sao ? Là ai ? _Kaito hỏi dồn dập
- Là Moon ! _Exline nói
- Moon ?? Cô ta là vị chủ tịch bí ẩn đó sao ? _Kelvin hỏi
- Tôi nghĩ là chủ tịch tập đoàn F.K sẽ nghĩ đến chuyện này sớm rồi chứ ? _nó nói và đánh ánh mắt sang hắn
- Và kể cả vị trí bang chủ Black Moon ! Đúng chứ ? _hắn trầm ngâm lên tiếng
- Đúng ! Không thể qua mặt được cậu rồi, bang chủ Devil ! _nó nói
- Black Moon sao ? Bang hội chỉ thành lập trong vòng 2 năm nhưng đã vượt mặt rất nhiều bang khác để nắm lấy vương quyền Bá chủ thế giới ngầm ? Người đó là các cô sao ? _Kelvin ngỡ ngàng, Exline nhìn rất hiền, rất đáng yêu vậy mà cô lại lừa anh bao lâu nay. Cô là 1 bang phó nổi tiếng khắp TG đêm tàn ác, lạnh lùng cô đều có.
- Thì cũng ngang ngửa với các anh thôi ! _Exline điềm đậm
- Bao nhiêu đó đủ rồi ! _nó nói
- Ủ ! Các anh đừng có ngồi đần ra đó nữa ! Vào trong bếp phụ chúng tôi 1 tay đi ! Chẳng phải hôm nay đến đây chơi sao ? Coi như chúng tôi đền bù bữa này cho các anh vì tất cả nhá ! _Ruchia nói 1 tròng rồi lảng xãng chạy vào bếp

Bọn hắn tuy bất ngờ nhưng cũng lấy bình tĩnh khá nhanh, vậy là tất cả thắc mắc của bọn hắn từ trước đến giờ về tụi nó cũng hết rồi Hôm nay là tiệc mừng Kan về nước mà, thôi thì chơi cho vui với bạn bè đi. Về phần hắn, từ khi biết nó là em gái của Kan thì hắn cũng không còn giữ khoảng cách đối với tụi nó nữa, xem như anh em bạn bè trong nhà luôn. Hắn cũng nói nhiều hơn với tụi nó. Còn nó thì đã biết trước sớm muộn gì thì cũng có ngày này nên cũng rất bình thản. Xem như là kết thúc chuỗi ngày nghỉ phép của tụi nó đi, 2 tháng nay tụi nó đi chơi, nhàn nhai rất nhiều. Từ bây giờ tụi nó sẽ trở về thân phận và tính cách ngày trước. Mở màn kế hoạch trả thù...

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hâm Doạ_Rắc Rồi Mới

Sáng hôm sau, tụi nó được anh Kan “hộ tống” bằng BMW đến trường. Bước xuống xe, bao nhiêu ánh mắt hình viên đạn hướng thẳng vào tụi nó và lời bàn tán bắt đầu nổi lên - Trời ơi ! Con nhỏ đó lại quyến rũ cả anh hotboy mới chuyển về nữa hả ?_n1

- Gương mặt giả tạo đó mà cũng đi chung được với mấy anh hotboy nữa sao ?_n2

- Hết anh Ken, anh Kelvin, anh Kaito rồi bây giờ lại thêm anh Kan nữa sao ?_n3

- Anh ấy là nguồn hy vọng cuối cùng của mình đó !_n4

Tụi nó bỏ qua hết những lời lẽ rồi hơi ấy và đi thẳng lên lớp, vào lớp nó ngồi cạnh anh Kan, nhỏ ngồi cạnh cậu, Ruchia cạnh Kaito và hần ngồi 1 mình. Ruchia quay xuống hỏi Exline

- Này ! Tiết đầu tiên học môn gì thế ?

- Hình như là Giáo dục công dân đó !

- Quậy không ? Tự quản cho khỏe !_Ruchia nói

- OK ! Chơi luôn, đang buồn mà !_Exline hưởng ứng (siêu quậy đã trở lại)

- Cho tụi anh chơi với !_Kelvin chen vào

- Anh chỉ cần ngồi đó xem tụi em làm thôi !_Exline nói rồi quay qua đọc truyện tiếp

Bắt đầu giờ học, bà cô dạy GDCD bước vào lớp, bà cô này khoảng 30 tuổi, cũng khá trẻ đấy nhĩ ! Đi dạy mà bà ta mặc nguyên cái váy dạ hội màu cam lòe loẹt, trên đầu gắn cả giàn hoa lan, đi mà cứ ẹo qua ẹo lại thấy muốn ói luôn. Bà ta bắt đầu giảng bài, được 5’ bà ta nhìn xuống cuối lớp thấy cô và nhỏ đang đùa giỡn

- Lê Ngọc Tường Vy !!_bà cô hét lên

- Dạ ?_cô đứng dậy rất ư là hồn nhiên

- Em trả lời cho tôi là làm cách nào để phát triển tương lai trẻ em nước ta ! Cô suy nghĩ 1 chút rồi bắt đầu trả lời

- Dạ thưa cô ! Vì tương lai con em chúng ta thì ta phải...đập chết cha chúng nó !_cô trả lời vô cùng vô tư

- Em...em học hành như thế sao ? Em phía dưới đứng lên cho tôi hỏi !_bà cô chỉ về phía Exline

- Dạ ?_nhỏ đứng dậy mà tay còn cầm cuốn truyện Conan tập 78

- Em định nghĩa cho tôi khái niệm đoàn kết !

- Thưa cô... Đoàn kết là chết chùm còn chia rẽ là sống khỏe ạ !_nhỏ trả lời sau 5s suy nghĩ

- Em...em..._bà cô nói chưa hết câu thì đã lẫn ra xiu vì đau tim. Thế là lớp được tự quản. Khỏe dễ sợ ! Sau khi được tự quản thì bọn hần và tụi nó tùm lại 1 chỗ để nói chuyện. Kelvin mở đầu trước

- Không ngờ nhìn em hiền mà quậy dữ vậy ha !

- Đau có ! Đau tim là còn nhẹ đó !_Exline trả lời

- Ờo ! Đau tim nhẹ vậy chứ cái gì mới nặng ?_Kaito hỏi

- Hồi ở Mỹ chúng tôi phá có vài lần mà bà cô kia phải vào viện tâm thần luôn đó !_Ruchia hồn nhiên

- À mà cô nhắc tôi mới nhớ ! Thân phận của các cô tại sao lại không chịu công khai chứ ?

- Tại vì chúng tôi còn có việc phải làm_nó nói

- Việc gì thế ? Cho chúng tôi biết với_Kaito lạnh chanh

- Không !_nó trả lời

- Nói đi mà, chúng ta là bạn thân của nhau mà !_Kaito lại năn nỉ

- Cậu đừng hỏi nữa_Kan nói Nghe Kan nói vậy thì Kaito cũng không hỏi nữa và quay lên.

Chợt Kaito nảy ra 1 ý kiến, thế là bọn hắn chụm đầu vào nhau bàn bạc 1 việc gì đó, 10' phút sau bọn hắn quay trở xuống bàn của tụi nó với nét mặt rất nguy hiểm

- Nè ! Thân phận của các cô tuyệt đối không thể để lộ ra đúng không ?_Kelvin hỏi

- Ừm. Thì sao ?_Ruchia trả lời

- Chúng tôi có điều kiện muốn nói với các cô_hắn nói

- Chuyện gì ?_nó hỏi lại

- Đó là chúng tôi sẽ dọn đồ sang ở chung nhà với các cô !_cậu tiếp lời

- Cái gì ???_nó, anh, nhỏ và cô đồng thanh

- Thì vậy đó, làm gì phản ứng ghê vậy ?_Kaito nói

- Không được ! Các anh lấy quyền gì ra điều kiện với chúng tôi ?_Ruchia hỏi

- Lấy quyền chúng tôi là người nắm giữ bí mật thân phận của các cô !_hắn nói rất bình thản

- Nếu các cô không cho chúng tôi ở chung nhà thì chúng tôi sẽ công khai thân phận của các cô. Tất cả ..._Cậu tiếp

- Tôi thách anh làm điều đó đấy ! Thân phận và địa vị của chúng tôi cao hơn các anh đấy nhé !_Ruchia hất mặt

- Anh thấy thế cũng ổn mà, dù sao nếu bọn Ken ở chung nhà với chúng ta thì mọi chuyện có thể tiện giải quyết hơn. Và lại nếu liên hiệp Devil và Black Moon với nhau thì Hắc Vương bang tạm thời sẽ không làm gì được chúng ta_anh Kan điềm đạm

- Anh nói cũng có lí ! Nhưng mà tụi em đâu có quyền trong ngôi biệt thự đó !_Exline nói

- Vậy thì các anh hỏi Moon đi !_cô nói

Bao nhiêu ánh mắt hy vọng lẫn mong chờ hướng về nó, nhận ra được điều đó, nó nói

- Tùy !

- OK vậy nhé. Cuối tuần này chúng tôi sẽ sang nhà các cô !

Tan học, bọn nó cùng anh đi về nhà. Một ngày mệt mỏi và rắc rối kết thúc

Chap mới có rồi đây m.n ạ ! Hôm nay t/g phải "trốn" ra quán net post truyện cho mấy bạn nè ^^ Từ ngày 1/2/2016 t/g sẽ post truyện lại nhân dịp Tết nhé ! Chúc m.n đọc truyện vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ừ Thì Ở Chung Nhà (1)

Hôm nay là chủ nhật, là ngày mà bọn hắn dọn đồ sang nhà nó ở. Sáng sớm đã có tiếng chuông cửa, bà quản gia chạy ra mở cổng

-Ồ..chào các thiếu gia, mời các thiếu gia vào nhà !_bà quản gia nhìn thấy tụi hắn và kính cẩn nói

-Chào bà !_bọn hắn trả lời rồi lái xe vào

Bước vào trong nhà, bọn hắn thấy nó và anh đang ngồi ăn sáng

-Sao chỉ có 2 người vậy ? Exline và Ruchia đâu ?

-2 đứa nó còn ngủ trên phòng đấy !_anh trả lời

-Đề chúng tôi lên kêu các cô ấy dậy cho !_cậu và Kaito nói

-Tùy các cậu, nếu như các cậu có đủ bản lĩnh gọi 2 đứa đó dậy được !_anh nói 1 cách khá mỉa mai “tài cán” của 2 đứa bạn

-Ừm, cứ đề tớ làm cho !_Kelvin tự tin

-Lầu 2, rẽ phải căn phòng thứ 3 là của Exline. Rẽ trái phòng thứ 2 là của Ruchia _nó nói

Vậy là cậu và Kaito lên phòng của nhỏ và cô, còn hấn thì ngồi ở dưới lầu ăn sáng với anh em nó. Kể về Kelvin trước nhé: cậu đi lên lầu rẽ phải và mở cửa căn phòng thứ 3 như lúc này nó chỉ đường. Bước vào phòng, điều đầu tiên mà cậu nhận xét là cách bày trí rất trang nhã, gam màu của căn phòng này chủ yếu là nâu vàng và xanh lá cây. Cạnh cửa sổ là 1 cái kệ sách rất lớn gồm có sách văn học, truyện ngôn tình, truyện tranh, sách tìm hiểu lịch sử, văn hóa các nước,...Trên kệ cao nhất có 1 tờ giấy được ép nhựa và bảo quản khá kĩ, cậu cầm tờ giấy đó và từng người

“Bằng tiến sĩ

Họ và tên Trần Phương Đông Nghi, 16 tuổi...”

Nhỏ đã có bằng tiến sĩ vào năm 16 tuổi ư, tốt nghiệp trường Đại học danh tiếng của Thế Giới loại giỏi. Khó tin quá, thảo nào vào lớp tui nó ngồi chơi với ngủ mà thôi. Bên cạnh tấm bằng tiến sĩ đó là quả cầu thủy tinh mà cậu đã tặng cho nhỏ, nhỏ giữ gìn kĩ vậy sao ? Nhưng cậu nhanh chóng trở về thực tại và tiến lại giường của nhỏ. Hiện tại Exline đang quần chân ngủ rất ngon lành

-Exline à ! Dậy đi em !

-Ừm.um Đứa nào thế ? Im lặng giùm đi !_nhỏ nói rồi quay sang bên kia ngủ tiếp

-Dậy đi ! Sáng rồi kìa ! Con gái có ai ngủ như em không hả ?

-Mặc tui ! Trời sáng thì kệ chứ ! Bién đi cho đời nó đẹp !

-Em dậy đi mà !

-Còn nói nữa là xoi bom nhá !_nhỏ hăm dọa

-Anh sẽ nói tiếp nếu như em còn ngủ !_cậu vẫn kiên trì

Không cái nữa, Exline gỡ trái bom bi trên vòng tay ném về phía cậu

“Bùmmm”

Haizz tội nghiệp Kelvin. Ở dưới nhà thì nó, anh và hấn cũng nghe thấy tiếng nổ đó. Anh nói

-Haizz, Kelvin khổ rồi !

Cậu tiếp tục gọi nhưng mãi không được, Exline vẫn nằm đó mà ngủ. Nhìn Kelvin bây giờ tàn tạ thấy mà thương luôn, ai kêu sáng sớm vào phòng của nhỏ làm gì để ăn bom bi vậy không biết (mới xoi bom bi loại nhỏ mà tàn phai nhan sắc rồi, không biết mấy trái lớn hơn ra sao đây ?)

Còn về Kaito thì sao ta ? Bước vào phòng Ruchia, căn phòng này có màu hồng và vàng nhạt. Cạnh giường của cô có 1 cái tủ lớn, mở ra Kaito muốn choáng luôn, cả cái tủ cao gần 3 mét mà trong đó toàn bộ là bánh kẹo với đồ ăn vặt. Haizz ăn đến thế là cùng !!! Cạnh cửa sổ là bàn trang điểm, trên đó có rất nhiều loại mỹ phẩm, đa số là hàng hiệu và rất mắc tiền, nhiều loại trên thế giới chỉ sản xuất khoảng 5-6 hộp. Vậy mà cô có toàn bộ luôn, Kaito quay sang giường của Ruchia “Cô ấy nhìn lúc ngủ rất đáng yêu nhì ? Nhìn rất hiền chứ không dữ như thường ngày”

-Nè ! Cô dậy đi !_Kaito lay người Ruchia dậy

-Ừm...thằng nào thế ? Chế đang ngủ ! Bién chỗ khác chơi đi !_Ruchia ngái ngủ 1 cách hồn nhiên

-Nè, trời sáng như đốt nhà rồi mà cô ngủ quài là sao đây ? Ngủ đi rồi mai một mập như heo rồi đừng than tại sao ế nhá !_Kaito leo lên giường giành lấy tấm chăn của Ruchia

-Mặc xác tui ! Bây giờ có bấm nút phăng lẹ không thì bảo ?

-Vậy bây giờ cô có thức dậy hay không ? Nếu cô không dậy thì tui sẽ...hôn cô đấy nhé !_mặt Kaito gian không thể tả

-Tui thách anh đấy, bà đây không dậy thì...um.umm...

Vâng ! Lời hăm dọa của Kaito đã thành sự thật rồi pà con ạ. Kaito hôn thẳng vào đôi môi hồng của cô, ai mà ngờ được chứ ! Hai cái miệng này ngày nào cũng cãi nhau chí chóe mà bây giờ là kiss nhau cơ đấy ! Haizz loạn rồi...Ruchia mở to mắt kinh ngạc, cái quái gì thế này ? Tên âm binh này dám hôn cô sao ? Sau 3 giây định hình lại tâm lí thì..

“Bốp..rầmmmm”

- Ááááá!

Các bạn biết chuyện gì đang xảy ra hông nè ? Ruchia đã đập Kaito ra và phi thẳng chiếc dép hình Mickey bạ chà bứ vào gương mặt đập chai điện hình nhà ta.

-Hừ ! Cho chờ cái tật hôn người ta khi người ta chưa có nhận thức_Ruchia phui phui tay đứng chống hông nhìn Kaito (chưa nhận thức ? Là bị thiếu năng phải không ạ ? ^^)

Thế là Kelvin và Kaito lại phải lết cái xác “thân tàn ma dại” của mình xuống lầu. Nhìn cảnh này là đảm bảo 2 người mất hơn nửa số fan nè ! Anh nhìn thấy 2 người đó, biết là chuyện gì đã xảy ra rồi mà vẫn cứ giả vờ cất tiếng hỏi trêu

-Hai cậu bị sao vậy ? Làm gì mà như mới ở trại Biên Hòa ra thế ?

-Ặc...2 người đó đúng là không phải con người mà ! Được trai đẹp vào tận phòng kêu dậy mà vẫn nằm ườn ra đó sao ? _Kaito vừa nói vừa xoa cái bản mặt vừa bị ấn chiếc dép của Ruchia, hình tượng đáng yêu khi ngủ của cô lúc sáng bay đi đâu mất tiêu hết rồi

-Ừ...Exline bình thường nhìn đáng yêu ngoan hiền lắm ! Cứ nghĩ là dễ kêu, ai dè..._Kelvin cũng góp lời, nhìn cậu bây giờ tóc rối bù, quần jean lúc sáng đi thì lành lặn nhưng bây giờ thì thành một mớ rối, rách tùm lum chỗ hết (thấy cũng tội mà thôi cũng kệ)

-Thôi, 2 cậu đi thay quần áo đi. Lát nữa trở ra nhận phòng !_Hắn đang muốn cười lắm nhưng vẫn phải ráng nhịn, gì chứ nó đang ở đây mà ! Cười làm mất hình tượng rồi sao ? (haizz...vốn dĩ anh đâu có hình tượng gì trong mắt chị Moon)

-Ukm, vậy bọn tớ đi đây !

-Khoan !_ nó buông đùa lên tiếng

-Hà ? Gì vậy Moon ?_Kaito lên tiếng hỏi liền, lần đầu tiên mới nghe Moon gọi mình được 1 tiếng mà

-Phòng tám...quay ra sau, đi thẳng, rẽ phải !_ Thì ra nó chỉ đường cho 2 người, cũng đúng thôi đây là nhà nó mà, làm sao 2 người đó biết chỗ mà thay -_-

-Ukm...ờ...!_trả lời xong cậu và Kaito đi thay quần áo mới và sẵn tiện quảng bộ đồ te tua toi tả này

Haha...t/g đã chính thức trở lại và lợi hại hơn xưa ! (Còn ăn hại hay phá hoại thì chưa xác định được ^^) M.n được nghỉ tết nguyên đán hết chưa nè ? Có ai còn nhớ mà ủng hộ truyện của t/g hông ? ^^

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Ừ Thỳ Ở Chung Nhà (2)

Thay đồ xong, bây giờ nhìn Kelvin và Kaito đỡ hơn lúc nãy rồi. Có cho tiền 2 người cũng không dám vào phòng phá giấc ngủ của 2 “chị” ấy nữa đâu ! Bình thường là thánh nữ nhưng sau lần này phải nhìn nhỏ và cô với đôi mắt của 1 ma nữ rồi. (hình như có cái gì đó nó sai sai ở đây ?) Kelvin và Kaito ngồi xuống bàn ăn sáng cùng với anh em nó. Nó quay sang quần gia

-Lấy loa đi !

-Vâng thưa cô chủ !_ bà quần gia kính cẩn đáp rồi đi vào trong lấy cho nó 1 cái loa

-Lấy loa làm gì thế ?_Kelvin thắc mắc

-Rồi cậu sẽ thấy !_anh nói đầy ẩn ý (>.<)

Nó tiến về phía cầu thang, cầm cái loa lên, nói lớn

-Hai cậu có 3 phút 50 giây để xuống đến đây nhé !

Ở trên này, nhỏ và cô vừa nghe xong thì cuống cuống thu dọn giường ngủ, thay quần áo, VSCN rồi chạy thực mạng xuống lầu

“Ràmmmm...rằm.” Nhỏ và cô chạy xuống cầu thang mà cái biệt thự muốn rung rinh luôn, cái nét tốt quá mà !

Trong khi đó, cậu và Kaito nhìn mà muốn lộn con mắt ra ngoài. WTF ? à nhầm What the hell ? Hai người gọi muốn nát thanh quản mà 2 cô ấy có chịu nhúc nhích tí nào đâu, thế mà nó nói nhẹ nhàng có 1 câu thì 2 người đó xuất hiện liền. Nó là tiên hay cái gì vậy ? Thiết là phục nó quá đi mà !!!

- Học...học...sao nhanh quá vậy Moon ? _Ruchia vừa thở như... (như con gì m.n tự hiểu ạ) vừa hỏi

- Đúng rồi ! Bình thường là 5' mà sao bây giờ còn có 3'50s vậy ? _Exline tuy mệt nhưng vẫn còn giữ được hình dạng tiểu thư

- Hai cậu trẻ 18s ! _nó không trả lời chỉ nhếch miệng thông báo

- Trời...chết tui rồi ! _nhỏ và cô đồng thanh hét lên, nét mặt thảm hại hết sức

- Hai người bị sao vậy ? Chỉ trẻ có 18s thôi mà ! _cậu hỏi, nãy giờ vào nhà nó cứ bị thất lạc vì mấy cái chuyện kì lạ ghê. Gần 1 chục dấu chấm hỏi bự chà bá đang hiện diện trong đầu cậu

- 1s cũng đủ chết em rồi đấy anh 2 ạ ! Đừng nói là 18s...hic _Ruchia nói

- Moon à...tha cho bọn tớ đi ha ! nỉ mà... _nhỏ lay lay tay nó - Mấy người này bị sao vậy ta ? Chỉ có 18s mà làm gì năn nỉ nhau ghê vậy. Chết sao ? _Kaito hỏi thì nhận được ánh mắt hâm dọa của Ruchia

- Muốn ăn thêm 1 chiếc nữa không ? _cô nói rồi quay sang nó - Tha cho tớ đi mà Moon

- Không nói nhiều, 1 là tổng vệ sinh toàn bộ ngõ ngách trong căn biệt thự....

- Trời ! Bỏ qua đi Moon, có 2 cô ấy thì làm sao nổi chứ ? _Kelvin chen vào

- Thích thì có thể làm cùng, tuyệt đối không được nhờ người giúp việc ! 2 là ra khỏi ngôi biệt thự này, vô khách sạn mà ở ! _nó nói đều đều, giọng lạnh tanh

Giờ thì hiểu tại sao nhỏ và cô sợ nó rồi nha m.n, không làm là ra ngoài đường ở như chơi. Với lại ngôi biệt thự này thuộc quyền sở hữu tài sản của nó mà, nhỏ và cô nói trắng ra là ở nhờ thôi ^^ . Nói xong, nó quay sang quản gia nhìn bà rồi đánh ánh mắt sang bọn hắn. Quản gia nhanh chóng hiểu ý lấy ra 1 tờ giấy

-Thưa các thiếu gia, từ bây giờ các cậu sẽ ở đây nên cô chủ muốn tôi thông báo nội quy của căn biệt thự này cho các cậu !

-Được rồi, bà cứ nói tiếp đi ! _hắn chậm rãi

-Vâng, điều đầu tiên là: biệt thự sẽ đóng cửa lúc 10h30' tối, ai về trễ sẽ không được vào.

Điều thứ 2 là: tuyệt đối không ai được bước chân lên phòng của cô chủ, là căn phòng duy nhất trên lầu 4.

Điều thứ 3 là: không được tùy tiện đưa ai vào đây khi chưa được phép

Điều thứ 4 là: không được chạm vào bất cứ thứ gì thuộc quyền sở hữu của cô chủ

Bla...bla... một dãy các quy định được nêu ra. Bọn hắn tuy thất lạc và hơi khó chịu nhưng vẫn gật gù tỏ vẻ đồng ý. Chắc ! Tất cả vì đại sự hết, mục tiêu là được ở chung nhà để theo đuổi các cô ấy mà ! (đại sự ghê hén)

-Các cậu đã hiểu hết chưa ạ ? _bà quản gia hỏi lại sau khi đã đọc xong bản nội quy

-Uhm, chúng tôi hiểu rồi ! Cảm ơn bà ! _Kelvin trả lời

-Vậy thì mời các thiếu gia theo tôi lên phòng của các cậu !

Bọn hắn gật đầu rồi đi theo bà quản gia. Phòng của bọn hắn nằm ở lầu 3, theo như t/g đã giới thiệu từ trước lầu 3 gồm có 5 căn phòng bỏ trống dành cho khách. Bây giờ 4 căn phòng đã có chủ gồm có: Kan 1 phòng, hắn 1 phòng, Kelvin 1 phòng và Kaito 1 phòng. Gần như toàn bộ phòng của dãy lầu 3 này đều có gam màu chủ đạo là trắng và xanh rêu. Bọn hắn vào trong, chà! Nội thất tiện nghi dữ !

Mỗi phòng đều có nhà tắm, toilet, kệ sách và tủ đồ riêng, giường ngủ thì thuộc loại cao cấp khoảng mấy trăm triệu 1 cái chứ chẳng đùa. Sắp xếp đồ đạc vào tủ xong, bọn hắn không ra ngoài nữa mà nằm ngủ luôn, sáng sớm dzô nhà nó nguy hiểm quá mà, hắn ngồi dưới nhà nên được ăn sáng đàng hoàng, chỉ tội cho Kelvin và Kaito người được “ăn” bom bí, người thì được “ăn” nguyên chiếc dép vì cái tội lợi dụng (>.<) Một ngày chủ nhật khá đông vui tại biệt thự nhà nó trôi qua. Haizz...ở chung kiểu này thế nào cũng có chuyện xảy ra thôi à !

Chap này khá nhàm nên t/g hơi lo, mong m.n ủng hộ ạ !^^

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Couple Mới Xuất Hiện

Sáng hôm sau, tụi nó thức dậy và đến trường rất sớm vì cái tên dở hơi nào đấy lôi đầu gọi cả bọn dậy. Chẳng biết lại bị chap sơi dây nào trong nào nữa, các bạn biết ai không nè ? Kelvin nhà ta đó ! Bất ngờ chưa ? Mấy hôm nay thấy Kelvin cũng là lạ, cứ ngồi ngẩn ngơ mà chẳng biết là bị cái quái gì, hỏi thì không chịu nói, cứ như là đang toan tính chuyện gì vậy ! Và rắc rối lại bắt đầu khi chia xe để chờ nhau đi học...

-Tớ sẽ chờ Moon !!! _hắn, anh và Kaito đồng thanh

-Đề tớ chờ cho ! _Kaito lanh chanh giành phần, mặc dù trong lòng đang khá phân vân không biết là bản thân mình thích nó hay là Ruchia nữa (bó tay ông này, mà anh không có cửa với chị Moon của em đâu !!)

-Cứ đề tớ, trước giờ tớ cũng từng chờ Moon nhiều lần rồi mà ! _hắn nói

-Nhưng Moon là em gái tớ mà ! Tớ là anh 2 thì tớ có bổn phận chăm sóc em ấy và chờ em ấy đi học chứ ! _anh cũng hong có dzừa, lấy ra 1 lí do vô cùng thỏa mãn về tình về lý

Nhìn mấy người này tranh cãi ầm ĩ như vậy, nó mệt mỏi lên tiếng

-Đi bộ hết đi ! Chúng tôi đi trước ! Bye... _nói xong nó bỏ đi để lại 6 bộ mặt ngơ ngác như con tê giác ở phía sau

-Ê ! Moon à đợi tớ với ! _nhỏ và cô cũng chạy theo nó

Bọn hắn thấy vậy thì không cãi nhau nữa mà xuống xe chạy bộ theo tụi nó luôn. Đúng là...lanh chanh chi cho khổ thân phải lết bộ vậy nè hông biết ? Bọn hắn đi bộ song song với tụi nó, theo thứ tự là

Ruchia+Kaito

Exline+Kelvin

Moon+Ken

Kan...

Haizzz. Tội nghiệp anh quá đi thôi ! Có ai chịu làm couple với anh hông ? Đề anh lẻ loi thấy tội quá à ! (t/g: em cũng muốn lắm chứ ! Nhưng đợi từ từ đi anh ạ...^^) Cả bọn đi cùng nhau vào trường, không khí buổi sớm mai dễ chịu lắm sao, làn gió thu nhẹ nhàng khẽ lay mái tóc dài mượt của tụi nó, những giọt sương long lanh còn đọng lại trên cành lá được phản chiếu bởi ánh nắng mặt trời càng trở nên lung linh huyền ảo sống động hơn. Mà này giờ mới đề ý, Kelvin đi đâu mất tiêu rồi ? (-_-) Rõ ràng hồi nãy còn đứng kế bên mà. Thôi kệ đi, mặc xác cậu ta ! Tụi nó đi lên phòng học luôn vì thế nào Kelvin cũng tự vác mặt về đó thôi. Cả bọn đang yên vị nằm ngủ xả lai trên bàn học thì lại bị đánh thức, bức thiết chứ ! Tiếng loa thông báo trên phòng hiệu trưởng đang oang oang om sòm dưới sân:

-TÔI LÀ KELVIN TRỌNG DI, TÔI XIN MỜI TẤT CẢ CÁC HỌC SINH TRONG TRƯỜNG TẬP HỢP RA SÂN !!!

Bọn nó chẳng hiểu gì nhưng vì bị 2 “thím” nhiều chuyện (là Ruchia với Kaito đấy m.n ạ) kéo đi xem nên cũng xuống sân. Sân trường đông nghịt học sinh luôn, vì được hotboy đại thiếu gia mời xuống đây mà, đang xôn xao không biết là có việc hệ trọng gì mà Kelvin lại mời tất cả học sinh xuống đây nữa. Bọn nó cũng đang ngơ ngáo ngáo thì Kelvin chạy xuống chỗ tụi nó đang đứng nắm tay Exline kéo nhỏ bước lên bục, Kelvin 1 tay nắm chặt tay Exline, tay còn lại cầm micro nói:

-Tôi Kelvin Trọng Di xin chính thức thông báo cho tất cả mọi người 1 chuyện: kể từ ngày hôm nay Exline Trần Phương Đông Nghi sẽ chính thức trở thành bạn gái của tôi !!!

Nói rồi cậu quay sang nhỏ, Exline từ nãy đến giờ vẫn còn im lặng vì quá bất ngờ, cậu quý 1 chân xuống bên nhỏ, tay cầm 1 chiếc nhẫn kim cương đồ. Chắc ! Kim cương đó là loại quý nhất đó, anh này xài sang dzữ, cả tỷ đồng 1 viên đấy anh hai ! Chị Exline sướng rồi !!! (ganh tị chết được)

-Làm người yêu anh nha ! _giọng cậu rất ấm áp, ánh mắt kiên định nhìn nhỏ

-Em...em... _nhỏ xúc động không nói nên lời luôn, Kelvin rất tốt, biết quan tâm, chăm sóc cho nhỏ mọi lúc mọi nơi

-Em đồng ý chứ ? Anh đã nói rất thật lòng đó ! _cậu vẫn tiếp tục với giọng nói trầm ấm

-Em... đồng ý !_Exline ngượng đến mức mặt ửng hồng nhìn yêu phết

Cậu vội đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của nhỏ rồi ôm Exline quay vòng vòng. Toàn thể học sinh đứng bất động vì ngỡ ngàng, thần tượng của mình mà có người yêu thì còn gì thất vọng hơn nữa chứ. Nữ sinh thì đau khổ vì Kelvin vừa tỏ tình với nhỏ, còn nam sinh thì thất vọng vô bờ bến vì Exline _nàng công chúa của sự dịu dàng và ảm áp giờ là hoa đã có chủ. Ruchia đứng ở dưới nhìn “phim tình cảm Hàn Quốc đặc sắc” từ nãy đến giờ mà xúc động muốn rung rinh luôn, mắt cô ngân ngấn nước. Kaito nhìn thấy nên cũng tranh thủ lợi dụng tí, Kaito ôm Ruchia vào lòng cho cô dựa vào bờ ngực rắn chắc của mình. Bỗng, Ruchia buông 1 câu chót quớt chẳng dính líu gì

-Chắc thường tập thể hình lắm phải không ?

-Ồ..ừ..~ ~ !!!_Kaito đơ nặng

Cách đó không xa, 1 cô gái trẻ khá xinh đẹp (nếu không muốn nói là xấu) đang rất tức giận, cô vò nát bông hoa hồng đỏ chót trong lòng bàn tay rồi thả ra, xác những cánh hoa rơi vương vãi trên nền gạch lạnh ngắt. Cô gái đó lấy điện thoại ra gọi cho ai đó rồi quay gót bỏ đi với một nét mặt không thể nào thâm độc hơn

Xong công việc rồi, couple mới đã xuất hiện, quá ngọt ngào phải không m.n ? Cả bọn trở về lớp, ai về chuồng.. í lộn về chỗ này. Một ngày nữa trôi qua trong những tiếng cười đùa hạnh phúc của couple ExVin và những tiếng cãi nhau trẻ con của RuKai

Hôm nay vì bận quá nhiều việc nên t/g hông có đăng sớm được, chân thành "xin lỗi" m.n ạ !

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bắt Cóc

Tan học, bọn hần bạn họp với hội học sinh của trường nên không về cùng với tụi nó được. Vậy là nó, nhỏ và cô đi bộ về nhà. Đang đi thì bỗng nhiên có ai đó dùng khăn thấm thuốc mê bịt chặt miệng và mũi của tụi nó lại. Tuy có chống cự nhưng nhỏ và cô nhanh chóng ngất đi vì tác dụng của thuốc mê, còn nó nhân lúc bản thân còn tự chủ được giả bộ ngất đi nhưng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ vì thuốc mê cũng có chút công hiệu và cả 3 đưa tụi nó bị lôi lên xe và đến 1 nơi nào đó

Không rõ là bọn nó ở đây đã bao lâu, chỉ biết khi nó tỉnh lại thì có lẽ trời đã tối, điều đầu tiên mà nó nhận thức được là nơi đây rất ẩm mốc và rất bẩn, có lẽ là nhà kho hoặc 1 nơi nào đấy đại loại như vậy. Ở đây chỉ có vài cái bàn ghế mục nát và 1 bóng đèn khá cũ kĩ và thỉnh thoảng hay chớp tắt bất thường, chân của 3 người đều bị trói bằng dây thừng, sợi dây buộc chặt đến mức da tay và cổ chân của nó đỏ tấy lên, hơi rất痒 ! Nó hơi nhích người sang chỗ của Exline và Ruchia đang ngất, nó dùng chân đá nhẹ vào người nhỏ -Này, Exline ! Cậu ổn chứ ?

Nhỏ hơi cự mình và từ từ mở đôi mắt màu xanh ngọc lục bảo ra, chân mày khẽ nhíu lại vài lần, có lẽ nhỏ vẫn còn đau đầu vì tác dụng thuốc mê

-Tớ... khôngg. sao !

-Bọn..minh.. bị sao ..thế này ?_cô cũng đã tỉnh

-Bị bắt cóc chứ gì mà hỏi !_nhỏ nói

-Umnk !

-Ở lại chơi hay về ?_nhỏ hỏi

-Um... ở lại chơi xem ai đã làm điều này !_cô nói

-Sao không nói sớm vậy Ruchia ? Tớ mở được sợi dây rồi nè !_nhỏ phàn nàn

-Hi...xin lỗi nha ! Tự buộc lại đi baby !

-Ừ ! Ê, có tiếng động kia. Im lặng như lúc nãy đi !_nhỏ nói khẽ

Một tên có vẻ như là xã hội đen bước vào, trên vai hắn ta có 1 hình xăm con hổ rất màu mè lòe loẹt _đặc trưng của những tên thành viên Hắc Vương bang, nhưng tên này hình như chỉ là nhai nhép thôi. Mặt hắn ta có 1 vết sẹo khá dài, hắn ngồi xuống bên chỗ tụi nó đang bị trói (cái này là tự trói nha pa con)

-Chà ! Mấy cô em tỉnh lại rồi sao ? Mặt cũng xinh phết nhì.._giọng của gã kinh tởm pha lẫn nham nhở

-Mục đích là gì ? _nó lạnh lùng, đôi mắt sắc bén màu xám tro đánh lại

-Ồ..cung thẳng thẳng lắm ! Rất cá tính, anh thích lắm ! _gã ta vừa nói vừa ghé sát gương mặt nó, tình hình hiện giờ hình như là gã định liếm lên gương mặt nó thì phải (chơi bản quá)

“Bóppppp...” nó dùng đôi boss cao gót đang mang đá thẳng vào mặt tên kia. Sặc ! Boss cao gót mà đá trúng thì... đau bỏ xừ chứ chẳng chơi ! Và hiển nhiên, tên đó bị một vết bầm khá lớn trên khóe miệng, máu cũng hơi rỉ ra. Hắn ta nổi điên lên

-Con mẹ mày ! Mày nghĩ mày là ai chứ hả ? Bản thân đả tội với cô chủ còn trưng cái gương mặt láo xược đó lên à ? Hèn gì cô ấy sai tao bắt cóc và thanh toán mày !

-Tao là ai mày có trình để biết sao ? _nó hất mặt, gương mặt của tử thần, ánh mắt gần như cô đặc lại sau lời nói đó. Không ai có thể nhận ra cô gái lạnh lùng thường ngày nữa, bây giờ nó thực sự trở về bản chất thật rồi, là 1 ác quỷ chính hiệu _đại tỷ cầm đầu Black Moon

-Con nhỏ xất láo ! Rượu mời không uống đòi uống rượu phạt sao ? Được, hôm nay tao sẽ dạy mày thế nào là lễ độ ! Thân hình cũng bốc lửa lắm đây, không biết khi khóa thân có đẹp không nữa ? (ặc, viết ra được câu này đầu óc t/g lại đen tối thêm mấy level nữa rồi -_-)

-Cứ việc ! _có ai ngờ được nó buông ra câu này không ?

-Ồ...cô em biết ngoan ngoãn nghe lời anh rồi sao ? _nói xong gã ta toan bước tới chạm vào người nó

“Bópppppp...Rắccccc...Rầm”

-ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ !!! _gã ta hét lên đau đớn

Mọi người biết chuyện gì không ? Nó đã tháo sợi dây thừng ra từ lâu rồi, thế là nó sử dụng con dao trong đế giày đá một vòng bán nguyệt khiến tên đó bị đứt động mạch cổ và về châu ông bà ngay sau đó. Nghe tiếng động, đồng bọn của hắn chạy vào và thấy ngay cảnh đó. Lập tức, 15 tên khác có vẻ như cũng là xã hội đen bước vào trong và bắt nó lại. Đáng lẽ ra nó có thể xử nhanh gọn lẹ 15 tên đó nhưng vì nó thực sự muốn biết ai là kẻ đứng sau vụ việc này nên nó để cho bọn họ trôi lại. Nó bị bọn chúng xô vào vách tường mục nát trong cái kho đó, khá đau đấy ! Nhưng nét mặt nó thản nhiên không chút biến đổi.

Giao thừa rồi m.n ạ ! Có ai thức tới giờ này hèm ? Ngày mai t/g sẽ đăng 1 chap xem như quà đầu năm nha ! Yêu m.n nhìu ^^

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bắt Cóc _Điều Tra

Bọn hắn trở về nhà mà không thấy tụi nó đâu nên lo lắng chạy đi tìm khắp nơi, bọn hắn sắp lục tung cái thành phố này lên rồi mà vẫn chưa thấy tụi nó đâu hết. Bọn hắn bắt buộc phải dùng đến thế lực của Devil và Black Moon thôi (vì anh là anh hai của nó và cũng có quen biết với Kun nên không khó để nhờ vả). Bây giờ đã gần 11 giờ đêm rồi, có nghĩa là tụi nó đã mất tích 12 giờ đồng hồ. Hắn, Kelvin và Kaito cứ đi đi lại lại làm anh nhìn mà muốn chóng mặt luôn. Không phải là vì anh không lo cho tụi nó mà vì anh biết chỉ có ngồi một chỗ, tâm trạng bình thản thì mới có thể giải quyết được sự việc thôi. Không khí ngột ngạt đang bao trùm căn phòng thì nhóc Kun từ ngoài cửa chạy vào thông báo:

-Mấy anh à, em đã điều tra được rồi ! 3 tỷ tỷ đã bị một số người của Hắc Vương bang bắt cóc, nghi ngờ là có người đứng sau nhờ vả Hắc Vương bang bắt người. Nơi giam giữ là căn nhà kho số 4, hẻm số 2 đường x thuộc quận y của thành phố này !

-Sao ? Bắt cóc ? _Ken, Kelvin và Kaito đồng thanh

Cả bọn nhìn nhau rồi quyết định xuất phát, lúc đó là 11h50' đêm.

Quay trở lại với bọn nó nha m.n. Sau khi bị trói, nó, nhỏ và cô ngồi lại với nhau

-Nè ! Bây giờ làm sao đây ? _Ruchia hỏi

-Chờ..._nó ngẩn gọng buông 1 chữ

-Chắc sắp xuất hiện rồi..._nhỏ nói

Một lát sau, từ ngoài cửa có 4 tên hình như là lính của bang Hắc Vương bước vào trong. Một tên đứng canh cửa, 3 tên còn lại bước đến chỗ tụi nó

-Chà ! Xinh dữr bây !!!_1 tên nhìn nhỏ với ánh mắt hình trái tim

-Ừ, xinh thiệt ! Mà sao lại gây thù chuốc oán với cô chủ chỉ cho bị bắt vậy nè không biết ?_tên thứ 2 nói với giọng tiếc rề

-Không đành cũng phải làm thôi, cô ấy bỏ tiền ra mướn chúng ta mà !_tên thứ 3 cũng góp phần cho “dzu”

-Thôi ! Nhanh lên, 6 cô ấy đang chờ kết quả kia ! Nhanh-gọn-lẹ giùm đi mấy pa!!!_tên đứng ngoài cửa giục (chà ! Xã hội đen mà cũng xài ngôn ngữ teen dữr bây)

Thế là 3 tên kia mỗi tên lấy ra 1 con dao sắc sáng bóng “Thôi chết rồi !” nhỏ và cô nghĩ, thiệt tình, tự nhiên đòi ở lại chơi làm gì không biết ? 3 tên đó đưa con dao lên sát mặt tui nó, tưởng chừng chỉ cần tui nó nhúc nhích 1 chút thôi thì trên mặt sẽ có 1 vết máu chảy dài liền và lập tức.

-Thôi thì bây giờ mấy em hầu hạ bọn anh 1 đêm đi ! Anh sẽ không rạch mặt tui em nữa !_1 tên đưa ra “ý kiến”

-Không-bao-giờ-và-đừng-mong-chờ !_nó gằn từng chữ

-Đành vậy, đừng hối hận nha ! Gương mặt xinh xắn khả ái như này thì phải rạch bao nhiêu vết đây nhi ?_gã ta cầm con dao đặt thẳng lên mặt nhỏ, chỉ cần ấn mạnh thêm 1 tí, 1 tí nữa thôi thì gương mặt nhỏ sẽ có một vết sẹo rất dài và không biết là có thể hồi phục không, nhỏ suýt bật khóc nhưng vẫn cố kìm nén lại. Đứng ngay lúc đó...

“Ràmmmmmm” cánh cửa nhà kho bị đập văng

-Cứ rạch đi với điều kiện 1 nhát rạch trên mặt bà xã tao bằng 10 nhát chém trên người mày !_cậu nói lớn

Sau đó, bọn hắn bay vào với những tư thế võ thuật đẹp mắt và hạ knockout những tên đó chỉ sau 2’. Toàn là bọn tép riu thôi, nhanh mà ! Xong xuôi, cậu chạy tới chỗ Exline mở dây trói cho nhỏ, nhỏ bật lên khóc nức nở

-Anh à...hức...em sợ...hức..quá...!!

-Em đừng sợ, có anh ở đây rồi ! Anh sẽ bảo vệ em, anh không để cho em gặp chuyện nữa đâu !_cậu ôm nhỏ vào lòng vỗ về, nhìn nhỏ như vậy, thực sự tim cậu rất đau, đau lắm...

Bên này, hắn, anh và Kaito cũng đã mở trói cho nó và cô xong. Ruchia cũng không khác gì Exline cả, khóc sụt sùi luôn. Haizzz...bánh bèo vô dụng Exline bị dọa rạch mặt chứ đâu phải cô đâu, khóc thấy sợ à. Bây giờ cũng đã hơn 1 giờ sáng rồi, bọn hắn đưa tui nó về nhà. Nhỏ và cô khóc nhiều quá nên ngủ quên trên xe luôn rồi (trời ạ, mới khóc như chết đi sống lại mà giờ còn có thể ngủ được sao ?)

-Đề 2 cậu ấy ngủ tiếp đi, trưa giờ mệt lắm rồi !_nó nói, có vẻ như nó cũng đã biết mở lòng hơn lúc trước

-Ừm, nhưng không thể để 2 cô ấy ngủ trên xe như thế này được !_Kelvin nói (ý mấy người thương vợ, tui biết mà -_-)

-Vậy bé các cậu ấy lên phòng đi !_nó nói rồi đi vào nhà, lên phòng thay quần áo và ngủ 1 giấc.

Trước khi đi ngủ, nó không quên điện thoại cho trợ lý nhờ điều tra việc bị bắt cóc lúc sáng. Còn về phần mấy người kia thì sao nhi ? Kelvin và Kaito bế Exline và Ruchia lên phòng, gương mặt Exline tèm lem vì bụi bẩn và nước mắt, hình như nhỏ vẫn còn bị ám ảnh, trời lạnh thế này mà mồ hôi của nhỏ rịn ướt cả trán. Cậu cảm thấy không yên tâm nên ngồi lại bên giường của Exline nắm lấy bàn tay của nhỏ để trông cho nhỏ ngủ suốt đêm (t/g: lúc nào cũng hạnh phúc tràn đầy hết á ! Cứ chọc mấy đứa F.A như tui quài à)

-Anh xin lỗi !_cậu thì thầm, đặt lên trán nhỏ 1 nụ hôn thật sâu, thật nhẹ.

Sáng hôm sau, nó thức dậy với một trạng thái không mấy tốt, nó vừa nhận được tin tức từ trợ lý. Vụ bắt cóc hôm qua là do 5 à Mimi, Misa, Misu, Lucky và tất nhiên là không thể thiếu cô em gái cùng cha khác mẹ với nó _Mina. 5 à này đã bắt tay hợp tác để đối phó và hãm hại tui nó, đúng là thâm độc quá mà. Nghĩ đến cô em gái đó nó lại càng căm phẫn hơn, cô ta và mẹ đàn bà đó đã cướp đi hạnh phúc tuổi thơ của nó, hại chết người mẹ mà nó yêu thương trân trọng nhất. Bây giờ lại còn vác cái bộ mặt giả vờ ngây thơ nhưng bên trong đầy thủ đoạn đó đến đây đối đầu với nó, đúng là đang thách thức lòng hận thù của nó đây mà !

-Đại tiểu thư sao ? Phu nhân tương lai F.K sao ? Cô chờ đi...

Đầu năm mới t.g chúc tất cả m.n đã và đang đọc truyện của t/g an khang thịnh vượng, vạn sự như ý, phát tài phát lộc, tiền bạc dồi dào, sức khỏe luôn cao, thành công vang dội !!! Happy new year !!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bữa Tiệc Của Những Kẻ Thù (1)

Một tuần sau...

Hôm nay là một ngày chủ nhật khá đẹp trời, thời tiết rất thích hợp cho những bữa tiệc hoặc đi chơi xa. Kaito chắc là rất bận rộn nên sáng sớm đã biến đi đâu mất tiêu rồi, nó từ trên lầu bước xuống, mọi người đang cùng nhau ăn sáng dưới nhà. Hôm nay nhìn nó hơi khác lạ với thường ngày, áo sơ mi trắng tay dài, jean đen cùng áo khoác da cao cấp cũng màu đen, giày bata màu trắng tinh để cao, tóc cột cao rất gọn gàng, cũng nghiêm túc hơn thường ngày nữa, anh mặc vest đen, giày da màu đen, mái tóc nâu style Hàn Quốc được giấu dưới cái mũ lưỡi trai màu trắng. Hai anh em nó không nói một lời nào mà lẳng lặng ngồi vào bàn ăn sáng, bình thường có những lời trêu đùa của anh nên không khí khá vui vẻ, nhưng sao hôm nay chỉ có tiếng chén đĩa va vào nhau tạo ra những âm thanh lạnh ngắt. Bữa ăn sáng kết thúc một cách âm thầm, mọi người kể cả nhỏ và cô đều cảm thấy rất lạ nhưng không dám hỏi lý do. Vì sao ư? Gương mặt anh em nó lạnh tanh như nước đá thể này thì ai dám hỏi chứ. Ăn xong, anh em nó bỏ ra ngoài, còn lại Exline, Ruchia, Kelvin và Ken (hắn) ở nhà, buồn dễ sợ! Một lúc sau thì có tiếng chuông cửa, bà quản gia chạy ra mở cửa rồi vào nhà với một gương mặt không mấy vui vẻ. Nhỏ và cô đang đeo tạp dề nấu ăn dưới bếp cũng phải ra ngoài phòng khách xem có chuyện gì, vừa bước ra thì nhỏ và cô đã thấy 4 à Mimi, Misa, Misu và Lucky đang ngồi chễm chệ trên sofa ở phòng khách

-Tại sao mấy người này lại ở đây? _nhỏ hỏi, giọng nói rõ ràng là không vui

-Ồ, anh Kaito à! Mấy bạn quê mùa này làm giúp việc nhà anh sao? _à Misu hỏi, ánh mắt liếc xéo xem thường Ruchia

-Ồ, đúng rồi, loại người như vậy chỉ xứng để làm giúp việc thôi! Vậy mà cứ tỏ ra thanh cao, quyền quý! _Mimi tiếp lời

-Không phải đâu, hai cô ấy là...

-Phải! Chúng tôi là giúp việc đó, thì sao? Các cô tại sao lại vào đây? _Exline ngắt lời Kelvin, nhỏ muốn thử xem 4 à này định làm gì

-Chúng tôi được Kaito mời vào đây chơi, nhà này của anh ấy mà! Nhưng sao không thấy anh vậy? _à Lucky hỏi, mắt thì cứ ngó tới ngó lui tìm anh nhà mình

-Là Kaito sao? Cậu ấy mời các cô...

-Ruchia à...!! _Exline khều nhẹ tay cô, ý nhắc nhở

-Đúng là thứ bậc tầm thường hạ đẳng của xã hội mà! Chỉ đáng để làm người giúp việc! _Misa chỉ thẳng vào mặt của Exline mà sỉ vả

-Anh Ken à, hôm nay bọn em định tổ chức một buổi tiệc ở đây đó, em có mua sẵn thực phẩm rồi nè. Em sẽ làm cho anh ăn nha! _Mimi ôm lấy cánh tay hắn, nũng nịu

Nhỏ và cô vẫn im lặng không nói gì, đi vào trong làm tiếp công việc còn dang dở. Cậu và hắn thấy biểu hiện của nhỏ và cô như vậy thì cũng không nói gì mà để xuôi theo ý muốn của 2 người đó, mọi chuyện thì cứ đợi Moon về sẽ giải quyết. Kaito chết chắc rồi, sáng sớm ra ngoài mà còn dẫn 4 con à này về nhà quậy phá nữa chứ! Hôm nay tâm trạng của nó xem ra rất tệ, tốt nhất là đừng làm gì khiến nó không vui. Party sao??? [thực sự là Kaito chỉ muốn trêu tức Ruchia nên mới dẫn mấy à này về nhà. Từ sau hôm cô bị bắt cóc thì Kaito đã xác định được tình cảm của mình là dành cho Ruchia. Còn nó thì Kaito đã sớm từ bỏ rồi. Kaito định làm Ruchia ghen để cô thừa nhận là có tình cảm với Kaito ấy mà]

Mấy à này nhìn thế chứ mặt cũng dày gớm, mới đây còn bắt tay nhau mướn người bắt cóc tụi nó, bây giờ xem như không có gì mà tới nhà người ta làm bộ mặt chánh cùn đó nữa.

-Anh à, nhà anh đẹp quá đi thôi! _à Misu cứ như ruồi, gặp chỗ nào cũng đậu, sờ hết thứ này đến thứ kia

-Đúng là thiếu gia những tập đoàn lớn có khác! Sau này khi chúng ta kết hôn cũng sẽ được ở đây đúng không? _à Misa ôm chặt lấy cánh tay Kelvin, ý à nói là sau này à sẽ kết hôn với Kelvin. Kelvin không nói gì chỉ gạt cánh tay à ra khỏi người mình

-Em đi tham quan ngôi biệt thự này nha anh! _Mimi nói rồi đi thẳng lên lầu, tự nhiên góm!

À dạo quanh những căn phòng ở 3 tầng đầu rồi bước lên dãy thứ 4. Vừa đặt chân lên bậc thang, à đã bị thu hút bởi căn phòng duy nhất trên tầng lầu này, đó là căn phòng có cửa bằng gỗ quý có chạm trổ 7 bông hoa hồng đen đính kim cương vào chỗ nhị hoa rất tinh xảo, à đẩy cửa bước vào trong, trời! Đây là phòng công chúa sao? Quá đẹp, à là tiểu thư thiên kim của tập đoàn nằm trong top 100 thế giới mà phòng riêng của à chưa bằng được 1/10 căn phòng này nữa, nhưng mà hầu như toàn bộ vật dụng trong căn phòng này đều màu đen và trắng, chiếc giường màu đen, kể cả gối cũng màu đen, kệ sách, laptop bàn ghế đều màu đen âm thầm, chỉ có gram màu trên tường và sàn nhà, trần nhà là màu trắng, chủ nhân căn phòng này ắt hẳn có địa vị rất tôn quý, nhưng hình như đây là phòng con gái thì phải? Càng ngày à càng ganh ghét với chủ nhân căn phòng này hơn. À muốn phá tung căn phòng này lên, vì châm ngôn sống của à là “ăn không được thì đập đổ”, những đồ vật thủy tinh và rượu vang trên bàn làm việc của nó đều bị à gạt phăng xuống sàn vỡ vụn, chất lỏng sẫm màu đỏ cam loang ra sàn nhà. Bỗng à nhìn thấy trong chiếc tủ thủy tinh cạnh giường ngủ có 1 chiếc hộp gỗ được chạm trổ khá cầu kỳ, tinh xảo nhưng có phần cổ xưa. Mở chiếc hộp đó ra, à nhìn thấy một sợi dây chuyền trân châu màu đen rất quý giá, mỗi hạt châu đều được nạm vàng hình dạng vẩy rồng, mặt dây chuyền là hạt châu to màu trắng hồng, có lẽ bây giờ không thể tìm thấy sợi dây chuyền trân châu đen như vậy đâu

-Woa!!! Đẹp quá! Hay là mình lấy sợi dây chuyền này đi, dù sao chỗ này cũng là nhà anh Kaito mà! Lấy có 1 sợi này chắc anh ấy không nói gì đâu...

_à lằm bằm 1 mình như con tịt ki rồi đeo sợi dây chuyền trăn châu đỏ vào cổ

Chết rồi, chết rồi....Không biết chuyện gì sẽ xảy ra khi Moon Thiên Anh về đây nữa ? Chap sau sẽ khá là gay cấn, có ai hóng hong nè ?

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: Bữa Tiệc Của Những Kẻ Thù (2)

Lúc này trời cũng đã tối, nó và đi đâu đó cũng đã về. Bước vào trong nhà, nó nhú đôi mày thanh tú lại khi nhìn thấy 3 ả Misa, Misu và Lucky trong phòng khách

-Chuyện gì đây ? _nó hỏi, chất giọng nó lạnh lùng vô tận pha lẫn uy quyền

-A ! , anh đi đâu mới về vậy ? Em đợi anh từ sáng tới giờ luôn đó, tuy có hơi mệt nhưng em không có sao, anh đừng lo nha ! _mắt ả Lucky sáng như đèn pha khi nhìn thấy anh , lại còn tự nhiên nói chuyện như thế nữa, nhưng mà anh vẫn không để ý gì đến ả cả

-À, có 4 “cô bạn” bên lớp 12B6 ghé thăm nè Moon ! _cô nói, cô tình nhấn giọng 2 từ cô bạn. Lần này mấy con ả này chết chắc

-Làm gì ?

-Ai đó muốn mở party ở đây đó mà ! Là “anh Kaito” mời vào đây ! _nhỏ nói mà nghe giọng là đủ hiểu rồi

-Party ? _nó hỏi ngược lại

-Ừm, đúng rồi, tự nhiên coi bọn tớ là osin trong nhà luôn đó !

-Các cậu không nhớ ?

-Hà ? Nhớ gì ? _cô hỏi lại, gương mặt ngơ ngác vô (số) tội

-À mà nhắc mới nhớ, còn 1 cô bạn nữa đâu mất tiêu rồi ? _nhỏ ngoảnh quanh phòng khách rồi hỏi

-Chẳng lẽ...

Nó không nói không rằng gì đi thẳng lên lầu, bỏ toàn bộ 8 gương mặt dưới phòng khách (anh Kan bỏ lên lầu trước rồi nhé m.n) Đến cửa phòng, nó thấy phòng đang mở cửa nên bước thẳng vào trong luôn, điều đầu tiên mà nó nhìn thấy là căn phòng bị bối tung, sàn nhà rải rác mảnh vỡ thủy tinh và rượu vang đỏ, rất bẩn !

-Ai ? _nó hỏi

-Là tao ! Căn phòng này đẹp thiệt ha ! Không lẽ là của mày à ? _Mimi bước từ nhà tắm ra, ả vừa thử sợi dây chuyền trăn châu đỏ mà

-Là cô ?

-Phải ! Thân phận như mày tao nghĩ là phải ở trong những khu nhà ổ chuột chứ nhỉ ? Tại vì căn phòng này đẹp quá nên tao muốn phá đó ! Thì sao ? Mày tức à ? Được anh Kaito cho ở nhờ rồi mày muốn lên làm bà chủ sao ? _ả kênh kiệu, giọng nói ông ọo thấy gớm

Chợt nó nhìn thấy sợi dây chuyền trăn châu đen trên cổ ả Mimi, sắc mặt nó đen lại, lạnh lùng gấp bội

-Tháo sợi dây đó ra !

-Hà ? Sợi dây chuyền này à ? Bây giờ nó là của tao rồi, mày không lấy lại được đâu !

-Tháo ra ! _nó gần giọng hơn làm Mimi hơi sợ

-Được, tao sẽ tháo ! _ả nói rồi giật phăng sợi dây chuyền trăn châu khiến nó bị đứt, hạt châu rơi vương vãi trên nền gạch. ả còn dùng giày cao gót dẫm

nát những hạt châu đỏ

Nó nhìn theo những hạt châu dưới chân Mimi mà vô thức quỳ xuống sàn nhặt lại những hạt đó, nước mắt nó chực trào. Những mảnh vỡ thủy tinh đâm vào chân nó khiến đôi chân nó chảy máu rất nhiều, nhưng nó không quan tâm nữa. Đây là di vật kỷ niệm cuối cùng mà mẹ cho nó, từ trước đến giờ tụi nó luôn nhẫn nhịn những việc mà mấy ả này gây ra, kể cả việc bắt cóc nó biết thủ phạm nhưng vẫn im lặng. Bây giờ ả này lại tới đây phá hoại kỉ vật mà mẹ cho nó thì nó không thể nhịn được nữa. Nó ngược đôi mắt màu tro lạnh lên nhìn ả Mimi đang cười dương dương tự đắc

-Muốn chết ?

-Thì sao chứ ? Đó cũng chỉ là một sợi dây trăn châu cũ rích thôi mà ! Chỉ có loại nghèo nàn hạ tiện như mày mới tiếc rẻ thứ này thôi _Mimi hất mặt lên trông rất vui vì đã chọc tức được nó

“Cháttttt...cháttttt...cháttttt...” Mimi lãnh trọn 3 cái tát từ tay nó

-Mày dám đánh tao sao ? _giọt máu đã rỉ ra ở khóe miệng ả, gương mặt cũng bầm tím vì lực của nó rất mạnh

-Có chuyện gì vậy ? _cả bọn dưới nhà chạy lên vì nghe tiếng cãi vã. Vừa lên lầu, nhỏ và cô nhìn thấy cảnh đó thì vội tự bịt miệng mình lại

-Cái đó...dây chuyền...máu !_nhỏ nói đứt quãng

-Hức...anh Ken ơi...em chỉ..hức..vô tình cầm sợi dây chuyền...trần châu này lên xem...nhưng Moon đã nói em là ăn cắp...rồi đánh em...hức...còn gạt toàn bộ...thủy tinh trên bàn xuống...và...đồ lỗi cho emm...hức_ả chạy lại ôm lấy hân khóc nức nở, còn đồ tất cả mọi tội lỗi phá hoại từ này đến giờ lên đầu nó

-Nói lại xem !_nó rít từng từ, ánh mắt đỏ khát máu nhìn ả

-Nếu bạn muốn...thì mình có thể...đền cho bạn sợi dây chuyền trần châu khác...những thứ như thế này nhà mình có rất nhiều...! _Mimi nói, công nhận ả diễn đạt thật !

-Sợi dây chuyền đó...là của mẹ ! _anh nói, gương mặt anh thần thờ không còn sức sống – Là cô làm ? _anh quay sang ả Mimi, đôi mắt đen huyền âm đạm nhìn thẳng vào mặt ả làm ả khá sợ

-Mình không cố ý đâu mà...hức...anh Ken..anh tin em mà phải không ? _Mimi sợ hãi cầu cứu hân

-Moon ! Cô dừng lại đi ! Chỉ là sợi dây chuyền thôi, hỏng rồi thì mẹ cô có thể tặng cô sợi khác mà ! _hân can ngăn

-Tránh ra !

“Chátttttt...chátttttt...” ả ăn tiếp 2 cái tát từ nó, mỗi cái tát còn kèm theo nắm tóc đập đầu ả vào tường nữa, bây giờ ả không còn đủ sức để đứng dậy. Hân thấy nó kích động quá, nhưng nếu nó còn đánh như vậy nữa thì Mimi sẽ chết đó

Nó không những không nghe mà còn gạt tay hân ra và tiếp tục đánh. Sợi khác sao ? Mẹ nó đã không còn trên cõi đời này nữa...không còn trên thế giới này...Đó là vật duy nhất để nó tưởng nhớ về mẹ...Vậy mà hân có thể nói là hỏng rồi còn có thể có sợi khác.

“Cháttttttt...”hân tát nó. Mọi người ngỡ ngàng

-Cô quá đáng rồi đó Moon ! Chỉ là một sợi dây chuyền đã cũ mà cô đánh người khác như vậy à ? Mimi đã nói là không cố ý rồi mà, cô không bỏ qua được sao ?

-Cậu tin lời cô ta ?

-Tôi chỉ đứng về lẽ phải thôi ! Cô không thể đánh người khác như vậy được !_hân vừa nói vừa đỡ Mimi ngồi dậy, một nụ cười nhếch hiện rõ trên gương mặt Mimi

Sau câu nói đó của hân, nó cảm thấy từ đáy lòng mình có một thứ gì đó vừa tan biến _đó là lòng tin. Khó khăn lắm nó mới có được một ít lòng tin với hân, vậy mà bây giờ hân lại bênh vực Mimi mà tát nó. Đây là lần đầu tiên nó bị một người xa lạ tát như vậy

Nó không nói gì chỉ lẳng lặng nhặt hết những hạt châu dưới nền nhà đặt lên bàn rồi bước đi ra ngoài. Cả bọn cũng lần lượt nổi gót theo nó, khi đi ngang hân, Kaito vỗ vai hân

-Lần này cậu sai rồi !

-Đừng hối hận làm gì cho mệt ! Muộn rồi !_Kelvin tiếp lời

-Tôi tin lắm anh rồi, con người không phân biệt được trắng đen, ảo thật như anh không xứng đáng !_nhỏ và cô nói

-Giải thích cho tôi đi !_hân nói, giọng có phần gì đó khó hiểu

-Mẹ Moon không thể tặng sợi dây nào cho cậu ấy nữa, bởi vì...

-Mẹ tớ mất rồi ! Và hôm nay là ngày giỗ của bà ấy ! _anh chen ngang lời Ruchia

-Anh tát cậu ấy, bênh vực kẻ thù của cậu ấy, cho người khác vào nhà mở party vào ngày giỗ mẹ cậu ấy ! Các người không thấy quá đáng sao ? _nhỏ gần như hét vào mặt hắn, nước mắt nhỏ rơi là chả, nhỏ hối hận vì đã quên ngày giỗ mẹ nó.

Cả bọn xuống nhà mở đoạn video mà camera trong phòng nó quay được cho hắn xem. Xem xong, gương mặt hắn bản thân, nổi giầy vò hối hận tràn ngập trong tâm trí hắn, tất cả là do à Mimi bày ra, là à làm sai, à xem thường nó. Tụi à Mimi thì cũng đã về rồi (chứ có ai muốn mấy người ở lại đâu mà không về) với lại mấy à này có muốn ở lại thì nhỏ và cô cũng đuổi thẳng thôi, thứ loại gì mà mặt dày thế không biết ? Ngoài trời bắt đầu có tiếng sấm

“ào...ào...” mưa bắt đầu nặng hạt, nhỏ hoảng hốt

-Moon đâu ? Chân cậu ấy đang bị thương đó..hức... _nhỏ nắc nghẹn từng hồi

-Đúng rồi, vết thương vẫn chưa được sát trùng, mảnh vụn thủy tinh cũng chưa lấy ra nữa, trời lại đang mưa... _cô nói, đôi mắt cũng đã đỏ hoe

-Anh phải đi tìm Moon ! _Kan lên tiếng

-Không được, một mình cậu không thể đâu, hay để sáng mai...

-Moon là em gái ruột của tớ, tớ chỉ có 1 đứa em gái này thôi ! Nó là người thân duy nhất còn lại của tớ, tớ không thể bỏ mặc em tớ ở ngoài đường khi trời mưa lạnh lẽo như thế này ! _anh tức giận ngắt lời Kaito

-Tớ sẽ đi cùng cậu ! _hắn đứng dậy, kiên quyết

-Không cần, một mình tớ có thể lo cho em gái tớ, cậu đánh nó khi chưa rõ chuyện gì, cậu bênh vực cho mấy con à nham hiểm đó mà tát nó, cậu không xứng đáng xuất hiện trong cuộc đời em gái tôi ! _anh giận dữ bỏ ra ngoài, cả bọn chạy theo anh

Một chương khá buồn xen lẫn tức giận và hối hận, thấy sao m.n nhĩ ?

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Moon Mất Tích

Trời càng mưa lớn và kéo dài rả rích hơn, càng ngày càng khuya. Không khí lạnh buốt da, khi ra ngoài nó chỉ mặc áo sơ mi và quần jean phong phanh thì làm sao chịu nổi chứ ! Nó lại không mang theo điện thoại hay bất cứ thứ gì khác có thể liên lạc. Cả bọn cứ tìm kiếm nó suốt, con đường thành phố tràn ngập làn nước mưa trắng xóa không còn nhìn rõ được gì nữa. Bây giờ đã hơn 3 giờ sáng, cả bọn trở về nhà vẫn chưa có tin tức gì về nó. Sự im lặng và hối hận bao trùm căn biệt thự, hắn từ lúc về nhà đến giờ không nói một lời nào, chỉ ngồi lặng lẽ một chỗ

-Exline à, em mệt lắm rồi, về phòng nghỉ ngơi đi ! _Kelvin nói

-Em không sao đâu ! Em lo cho Moon lắm, tình hình như thế này thì làm sao mà em có thể nghỉ ngơi được chứ ! _Exline đáp

-Các cậu về phòng đi, nghỉ ngơi sáng còn đi học nữa ! _anh lên tiếng, tuy giận hờn nhưng anh vẫn phải quan tâm đến sức khỏe của cả nhóm

-Ừm, phải đi học nữa ! Đành về phòng vậy _Ruchia và Kaito đồng thanh

Vậy là cả bọn miễn cưỡng bị anh tổng về phòng. Còn lại một mình, anh ngã người ra thành ghế sofa hai mắt nhắm hờ có vẻ rất mệt mỏi, chiếc áo sơ mi trắng tháo bung 2 chiếc khuy trên cùng, mái tóc nâu style Hàn Quốc ướt sũng nước trông quẩn rũ vô cùng (haizzz...xịt máu mũi luôn rồi ^^). Cô em gái nhỏ của anh, 12 năm qua nó đã cố gắng kìm nén nỗi uất hận mỗi lần nhớ đến cái chết của mẹ. Hằng ngày nhìn nó lạnh lùng, vô cảm với tất cả nhưng đó chỉ là ngụy biện, là lớp vỏ bọc của nó. Có ai biết được mỗi khi đêm về, lúc con ác mộng ám ảnh lấy nó. Nó chỉ biết trốn ở 1 góc phòng mà ngồi thu mình lặng lẽ gặm nhấm nỗi đau đang giày vò trong thâm tâm, nó nhớ mẹ, nhớ những ngày tháng hạnh phúc lúc nhỏ, nhớ hơi ấm tình yêu thương gia đình mà nó đã từng cảm nhận được. Nhưng bây giờ, những nỗi nhớ nghẹn ngào đó đã biến thành thù hận ngày một khắc sâu trong trái tim của nó. Anh biết tất cả, vì vậy anh luôn yêu thương, bảo vệ nó hơn cả bản thân mình, ai làm tổn hại đến nó, dù chỉ một chút anh cũng sẽ sẵn sàng cho kẻ đó tán gia bại sản, hoặc nặng hơn là giết kẻ đó. Bất kì ai cũng vậy, kể cả hắn _chủ tịch tập đoàn F.K., anh cũng sẽ sẵn sàng làm điều nó nếu như nó có mệnh hệ gì.

...

Hôm nay, vẫn chưa có tin tức gì về nó. Đã 3 ngày trôi qua rồi, nó đi đâu chứ ? Cả bọn vẫn kiên trì tìm kiếm nó mà kết quả nhận được chỉ là con số

không tròn trịa. Hắn hồi hận vô cùng, đáng lẽ ra hắn không nên tát nó, không nên nghe lời ủy mị giả dối của Mimi mà nghi oan cho nó, hắn càng hối hận hơn nữa khi đã xem sọi dây chuyền trân châu kỉ vật của mẹ nó là một thứ rẻ tiền bình thường có thể mua ở bất cứ đâu, hắn chẳng hiểu được gì về nó, quá khứ lần thực tại, chạm vào nỗi đau mất mẹ của nó...Hắn không xứng đáng theo đuổi nó, nhưng không vì vậy mà hắn sẽ bỏ cuộc, hắn sẽ cố gắng tìm hiểu, đồng cảm và sẽ là bờ vai vững chắc cho nó mỗi khi nó cảm thấy hoang mang. ...

“ - Moon à, anh xin lỗi, em về đi...” hắn nghĩ thầm rồi chìm vào giấc ngủ trong nỗi thất vọng lẫn hối hận day dứt

...

-Tìm thấy Moon chưa ? _hắn bước vội xuống cầu thang, nơi mọi người đang ăn sáng trong trạng thái vô cùng chán nản, hôm nay nhìn ai cũng như già đi mười mấy tuổi vậy, cũng đúng thôi, tính đến hôm nay nó đã mất tích gần 1 tuần rồi còn gì

-Vẫn chưa !_anh trả lời, từ hôm đó căn biệt thự này không còn những tiếng cười đùa của anh nữa, anh đã nghiêm túc trở lại như lúc trước

-Đã một tuần rồi ! Cậu ấy đi đâu không biết ? Có sống tốt không ? Em lo quá !_Exline nói, mắt nhỏ thâm quầng trông thiếu sức sống vô cùng

-Em phải lo cho bản thân mình đi, như vậy thì mới đủ sức tìm thấy Moon chứ !_Kelvin nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc bạch kim và gương mặt xanh xao, hốc hác, phờ phạc của nhỏ

-Moon ơi, cậu mau về đi mà !_cô chán nản muốn nằm lên bàn ăn luôn

-Lỗi là tại tớ, tớ xin lỗi ! Tớ không biết hôm đó là..._Kaito nói có vẻ cũng hối hận rồi

Nó đã mất tích suốt một tuần nay rồi, ai ai cũng lo lắng cho nó đến nỗi ăn không ngon ngủ không yên. Còn 5 à yêu quái kia thì đang rất sung sướng thỏa mãn khi nghe tin nó mất tích

-Mày nghĩ có thể đấu lại với Một Uyên Linh tao sao ? Dù mày là ai thì cũng sẽ thất bại dưới chân tao thôi ! Hôm đó mày đã đánh tao, coi như đó là kết cục của mày khi đối đầu giành giật anh Ken với tao !!!_Mimi cười thâm độc, nhan sắc ả có phần tàn tạ dù đã trang điểm gần 2 kg son phấn (>.<)

-Đó là đáng đời thôi, còn quyến rũ rồi làm bạn gái anh Kan Hoàng Phước của tao nữa chứ !_Lucky nhếch miệng

-Còn con nhỏ đáng ghét Ruchia đó nữa, sau này sẽ biết tay tao !_Misu nói

- Con Exline đó cũng vậy, xấu như cú mà lại được anh Kelvin chết mê chết mệt mới tức chứ ! Mày đợi đi, tao sẽ giành Kelvin về tay mình !_Misa nghiêng giọng tức giận

Chap này tuy hơi nhàm nhưng m.n đừng chê nhé ! Chap sau sẽ có nhân vật mới xuất hiện, nhân vật đó chính là người khiến nhiều bạn thất mắc bấy lâu nay ^^

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Quay Về

Sáng hôm nay đã là ngày thứ 8 nó mất tích, cả bọn nằm rải rác dưới phòng khách vì lo lắng và mệt mỏi, có cả 2 zckc Kun_Hani nữa nha mọi người. Dù cho đã huy động cả thể lực của Black Moon và Devil thì cũng không thể tìm thấy nó. Nó đi đâu vậy chứ ? Cả bọn không đi học nữa mà ở nhà luôn, với lại với tâm trạng này thì có ai mà chuyên tâm học hành nổi chứ ! Đang thất vọng tràn trề vô bờ bến thì bỗng có người từ ngoài cửa đi vào, cả bọn ngược lên nhìn, chẳng biết nhà người ta đang buồn thế này mà tên nào lại tìm đến nữa...

-Anh Thanh Điền ! Em nhớ anh lắm !_Ruchia lao đến ôm chầm lấy người con trai đó, đó là một người khá cao ráo, đẹp trai với mái tóc đỏ nâu và gương mặt lạnh tanh nhưng phảng phất nét gì đó rất ấm áp

-Anh ta là ai thế ?_Kaito hỏi, nét mặt có chút khó chịu rồi đây

-Cậu là ai ?_Kan hỏi

-Anh ấy là người yêu của Ruchia thì phải, 2 năm trước em từng gặp anh ta !_Exline nói, giọng nhỏ rất bình thản vì nhỏ đã quá quen tính cách của con bạn thân, quen rồi bỏ. Nếu như ở ngoài đường mà gặp phải 1 tên người yêu cũ nào đó của Ruchia thì cũng là chuyện bình thường

-Người yêu sao ?_Kaito gần như muốn hét lên, Kaito đã bỏ bao nhiêu công sức mà bây giờ lại biết Ruchia có người yêu rồi, thất vọng tràn trề

-Không phải !_giọng nói Thanh Điền lạnh lùng, dứt khoát phủ định điều đó

-Vậy là sao ???_cả bọn đồng thanh, vẻ mặt ngờ ngác đến ngẩn ngơ, tự nhiên có một người đi vào nhà rồi người yêu hay không người yêu cái gì đó. Ruchia vẫn vậy, ôm chặt Thanh Điền không buông ra luôn (mê trai vẫn không thay đổi tí nào)

Đúng lúc đó, nó bước vào nhà, gương mặt lạnh lùng hơn ngày trước gấp trăm ngàn lần. Nó nhìn sang Thanh Điền và Ruchia, ánh mắt hơi chùn xuống nhưng nhanh chóng trở lại trạng thái ban đầu. Nó không thèm để ý gì đến 9 người đang nhìn nó trong trạng thái bất động lâm sàng bước thẳng lên lầu

-Moon ! Cuối cùng em cũng về rồi ! Em không sao chứ ?_anh bật dậy, bước đến chỗ cầu thang nắm lấy tay nó

-Em không sao đâu anh hai !_nó nói với giọng âm áp vô cùng nhưng sâu thẳm đâu đó trong cách phát ngôn đã có phần nghẹn ngào, anh nhận thấy nhưng không nói gì.

-Moon à, chuyện ngày hôm đó... Tôi xin lỗi cô ! Cô đừng giận tôi nha !_hắn nói

-Vũ Hoàng Thiên Anh tôi không biết giận, 1 là quen biết, 2 là người lạ. Anh thuộc top thứ 2 !

-Cậu đi đâu mấy ngày nay thế ? Tớ lo cho cậu lắm !_Exline nói

-Tớ cũng..._Ruchia lên tiếng

-Đủ rồi !_nó ngắt ngang lời Ruchia rồi quay lên lầu, nhìn cảnh tượng lúc này, tim nó khẽ nhói lên, một giọt nước trong veo khẽ lăn trên gương mặt xinh đẹp nhưng không ai nhìn thấy vì nó đã vội gạt đi

-Chị Moon !_Kun cất tiếng gọi nhưng nó vẫn không ngoảnh mặt lại

-Cậu ấy sao thế ?_Ruchia gãi đầu gãi tai hỏi

-Hỏi cậu ta sẽ biết !_anh nói ánh mắt đánh sang phía Thanh Điền

Lập tức, 8 người, 16 con mắt hướng thẳng về Thanh Điền, câu chuyện mấy ngày nay sẽ được sáng tỏ. (Đoạn này t/g sẽ gọi Thanh Điền là anh nhé !)
Hôm đó...

Nó chạy ra khỏi nhà thì trời đã tối, mưa lại tầm tã kéo dài, vết thương ở đầu gối vẫn chưa được sơ cứu và hơn nữa vẫn chưa lấy những mảnh thủy tinh vụn vỡ trong vết thương của nó ra, nước mưa hòa lẫn vào máu khiến nó rất tấy lên và chảy máu ngày càng nhiều. Nó cứ bước đi trong vô thức rồi đi tới nghĩa trang_nơi yên nghỉ của mẹ nó, nơi mà nó vừa về cách đây 2 tiếng. Nó quỳ gục xuống bên mộ mẹ mà khóc, vết thương lại bị hòa lẫn với đất cát và những thứ dơ bẩn khác, lần này nhiễm trùng quá nặng rồi. Nó cứ gục đầu bên mộ mẹ cho đến khi trời gần sáng, nó quá mệt mỏi và đau đớn nên đã ngất xỉu. Cũng có một sự trùng hợp là lúc đó Thanh Điền vừa đi bàn bạc công việc xong và về ngang khu nghĩa trang, anh nhìn thấy bóng của ai đó rất giống nó nên ghé lại và lên chỗ đó. Anh nhìn thấy nó nằm gục trên nền đất thì vội bế nó đưa đến bệnh viện cấp cứu. Nó mê man suốt gần 1 tuần vì thất vọng, vết thương nặng và hơn nữa cả ngày hôm đó nó không ăn gì nên bệnh viêm dạ dày lại tái phát. Vừa tỉnh dậy tối hôm qua thì sáng nay nó đã thu dọn đồ đạc để về nhà. Dĩ nhiên, trong suốt 1 tuần đó người ở bên cạnh chăm sóc từng li từng tí cho nó, nó biết chuyện đó nhưng hiển nhiên nó không hề mở lời nói gì với Thanh Điền cả. Có lẽ, nỗi đau trong quá khứ đã khiến cho giữa nó và anh có một khoảng cách vô hình rất lớn. Anh nhìn nó rồi quay gót trở về, một nỗi nhớ đến phát điên đang giày xéo anh, đã 2 năm rồi, 2 năm qua kể từ ngày đó, anh rất nhớ những kỉ niệm ngày trước

Giới thiệu nhân vật mới:

Nguyễn Thanh Điền (Rick Jonny): 20 tuổi, đẹp trai, nghiêm túc, lạnh lùng nhưng cũng có phần ấm áp. Là người yêu cũ của nó, nv này có một gia thế phải gọi là "hồng phái dạng dzura đầu" nha và còn rất nhiều thứ bí ẩn xoay quanh

Hôm nay vì một số trục trặc trong máy tính nên t/g đăng trễ, xin lỗi m.n !

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Vết Xước Trong Tim Tuổi Trẻ Tròn

2 năm về trước...

Nó và Jonny lúc ấy là 1 đôi rất hạnh phúc và vui vẻ, mặc dù ngày đó nó mới có 15 tuổi còn Jonny thì 18 tuổi

-Anh à ! Tại sao giữa những ngón tay lại có kẻ hở vậy ?_nó ngây ngô hỏi Jonny trong khi đang xây một lâu đài cát bên bờ biển

-Em muốn biết tại sao không ? _Jonny hỏi nó, ánh mắt triu mến nhìn cô gái nhỏ đáng yêu của mình

-Ừm... em rất muốn biết ! _nó trả lời, một vài sợi tóc bết chặt lên gương mặt nó trông rất quyến rũ, mặc dù còn nhỏ nhưng rất xinh

-Những khoảng trống giữa ngón tay đó là để một bàn tay khác đan vào, xiết chặt lại... biểu hiện cho một tình yêu vững bền ! _Jonny giảng giải đều đều cho nó nghe, lí thuyết rất logic về tình yêu

-Vậy anh hứa là đừng buông tay em nha ! _nó nói, xiết chặt lấy bàn tay Jonny

-Ừm... anh không dám đảm bảo đâu ! _Jonny giả ngây ngô làm nó giận đỏ mặt

-Anh được lắm ! Em giận anh luôn ! _nó quay mặt sang hướng khác dùng tay đánh đổ tòa lâu đài cát, hiểu rồi ha ! Cái này là giận thiệt nè !

-Anh xin lỗi mà, tha lỗi đi ! _Jonny phồng má khoe làn da trắng như baby trông đáng yêu vô cùng nhưng vẫn không lay chuyển được trái tim đang hờn dỗi của ai kia

-Không ! Thích thì tìm người khác đi ! _nó quay sang bên kia để không đối diện với Jonny

-Vậy thì... “chặt” _Jonny hôn lên cái má phúng phính trắng hồng của nó rồi vụt chạy đi

-Nguyễn Thanh Điền !!! Rick Jonny ! Anh đứng lại cho em ! _nó ngượng chín mặt ngồi bật dậy chạy theo Jonny.

Dấu chân 2 người in hằn trên bãi cát vàng vắng lặng của bờ biển, ánh nắng buổi hoàng hôn đỏ rực chiếu lên hai hình bóng bé nhỏ đó, đằng xa xa đàn hải âu bay lượn là đả trên mặt biển xanh phẳng lặng, hai người nghịch nước ướt sũng quần áo, một khung cảnh thật yên bình và lãng mạn. Nó đã từng ước mơ sẽ được sống mãi trong những ngày hạnh phúc như thế, nó đã từng nghĩ sẽ sống cùng Jonny đến hết cuộc đời này ở 1 bãi biển thanh bình như vậy, nó đã từng nghĩ sẽ buông bỏ hận thù, sẽ học cách tha thứ, sẽ không bao giờ bước chân trở về Việt Nam nữa. Nhưng...

....

-Mình chia tay đi !

-Tại sao chứ ? Em cần 1 lí do ! Em làm sai điều gì sao anh ? _nó ngờ ngàng nhìn Jonny, khó khăn lắm nó mới hỏi được 1 câu hoàn chỉnh

-Anh cảm thấy chúng ta không hợp, thế thôi !

-Không hợp ?

-Đúng vậy !

-Yêu nhau 3 năm, một câu không hợp là kết thúc sao ?

-Không hợp thì chia tay là cách tốt nhất rồi, em quên anh đi ! _Jonny phủ phàng

-Quên ? Ngày trước anh từng hứa gì, anh còn nhớ không ? Anh hứa là sẽ không bao giờ bỏ mặc em một mình mà ! _nước mắt nó ngân dài

-Anh quên chuyện đó rồi, em cũng đừng nhớ làm gì. Buông đôi tay nhau ra đi, đó là giải thoát cho cả hai ! _anh phủ phàng quay mặt đi, một giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt của ai đó

-Được, vậy thì chia tay. Anh đi đi !

-Ừm... bye em, tình yêu cũ của anh ! _Jonny quay gót bước đi trong ánh chiều tà, gương mặt anh phẳng phất nét gì đó rất khó hiểu và xa xăm

Jonny ra đi để lại một mình nó gục xuống bên bờ biển, nước mắt nó chảy dài, đó là những giọt nước mắt đầu tiên kể từ sau ngày đó. Hôm nay là ngày valentine, nó nghĩ sẽ nhận được một điều gì đó thật hạnh phúc, thế mà anh lại nói lời chia tay với nó... Mới ngày nào, anh còn hứa là sẽ ở bên cạnh nó mãi mãi, anh hứa là sẽ nắm tay nó đến hết cuộc đời này, anh hứa sẽ yêu thương nó, sẽ lấp đầy khoảng trống về kí ức đau thương trong trái tim nó, hứa sẽ bên cạnh nó san sẻ những chuyện vui buồn, mới ngày nào anh còn mắng yêu nó ngốc, còn ôm nó vào lòng mà vỗ về khi nó giận dỗi. Thế mà... tất cả, tất cả những thứ đó chỉ là lời ngụy biện của Jonny. Gì mà không hợp nên chia tay, mấy hôm sau nó nhìn thấy Jonny đang tay trong tay với Ruchia đi dạo trên con phố gần nhà, tim nó đau, rất đau... Thì ra... không hợp với nó, nhưng mà hợp với Ruchia... Nhìn hai người đó cực kì hạnh phúc, còn nắm tay ôm hôn nhau giữa chôn đường phố xa hoa đông đúc của NewYook. Nó gạt vội dòng nước nóng hổi cay xè trên khóe mắt rồi chạy vụt đi, nó chỉ muốn về nhà, muốn ở một mình cho thật bình tĩnh trong lúc này. Nó mong rằng nó chỉ nhìn lầm, chỉ bị hoang tưởng, chỉ vì nó quá nhớ Jonny. Nó không muốn chấp nhận sự thật phủ phàng này, nó không thể tin là người bạn mà nó xem như chị em và người mà nó từng gạt bỏ tất cả để yêu thương lại phản bội nó, từ đó nó bắt đầu ghét những kẻ lẳng nhăng, những kẻ dối trá. Nó về nhà và xuống bếp để lấy nước uống, Exline nhìn nó như vậy thì cũng không quan tâm mấy, nó bước lên phòng khách thì từ ngoài cổng Ruchia và Jonny nắm tay nhau đi vào nhà, vừa đi vừa cười nói rất vui vẻ.

-Hey ! Hello mọi người ! Tớ xin giới thiệu, đây là bạn trai của tớ ! _Ruchia bước vào với nụ cười sung sướng hiện rõ trên gương mặt

-Ừm... hà ? What ? Honney ? _nhỏ đang uống trà thì phun thẳng ra ngoài

-Chính xác ! Moon à, cậu thấy anh ấy đẹp trai không ? Anh ấy tên là Nguyễn Thanh Điền !_ cô quay sang nó

Nó im lặng không nói gì đi thẳng lên lầu, khoe mắt nó đã ươn ướt, sống mũi cay xè. Cũng gương mặt đó, cũng thái độ đó, cũng cử chỉ đó, cũng chính con người đó. Ngày xưa, đã từng dành cho nó, nhưng bây giờ...sự thật vẫn mãi mãi là sự thật. Jonny nhìn nó, ánh mắt của một người xa lạ chưa hề quen nhưng sâu thẳm đâu đó có chút gì đó xót xa, trầm mặc và đau khổ nhưng nó không thấy điều đó. Nó quay đi thật nhanh lên lầu, đóng sầm cửa lại và bắt đầu khóc, khóc rất nhiều, tim nó thất lại. Nó cứ ở mãi trong phòng không nói không rằng gì suốt 1 tuần, Jonny là người khiến nó nở nụ cười tự nhiên, là người làm tan chảy lớp băng phủ kín tâm hồn nó và chính Jonny cũng là người khiến nó thất vọng, khiến nó rơi nước mắt, là người làm trái tim nó đóng băng hoàn toàn, khiến nó trở thành một kẻ máu lạnh, một vị bang chủ mà khi bất kì ai nghe đến 2 chữ Black Moon đều phải khiếp sợ, một vị chủ tịch mà nắm trong tay hơn 1/3 cổ phần các công ty lớn nhỏ trên thế giới. Đôi mắt nó không còn biết cười như lúc trước nữa mà cô đặc lại, trở thành đôi mắt mà chỉ cần một cái nhìn cũng có thể khiến người khác bị đóng băng và hoảng loạn tinh thần. Nó bắt đầu thu mình hơn, không giao tiếp, nói chuyện thì nó vẫn nói đó nhưng có điều là nó không hề cười. Sự việc đó cũng là lí do khiến nó không còn thân thiện và đối xử với Ruchia bình thường như ngày xưa nữa. Mỗi lần nhìn thấy Ruchia cười cười nói nói thì nó lại nhớ đến Jonny, nhớ đến việc bị phản bội nên nó không còn tin tưởng ai ngoài bản thân mình nữa, đặt niềm tin vào ai đó rất khó nhưng bị tan vỡ niềm tin thì rất dễ. Ngày trước nó đã từng đặt niềm tin vào người ba mà nó kính trọng nhất, đặt niềm tin vào Ruchia_ người bạn thân thiết như chị em, cũng từng đặt niềm tin vào Jonny_ người mà nó từng yêu hơn cả bản thân mình, nhưng...thứ nó nhận lại vẫn chỉ mãi mãi là sự hụt hẫng, thất vọng và một vết thương lòng không bao giờ có thể xóa. Nó quyết định nhường hai từ “hạnh phúc” đó cho Ruchia, Jonny đã không còn tình cảm với nó nữa rồi, thôi thì nó sẽ ra đi và chúc anh sống tốt, hạnh phúc bên một người mà mãi mãi không bao giờ là nó. Có 2 người bạn nhưng khi giao tiếp với Exline nó coi mở và dễ dàng đồng ý những yêu cầu của Exline hơn là Ruchia.

“ Vòng tay anh ấm áp ôm em ngày xưa nay đã dành cho ai kia...sao em có thể quên ?

Em hứa...sẽ không quay về..

Em... chúc anh hạnh phúc...

Nơi đó...chúng ta hẹn thề...

Xin...hãy xóa đi hết...

Trở về bên cô ấy hãy xóa đi hết yêu thương ngày nào ta bên nhau. Em sẽ thầm chúc phúc cho anh sẽ trọn vẹn yêu thương. Dù con đau như đang giày xé trong con tim này. Tình yêu ấy em không muốn nhận lấy. Cảm ơn người đã từng đến đây cho em bình yên...”, cảm xúc của nó lúc này có thể diễn tả bằng bài hát “Hạnh phúc đó em không có _Lương Minh Trang”

Nó bắt đầu cứng cõi hơn và không dựa vào cảm xúc, cuộc sống của nó đã chuyển sang 1 trang mới từ ngày hôm đó...

Một quá khứ có phần đau thương về tình yêu trong sáng đầu đời của Moon và khá bất ngờ vì quá khứ này lại liên quan đến Ruchia m.n nhỉ ?

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Thay Đổi _Ác Quỷ Lên Ngôi

Sáng hôm sau, nó bước xuống nhà với áo sơ mi trắng tay dài, quần jean bó màu xanh, giày bata trắng cổ cao, mái tóc hung tím đỏ cột cao uốn xoắn lộn trông quyến rũ nhưng lạnh lùng hơn thường ngày gấp bội. Nó ngồi xuống bàn ăn sáng, mọi người nhìn nó e ngại, cách đây 20’ tin tức của ngày vừa đăng tin tập đoàn Mộc Gia phá sản, chủ tịch là ba của Mimi lên con tim đột quỵ mà chết, phu nhân bị shock ngất xỉu được đưa đi cấp cứu, tập đoàn lớn mạnh trong top 100 TG đã phá sản, tiểu thư Uyển Linh từ nay phải ra đường mà ở, chuyện này chắc chắn 90% là do nó làm, cô ta dám gây chuyện với nó, dám làm hỏng đồ của nó, cô ta đã phạm sai lầm quá lớn, nó vẫn yên lặng không nói gì. Uống xong ly sữa nóng, nó đặt cái ly xuống bàn và kéo ghế đứng dậy

-Anh hai à, đi học thôi !_ nó gọi anh

-Ukm, để anh lấy xe !

-Hôm nay cậu đi học sao Moon ?_Exline hỏi nó

-Đúng !

-Bọn tớ tưởng cậu nghỉ học..

-Đủ rồi, các người không đi, tôi đi !_ nó ngắt ngang lời Ruchia và bước ra ngoài

Hắn nhìn nó như vậy thì một sự hồi hận lại dâng lên trong tâm trí hắn, bây giờ nó không thèm nói chuyện với hắn nữa, một cái nhìn cũng không, nó chỉ cho hắn ở lại đây với tư cách là bạn thân của anh, ngoài ra chẳng còn gì hết. Hắn nhớ giọng nói ầm ập như thiên thần của nó, nhớ những cử chỉ vô tình vô tâm đã khắc sâu vào trái tim hắn từ bao giờ. Nhớ, nhớ lắm mặc dù khoảng cách của hắn và nó đang rất gần nhau, hắn chỉ có một ước muốn là lập tức chạy đến ôm nó vào lòng mà xin lỗi, nhưng sự tự cao của một vị bang chủ không cho phép hắn làm điều đó. Nó và anh mỗi người một chiếc xe phóng thẳng đến trường

Vào đến cổng trường, học sinh ủa nhau ra xem là nhân vật nào mà giàu có đến thế, chiếc xe mà nó và anh chạy trên Thế Giới chỉ có hai chiếc mà thôi và là độc nhất do chính tay chủ tịch tập đoàn Y.A.M thiết kế, giá ít nhất cũng mấy triệu USD và phải có một địa vị không tầm thường mới mua được. Nó và anh bước xuống từ hai chiếc xe sang trọng đó lại làm cho cả trường đơ tập 2, gì chứ ? Thứ bậc nghèo nàn hạ tiện này sao lại có siêu xe mà đi, chắc lại quen với thiếu gia tập đoàn lớn mạnh nào đó để moi tiền rồi. Nó không thèm nhìn đến đám tiểu thư đông đánh hay ganh tị đó nữa mà bước thẳng đến phòng hiệu trưởng

“Ràmmmmmm.” nó đập văng cánh cửa phòng hiệu trưởng

-Ai mà hỗn láo vậy hả ? Có biết đây là..._ông hiệu trưởng quát lên

-Là tôi !_nó lạnh lùng

-Ồ...tôi xin lỗi chủ tịch, là tôi sai. Mong chủ tịch..._ông hiệu trưởng toát mồ hôi lạnh

-Nói ít lại !_nó ngắt ngang

-Vâng ! Chủ tịch có gì cần tôi làm ạ ?

-Công khai chủ tịch !_nó nói rồi bước ra ngoài để lại ông hiệu trưởng ngồi phịch xuống ghế vì lên huyết áp

Nó bước sang phòng bên cạnh, đây là phòng dành riêng và chỉ có chủ tịch mới được vào nên luôn khóa trái cửa, nó không cần đi lấy chìa khóa mà tiếp tục đập văng cánh cửa ấy đi. Nó ngã người xuống cái sofa màu trắng ngà, đeo tai phone vào và nhắm mắt lại. Khoảng nửa giờ sau, khi tất cả các lớp đang chuẩn bị vào học thì hiệu trưởng bật loa để thông báo

-TÔI LÀ ! TÔI YÊU CẦU TẤT CẢ HỌC SINH RA SÂN ĐỂ THÔNG BÁO VIỆC QUAN TRỌNG, AI KHÔNG RA NGOÀI SẼ BỊ ĐUỔI HỌC !!!

Cả bọn đang nằm chán nản trên lớp dù không muốn đi cũng phải xuống sân vì lúc này anh Kan nhắn tin báo lát nữa xuống sân, chắc chuyện này phải quan trọng và có gì đó được sắp đặt. Cả bọn xuống sân trường thì thấy học sinh đông như kiến, một môi chen lẫn kên hàng đầu tiên xem có chuyện gì

-Hôm nay tôi muốn công khai chủ tịch của ngôi trường M.E.R.S !_anh cầm mic nói

-Sao ? Chủ tịch ? _n1

-Kan Hoàng Phước muốn thông báo chẳng lẽ anh ấy là chủ tịch ? _n2

-Tôi yêu cầu tất cả mọi người trật tự ! Chắc hẳn ai cũng biết chủ tịch ngôi trường này cũng là chủ tịch của tập đoàn Y.A.M lớn mạnh bậc nhất thế giới, người đó chính là em gái tôi_ Vũ Hoàng Thiên Anh !_Kan nói

-Gì chứ? Con nhỏ nghèo mà chảnh đó lại là chủ tịch ngôi trường này và cả tập đoàn Y.A.M sao ? _n1

-Đúng là không tin được mà, có khi nào là lừa gạt không ? _n2

-Nó là em gái của anh sao ? Ôi trời !_n3

-Tôi là chủ tịch Y.A.M và cả ngôi trường này, các người tin hay không thì tùy, nhưng phải sống yên phận và đừng-bao-giờ-gây-sự với chúng tôi !_nó nhấn mạnh rồi bỏ đi để lại học sinh toàn trường đang ngơ ngác, sợ hãi lẫn tức giận

Cả đám cũng đi lên lớp học tiếp, nhưng chuyện lúc này..._nó_ Vũ Hoàng Thiên Anh, hình như đã trở thành 1 con người hoàn toàn khác, giọng nói lạnh lẽo cô đặc đến mức cả cô và nhỏ cũng bang hoàng khi nghe thấy, lúc trước có chuyện gì nó cũng im lặng cho qua, còn khuyên nhỏ và cô cố gắng nhẫn nhịn, vậy mà lúc này nó thẳng thừng cảnh cáo tất cả các cô chiêu cậu ấm trường này. Nó đã thực sự thay đổi..._Ác quỷ đã thực sự quay về...

Trong khi đó, ở một nơi không xa có 4 cô gái trẻ đang tức giận

-Không thể nào ! Con nhỏ đó không thể nào là chủ tịch được ! Tao không tin !_Mina hét lên phẫn nộ

-Tập đoàn trong top 100 TG như Mộc Gia mà chỉ phá sản trong vòng 10' sau khi cổ đông rút cổ phần thì đó chắc chắn 99% là Y.A.M rồi !_Misa nói

-Hôm trước Mimi đã làm hỏng sợi dây chuyền trân châu đen của con nhỏ đó, có khi nào vì vậy mà Mộc Gia bị phá sản không ? _Lucky hỏi

-Không đâu, nghe nói là ngoài việc Y.A.M rút cổ phần thì còn có 1 người khác nhúng tay vào, người đó là hacker S.K đã nhiều lần khiến các tập đoàn làm ăn phi pháp điên đảo và phá sản chỉ với một thao tác click chuột trên máy tính. Hình như Mộc Gia đã phạm pháp khi vận chuyển vũ khí trái phép và

bị S.K điều tra được !_Misa nói, về mặt đã xanh vì sợ

-Nhưng nếu con nhỏ thấy ghét đó là em gái của anh thì quá tốt rồi, anh sẽ là của riêng Lucky này thôi !_Lucky vui mừng nói (cô cứ chờ đi ! Chị ấy mà về Việt là cô chết chắc !)

Thành thật xin lỗi các bạn vì mấy hôm nay t/g không đăng truyện như hẹn trước ! Tại vì một số trục trặc trong bản thảo nên chắc từ nay t/g sẽ post chương thật thường và hơi lâu. Để m.n phải chờ t/g thực sự xin lỗi, mình hứa không bỏ truyện đâu ! Mong m.n vẫn sẽ ủng hộ mình, kb facebook với t/g để nhận thông báo chương mới nhé !^^

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Mở Màn Kế Hoạch Trả Thù

Sáng hôm nay, nó và anh bước xuống lầu rất thông thả, hôm nay anh em nó nghỉ học, cả bọn cũng vậy. Cơ mà đi học hay không thì cũng chẳng quan trọng, bọn nó mà nghỉ cũng chẳng ai dám ý kiến hay phản bác gì. Hôm nay nó vẫn theo phong cách cũ nhưng có điều trông dễ thương hơn thường ngày 1 tí, quần jean xanh nhạt, áo sơ mi tay dài bằng ren màu hồng phấn, giày cao gót màu trắng, tóc uốn xoăn lộn trông như một cô tiểu thư chính hiệu nhà giàu. Anh cũng mặc jean xanh, áo pull trắng, giày bata trắng nốt và mái tóc được chải gọn gàng giấu sau chiếc mũ lưỡi trai màu đen, anh còn kéo theo 1 cái vali nữa. Anh em nó ngồi xuống bàn ăn sáng rồi lấy xe đi ra ngoài. Anh chở nó trên chiếc BMW màu xám sang trọng, nó nhắm hờ hai mắt, trán nhú lại, sau khoảng 30', anh và nó tới trước cổng một ngôi biệt thự tuy hơi nhỏ nhưng cảm giác rất ấm cúng, ngôi biệt thự này tên là “Vũ Hoàng”. Nó bước xuống xe và đi nhấn chuông, một người có vẻ là quản gia chạy ra mở cổng

-Chào cô cậu, xin lỗi vì đã chậm trễ, chẳng hay cô cậu..._bà quản gia rồi rít

-Di Chiêu Huyền !_nó cất tiếng gọi thân thương

-Thiên...Thiên Anh đại tiểu thư ! Có phải là con không ?_bà quản gia xúc động

-Vâng, phải ạ ! Con đây, Thiên Anh đây thưa dì !

-Tốt quá ! Con về rồi, ngày đó anh em con ra đi ta lo lắm ! Còn anh hai của con_Hoàng Phước đâu ?_dì ôm lấy nó hỏi

-Con đây thưa dì !_anh bước ra cúi đầu chào và ôm nhẹ lấy dì Chiêu Huyền

Chiêu Huyền là bà quản gia của nhà nó, ngày trước là chị em họ của mẹ nó, dì rất thương yêu anh em tụi nó. Nó và anh cũng rất thương dì, ngoài mẹ ra dì là người lo lắng cho anh em nó từng miếng ăn giấc ngủ thờ bé. Nhà họ Vũ tuy chỉ có một tập đoàn nhỏ nhưng Vũ Hoàng cũng là một trong top 10 dòng họ danh giá của Việt

-À ta quên nữa, các con vào nhà đi ! Ông bà chủ và tiểu thư đang ăn sáng trong nhà đó !_dì Chiêu Huyền nói

-Bà chủ ? Tiểu thư ?_nó nhủ mày

-Từ ngày mẹ con mất và anh em con bỏ đi, bà ta và cô con gái mặc sức tiêu pha hoang phí tiền của ông chủ, bà ta còn bắt buộc mọi người trong nhà phải gọi bà ta là bà chủ, còn cô gái kia là tiểu thư thiên kim của Vũ Hạ, ai không gọi hoặc là nhắc đến hai con trước mặt bà ta thì sẽ bị đuổi việc_dì Chiêu Huyền kể

-Phu nhân, tiểu thư sao ? Các người chờ đi !_nó nhếch môi bước vào trong nhà theo lối đi cũ mà 12 năm nay nó chưa từng đi qua

Bước vào ngưỡng cửa, nội thất vẫn y như ngày trước không khác gì chỉ có khác là trên bộ bàn ghế gỗ sang trọng kia là gia đình của ả Mina chứ không phải của nó. Mà cũng công nhận mẹ con nhà ả này đúng là không ra gì mà, mẹ Hạnh Thoa thì mặc một bộ váy xòe mỏng lét màu cam viền đỏ. ả Mina thì mặc một cái áo ngủ khoét sâu quá cỡ mà còn mỏng nữa chứ, thiệt tình...đã xẹp lép mà còn thích khoe

-Chiêu Huyền à, là ai mà đứng ngoài đó nói chuyện lâu thế hả ?_Vũ chủ tịch_bà nó hỏi

-Ông chủ ! Ông xem ai về đây này !

-Là ai mà nghe bà nói thấy vui thế hả ?_Hạnh Thoa_mẹ của ả Mina hỏi

-Là tôi !_nó điềm đạm nhàn nhả lên tiếng

-Con...con là Tiểu Anh phải không ? Có phải là con không Tiểu Anh ?_bà nó xúc động bật dậy

-Không phải đâu thưa Vũ chủ tịch ! Chúng tôi làm gì vinh dự may mắn đến mức được làm con của một người ác độc phũ phàng như ông ! Em gái tôi là Thiên Anh chứ không phải là Tiểu Anh._anh trả lời thay nó

-Ta..ta...ta xin lỗi, nhưng các con không tha thứ cho ta được sao ? Dù gì ta cũng là cha của các con mà Thiên Anh, Hoàng Phước !_ba nó nghẹn ngào

-Khoan ! Nãy giờ mấy người làm gì vậy ? Tại sao anh em con nhỏ mắt dạy này lại ở trong nhà chúng ta ? Tại sao ba lại biết bọn họ ?_Mina lên tiếng hỏi

-Thôi đi con gái à, con gái thiên kim tiểu thư của mẹ cần gì phải quan tâm đến cái thứ bậc ăn mày hạ tiện này, chúng cũng bản thủ y như người đàn bà ngu dốt mẹ chúng vậy !_Hạnh Thoa sĩ và nó

-Bà cầm đi cho tôi !_ba nó quát lớn

-Em..em chỉ nói đúng sự thật thôi mà anh !_mụ ta khóc lóc

-Ba ! Sao ba lại quát mẹ như vậy ! Bọn nghèo nàn này là cái thá gì mà ba lại bênh chúng như vậy chứ ?_Mina uất ức

-Con im đi ! Con học đâu ra cái thói hỗn láo xất xược đó thế hả ? Đây là anh hai và chị ba của con đó !_Vũ chủ tịch tức giận

-Anh hai ? Chị ba ? Nực cười ! Ở đâu chui ra vậy không biết ? Chẳng phải con là tiểu thư thiên kim duy nhất của tập đoàn Vũ Hạ sao ?_Mina hỏi, á đang rất bất ngờ

-Duy nhất ? Ta chưa hề nói chuyện con là tiểu thư duy nhất trong căn nhà này bao giờ cả ! Chuyện này là mẹ con dạy con như thế phải không ?_Vũ chủ tịch nhíu mày

-Sao ông lại nói với con gái mình như vậy ? Nó là tiểu thư cành vàng lá ngọc nhà này mà, hơn nữa chắc gì hai đứa kia là con của ông, ngày trước mẹ của chúng ngoại tình nên xấu hổ mà tự tử chết. Cho nên hai đứa này chưa chắc là thiếu gia hay tiểu thư gì đâu, biết đâu chúng là con rơi của một tên ăn mày nào đó...

“ Chátttttttttt...”_một cái tát trời giáng xuống gương mặt đầy son phấn của Hạnh Thoa

-Bản thủ, đề hèn, hạ tiện !_nó phui phui tay rồi lấy khăn ướt lau như vừa chạm phải thứ gì dơ bẩn lắm, nó còn ném cái khăn vào mặt mụ ta

-Mày...mày là cái thá gì mà dám động vào người mẹ tao ? Mẹ tao nói đúng nên mày thẹn quá hóa giận sao ? Thứ con hoang !!!_Mina đỡ Hạnh Thoa ngồi dậy rồi chỉ thẳng vào mặt nó mà chửi

-Ai là con hoang ? Chữ không phải ai kia đi tìm trai bao rồi bây giờ lại về nhà lên giọng phu nhân quyền quý, phẩm hạnh đã không có mà còn làm chuyện mất mặt !_anh nói nhẹ nhàng nhưng tựa như một tiếng sấm vang lên bên tai Hạnh Thoa

-Mày...sao mày...làm gì có chứ !_Hạnh Thoa lắp bắp

-Tôi nói vậy bà lên tiếng thì bà tự nhận rồi !_anh nói

-Mày...

-Bà cầm đi cho tôi ! Bà với con Mỹ Ly lên phòng đi, tôi sẽ cắt hết tiền chi tiêu của hai mẹ con bà trong tháng này !_Vũ chủ tịch nổi giận đuổi mẹ con à Mina lên lầu

-Ba...con..._Mina ứa nước mắt tức giận đi lên lầu

Vũ chủ tịch lại quay sang anh em nó

-Ba biết..ba sai rồi, hai con về đây với ba đi được không ? Mười mấy năm qua ta luôn sống trong ân hận, ta đã cho người đi tìm các con rất nhiều lần nhưng vẫn không được...

-Thì sao ?_nó hỏi lại

-Các con tha thứ cho ta đi, ta sẽ cố gắng bù đắp lại lỗi lầm của ta !

-Bù đắp thì mẹ tôi có thể sống lại sao ?_anh hỏi ông ta, một nụ cười nhếch nhếch bi hiện lên trên gương mặt điển trai

-Ta xin các con đó ! Cho ta cơ hội để bù đắp đi, ta sẽ cố gắng quan tâm chăm sóc tốt cho các con !_Vũ chủ tịch quỳ xuống sàn nhà

-Ông...được, tôi sẽ ở lại đây vài ngày, làm được đến đâu thì tùy ông !_nó nói, thật sự nó rất khó xử, dù sao cũng không thể phủ định được chuyện ông ta là ba ruột của nó

-Ta cảm ơn con Thiên Anh ! Chiêu Huyền à, cô dọn phòng cho đại thiếu gia và đại tiểu thư đi !_ba nó nói

-Vâng ạ !_đi Chiêu Huyền nói rồi đi dọn dẹp

Sau đó Vũ chủ tịch đến công ty, anh em nó ở lại nhà họ Vũ Hoàng, mẹ con ả Mina ở trên phòng đáng khóc lóc rầm rứt và suy nghĩ kế hoạch hãm hại nó và anh để chiếm lấy toàn bộ tài sản. Chuyện gì sẽ xảy ra khi anh em nó đã bắt đầu quay về căn nhà đầy ắp kỉ niệm và thù hận này ? Mở màn kế hoạch trả thù. . .

Chap này t/g viết dài hơn để bù cho m.n nè ! Lịch post có hơi thất thường nhưng mong là m.n thông cảm nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Quá Khứ Đau Thương

12 năm về trước, tại một ngôi biệt thự đã từng là nơi ở của một gia đình nhỏ hạnh phúc, nhưng. . .

- Tôi xin cô đấy ! Đừng phá đi hạnh phúc của gia đình tôi, các con tôi sẽ hệt hăng lắm !_tiếng một người phụ nữ vang lên trên tầng thượng của một tòa biệt thự rộng lớn

- Thế sao ? Nhưng tôi không muốn đi thì bà làm gì được tôi ? Tôi chỉ muốn thay thế cái vị trí Vũ phu nhân tập đoàn Vũ Hạ của bà đó !_người đàn bà chưa ngoa lên tiếng_vâng, là nhân tình bên ngoài của ba nó, Hạ Hạnh Thoa

- Không thể được ! Đây là công sức tài sản của gia đình tôi, cô không có tư cách bước chân vào phá hoại tất cả ! Đồ hồ li tình !_Vũ phu nhân hét lên phần nộ

- Thế thì ai đã ngủ với nhân tình mà còn bị bắt tại giường rồi bây giờ lại lên mặt chỉ trích tôi !_mụ đàn bà đó nói

- Không phải, chuyện đó nhất định là cô làm đúng không ?_mẹ nó thần thờ

- Phải, là tôi làm đó ! Đơn giản vì tôi muốn hạ bệ bà xuống, là tôi đã ghép ảnh của bà với một tên đàn ông và đưa cho chồng bà xem đó, dù sao hôm nay bà cũng không thể làm gì được nữa đâu, tôi sẽ cho bà biết tất cả ! Hahaha....

“- ÁAAAAAAAAAAAAAAAAA !”_mụ đàn bà ác độc đó đã đẩy mẹ nó rơi từ tầng thượng xuống đất, ngay sau đó mụ ta cũng đi xuống lầu để xem tình hình

-Mẹ...mẹ ơi ! Mẹ tỉnh dậy mở mắt nhìn con đi mà, đừng bỏ con mẹ ơi ! ...hức..hức.._một bé gái từ trong nhà chạy ra sân, nước mắt lưng tròng gọi mẹ_là nó

Nhưng người phụ nữ vẫn nằm im trên nền đất lạnh, đúng lúc đó ba và anh hai của nó về, mụ đàn bà đó thấy thế liền vội quỳ xuống và bắt đầu vờ diễn

-Chị ơi ! Chị tỉnh dậy đi mà..chị...

-Chuyện gì đây hà ?_ba nó hỏi lớn

-Ba à, là bà ta đã đẩy mẹ con đó ! Là bà ta đã hại chết mẹ...hức_nó nín lấy tay Vũ chủ tịch

-Anh à, đừng nghe con nít nói bậy, lúc này em đi dạo trên sân thượng thì thấy chị định nhảy lầu, em đã cản chị không kịp, là lỗi tại em..._mụ ta khóc lóc

-Sao lại muốn tự tử chứ ?_ba nó nói

-Có thể chị ấy thấy có lỗi với anh chuyện ngoại tình ?_mụ ta nhếch môi

-Ba đừng nghe lời bà ta, thứ đàn bà dơ bẩn, ác độc đó đã hại mẹ chết đó ! Bà ta không xứng đáng ở lại đây !...hức_nó tức quá nên buông lời chửi mắng Hạnh Thoa

“Chátttttt..”

-Mày không được sỉ vả di Hạnh Thoa như thế !_ba nó tức giận tát nó

-Vậy còn mẹ chúng con thì sao ?_anh lên tiếng sau một hồi tiếp thu sự thật (công nhận anh luôn luôn bình tĩnh trong mọi hoàn cảnh_chỗ dựa vững chắc cho mọi người)

-Dù sao ta với bà ấy cũng sắp ly hôn rồi, nếu các con muốn ở lại đây cũng được, nếu không ta sẽ gửi các con đi du học !_ba nó hơi chùn xuống vì lỡ tay tát đứa con gái cưng

-Chúng tôi đi để ông, con mẹ đó và đứa con riêng bần thiu của hai người sống hạnh phúc ở đây sao ?_nó ngược mắt lên nhìn trực diện vào người mà nó gọi là ba trong 5 năm qua

-Sao...sao mày biết được hả con ranh kia ?_mẹ Hạnh Thoa sùng sộ

-Không có gì mà Vũ Hoàng đại tiểu thư không thể biết được cả ! Chỉ có thể loại ngu dốt mới dùng cái trò đó để lừa chúng tôi thôi ! Đi thôi em gái, anh hai sẽ bảo vệ em !_anh từ trong nhà đi ra, nắm tay nó dắt đi

-Ông và mẹ ta hãy nhớ những gì hôm nay đã làm với chúng tôi !_nó buông ra một câu nhẹ lên nhưng sâu thẳm đâu đó ẩn chứa một giọng nói quyền lực, nó ngược mắt lên nhìn ngôi biệt thự lần cuối rồi quay đi

Anh và nó đi ra ngoài, trời nhá nhem tối, trận mưa rào bắt đầu nổi gió ngày một lớn hơn, bầu trời u ám buồn bã như cội lòng nó bây giờ vậy. Một gia đình hạnh phúc ấm êm bỗng chốc tan vỡ, mẹ mất, ba có người phụ nữ khác, hai đứa trẻ hồn nhiên ngày nào xem như đã chết theo mẹ từ cái đêm mưa tầm tã. Thay vào đó, là Kan Hoàng Phước nghiêm túc, mạnh mẽ, với gương mặt lạnh tanh và chất chứa sâu thẳm trong thâm tâm nỗi thù hận ngút trời. Moon Thiên Anh băng lãnh, tàn độc và đôi mắt giết người lạnh lẽo, cô đặc, vô hồn. Đang ngồi co ro bên vệ đường thì có một chiếc xe oto sang trọng đỗ lại trước mặt tụi nó, từ trên xe một người phụ nữ có gương mặt rất hiền từ bước xuống, phía sau có người cầm ô đi theo

-Các cháu là con cái nhà nào mà sao lại ngồi ở đây ?_người phụ nữ ôn tồn nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng ngăm ngăm của hai đứa trẻ

-Theo cô về nhà nhé ! Hai cháu bị lạnh sẽ bệnh đấy !

Nhận được cái gật nhẹ của đứa bé trai, người phụ nữ dẫn hai đứa lên xe về nhà. Chiếc xe dừng lại trước cổng một ngôi biệt thự tên là Happy, bước vào trong nhà có cảm giác rất là ấm cúng với gram màu vàng nâu và nội thất đơn giản nhưng sáng sủa, trang nhã. Trên bộ ghế sofa màu trắng có 1 người đàn ông còn khá trẻ và chừng chạc đang kể chuyện cho đứa bé gái rất đáng yêu nghe. Thấy người phụ nữ bước vào, đứa bé reo lên

-A ! Mẹ về rồi...ơ...ai thế ạ ?_đứa bé hỏi_mắt thì cứ dán vào hai đứa trẻ xinh như thiên thần nhưng ánh mắt rất đáng sợ, một đứa trẻ con thì không thể nào có được ánh mắt ghê rợn như ác quỷ đó

-À, hai bạn nhỏ này bị ướt mưa dọc đường, mẹ thấy cứ ngồi chịu lạnh thì không tốt nên mẹ đưa về đây đó, nhìn chắc cũng trạc tuổi Tiểu Nghi thôi !_người phụ nữ trả lời

Nhỏ tròn xoe mắt nhìn hai anh em nó, hai gương mặt quá ư là baby cool, nó hơi khó chịu vì cứ bị nhìn chăm chăm như thế nên quay mặt ra cửa nhìn mưa rơi, sống mũi nó lại cay khi nghĩ đến mẹ, khi nhớ đến cuộc sống hạnh phúc mà nó từng có. Người phụ nữ lúc này lên tiếng

-Cô tên là Ánh Hồng, còn đây là chú Hoàng Tâm_chồng cô và bé Đông Nghi_con gái của cô chú. Mà hai cháu tên gì ? Nhà ở đâu ? Sao lại bị ướt mưa ven đường rồi chịu lạnh như thế ?

-Cháu tên là Hoàng Phước, 6 tuổi, còn đây là Thiên Anh, 5 tuổi_em gái cháu. Chúng cháu không có nhà !_anh trả lời

Nhận thấy được sự buồn bã trong giọng nói và ánh mắt sắc lạnh của anh nên cô Ánh Hồng không hỏi nữa mà bảo

-Thôi chắc hai cháu đói rồi, lên phòng thay đồ đi, bé Thiên Anh thì con cứ lấy quần áo của Đông Nghi mà mặc. Còn Hoàng Phước thì đợi cô 1 tí, cô sẽ nhờ người đi mua quần áo cho con, sẽ nhanh thôi ! Khi nào thay xong thì xuống nhà ăn cơm với gia đình cô nhé ! Bây giờ cô đi dọn phòng cho hai đứa !

-Vậy là anh Hoàng Phước với bạn Thiên Anh sẽ ở lại đây phải không mẹ ?_nhỏ_Exline Đông Nghi hỏi

-Ừ, đúng rồi con gái yêu !

-Yeahhhh ! Vui quá !_nhỏ reo lên rồi nắm tay nó kéo lên phòng mình chọn quần áo, nó mặc dù không muốn nhưng thấy nhỏ có vẻ rất vui nên cũng chấp nhận đi theo lên phòng

Sau đó khoảng 1 tiếng, mọi người cùng nhau ngồi vào bàn ăn tối, bữa cơm tuy đơn giản nhưng ấm cúng chứ không tẻ nhạt như lúc nó còn ở nhà mình, đôi lúc nó thấy mẹ mình ngồi khóc lặng lẽ trước mâm cơm mà chờ ba đi làm về, vậy mà hơn 1 giờ sáng ông mới về tới, chẳng những ông ta say xỉn mà trên người và áo còn đầy vết son phụ nữ. Những bữa cơm gượng gạo của gia đình nó gần như là chan đầy nước mắt

Chap mới đây...hi, mình xin lỗi vì lâu post để m.n phải chờ ^^

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Bắt Đầu Cuộc Sống Mới

Mấy ngày sau...

Chú Hoàng Tâm gọi bọn nó ra phòng khách, bảo

-Ngày mai gia đình ta sẽ sang Mỹ để ba quản lí trụ sở công ty. Các con có ý kiến gì không ? (bây giờ anh em nó là con nuôi của cô Ánh Hồng và chú Hoàng Tâm nhé m.n)

-Chờ tụi con 1 tí ba nha !_nhỏ nói rồi quay ra sau, 3 đứa tùm lại bàn bạc rồi cuối cùng cũng đưa ra một quyết định

-Ba à, Thiên Anh và Đông Nghi sẽ sang Mỹ, còn con xin ba cho con được sang Pháp để học hỏi ạ !_anh nói

-Được, tuy con còn nhỏ nhưng ba rất tin vào sự chắc chắn mà con vốn có. Ba sẽ gửi con sang Pháp ở cùng với một người bạn của ba, ông ấy là nhà tỷ phú nổi tiếng thế giới Hàn Thiên Đức !

Ba đứa cúi chào ba rồi vào phòng thu xếp quần áo đồ đạc để chuẩn bị rời xa quê hương của mình. . .

Sau khi sang Mỹ, gia đình nó chuyển đến một khu biệt thự và sống cạnh nhà của chủ tịch tập đoàn Lê Ngọc, vì công ty nhà nhỏ cũng là 1 tập đoàn lớn nên 2 nhà khá thân nhau. Bên tập đoàn Lê Ngọc cũng có 1 cô con gái bằng tuổi nó và nhỏ hơn 3 đứa trẻ chơi rất thân

Một năm sau, tụi nó bắt đầu đi học, với chỉ số IQ cao ngất ngưỡng của mình thì không quá khó khăn để tụi nó hoàn thành chương trình phổ thông. 15 tuổi, tụi nó đã nắm trong tay 4 bằng đại học quốc tế. Và chỉ hai năm sau với năng lực lãnh đạo của mình và lòng quyết tâm trả thù nó đã lập ra tập đoàn Y.A.M (You And Me) và cùng nhau đưa tập đoàn lên vị trí số 1 Thế Giới trên mọi lĩnh vực. Nó là chủ tịch nắm 40% cổ phần, anh Kan là giám đốc nắm 30% cổ phần, nhỏ và cô là phó giám đốc mỗi người nắm 10%. 10% còn lại là của các tập đoàn và cá nhân khác hợp tác và đầu tư vào. Tuy là lãnh đạo nhưng chưa bao giờ tụi nó ra mặt, có chuyện gì nặng nề thì nhỏ mới nhúng tay vào giải quyết. Tụi nó cũng được các vị phụ huynh cho đi học võ nên bây giờ trình độ ghê gớm lắm rồi, nó giỏi hơn cô và nhỏ vì có động lực là trả thù cho mẹ

Kể về anh Kan sau khi đặt chân lên thủ đô Paris hoa trắng lệ của Pháp và đi dạo để tham khảo văn hóa đất nước này được khoảng 1 tiếng thì có một chiếc oto màu đen sang trọng thuộc loại siêu xe lúc bấy giờ đỗ lại trước mặt anh, từ trên xe một tốp người ăn mặc giống như vệ sĩ bước xuống xếp thành 2 hàng đứng cúi đầu 45 độ rất nghiêm nghị, sau cùng là một người đàn ông khá trẻ, khoảng 30 tuổi là cùng, anh nhìn ông ta chăm chú và chợt nhớ ra “ông ấy là Hàn Thiên Đức”

-Chào con ! Con có phải là con trai nuôi của bạn ta, thiếu gia Hoàng Phước được gửi sang đây học phải không ?_Hàn Thiên Đức ôn tồn hỏi

-Vâng ạ ! Con nghĩ chú là nhà tỷ phú thế giới Hàn Thiên Đức phải không ạ ?_anh đáp trả

-Suýt ! Khế thôi ! Cháu đoán đúng rồi, thật là thông minh và nhanh nhẹn ! Giờ chú cháu ta về nhà mới ở nhé !_ông nói rồi kéo tay anh trèo lên xe

Về đến nhà, trước mắt là một ngôi biệt thự rộng lớn gấp mấy lần nhà của Exline ở Việt , trước cổng ra vào có đề hàng chữ ánh bạc lấp lánh “Hàn Lâm Viên”. Ngồi trên xe đi qua khu sân vườn gần 20’, bỗng anh nghe thấy tiếng xôn xao ở gần bờ hồ bơi cách đường đi khoảng 10m

-Chuyện gì thế ạ ?_anh hỏi

- Chú cũng không biết ! Hay ta xuống xem đi !_ông Hàn và anh bước xuống và đi về phía bờ hồ

-Có chuyện gì đang xảy ra vậy ?_ông Hàn hỏi đám người hầu nữ đang xôn xao

-Dạ thưa ông chủ, tiểu thư rủ chúng tôi chơi trốn tìm nhưng bây giờ cô ấy đang trốn ở đâu thì chúng tôi không biết, kêu mãi mà vẫn không nghe cô ấy trả lời ạ !_cô người hầu trả lời cung kính

Ông Hàn thờ dãi lắc đầu ngao ngán đưa con gái bước bình nghịch ngợm của mình, ông nói lớn

-Tiểu Nguyệt ! Con đang trốn ở đâu ra đây cho ba !!

Từ trên cành cây phong lá đỏ cô thụ một cô bé 5 tuổi nhảy xuống, khi đáp đất, cô bé bị trượt chân rơi xuống hồ, cô bé ngụp lặn chơi với. thấy thế vội nhảy xuống hồ kéo cô bé đó lên, khi lên đến bờ cô bé vỗ vỗ ngực

-Haizzz, suýt tí nữa thì toi !

-Em không sao chứ ?_anh hỏi

-Đương nhiên là... ủa mà tôi có sao hay không liên quan gì đến anh ?_cô tiểu thư của Hàn Gia phồng má đáp lại rồi quay lưng chạy vào nhà nhưng có ai biết được cái cử chỉ đánh đá ương bướng đó lại làm cho anh nhà ta chú ý và bất giác mỉm cười

-Con không sao chứ ? Ta xin lỗi, con bé nhà ta được cưng chiều từ nhỏ nên hơi ngang ngược. Sau này có con ở đây thì con trông nó hộ ta đừng cho nó quậy phá nhà ! _Hàn lão gia ngăn ngắt

-Dạ, con không sao ! Cô ấy là tiểu thư Hàn Gia ạ ? Mặc dù hơi nghịch nhưng cũng rất dễ thương. . .

-Ồ, lần đầu ta mới nghe có người khen Tiểu Nguyệt đấy ! Giờ chúng ta đi thôi cháu ! _hai người bước vào trong với những suy nghĩ riêng mà không ai hiểu được

Vậy là từ đó, anh Kan trở thành một người luôn bao che cho những trò quậy phá “tan nhà nát cửa” của cô tiểu thư ngỗ ngược dễ thương của Hàn Gia. Anh cũng là một người luôn chỉ dẫn cho cô ấy những bài học, ân cần quan tâm chăm sóc như người nhà, có thể nói ngoài mẹ và em gái thì người mà anh thương yêu nhất là Hàn Minh Nguyệt _Hàn tiểu thư. . .

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Cuộc Sống Ở Nhà Họ Vũ Hoàng

Sáng hôm sau, nó từ trên lầu bước xuống nhà

-Thiên Anh xuống rồi sao ? Chào con ! Tối đây ăn sáng với ta nhé ! _Vũ chủ tịch vừa nhìn thấy nó đã lên tiếng, câu nói đó đáng lẽ ra là con cái nói với ba mẹ mới đúng, nhưng đối với Moon Thiên Anh thì khác

-Mà Thiên Anh, Hoàng Phước à ! Hôm nay ta nhận được tin tức của tập đoàn Y.A.M điều ta sang Malaixia để xử lý việc vài ngày, ta không thể không đi nhưng ta lại chưa bù đắp được gì cho hai con cả, ta. . .xin lỗi. . .

-Ông đi đi ! _nó buông ra một câu nhẹ tênh, lệnh điều động chủ tịch Vũ Hạ đó là do nó đưa ra, nó muốn ông ta rời khỏi đây vài ngày để nó tiện điều tra mẹ con Hạnh Thoa

Nó không nói gì chỉ lẳng lặng kéo ghế ngồi xuống, ánh mắt lơ đãng lướt qua mọi thứ khiến không gian dường như im lặng cho đến khi dì Chiêu Huyền mang phần ăn sáng của nó ra đặt lên bàn

-Đại tiểu thư, mời cô ăn sáng ạ !

-Cảm ơn dì ! _nó đáp rồi mở nắp hộp phần ăn của mình ra

Bữa sáng của nó là sandwich, bò bít tết, bánh mì bơ trứng hình hoa hồng, mứt dâu tây và trà hoa cúc. Nó xem rồi đẩy nắp lại như cũ, nó nhìn anh Kan, anh nhanh chóng hiểu ý rồi bàn ăn đi xuống bếp pha cho nó 1 ly sữa nóng và mang lên, nó cầm ly sữa lên uống một cách chậm rãi, không biết từ khi nào mà thói quen bữa sáng của nó là uống sữa nóng, dù công việc nhiều hay bị bệnh nó vẫn uống sữa chứ không chịu ăn sáng. Mẹ con à Mina từ nãy đến giờ nhìn nó mà tức không chịu nổi, ả lên tiếng

-Ba à, chị ấy xem ba không bằng một người hầu nữa đó ! Ba chịu được sao ?

-Đừng rồi đó anh ! Con cái không biết tôn trọng người lớn như vậy mà anh không nhắc nhở con sao ? Cả người mẹ như em nó cũng không thèm chào nữa là. . . _Hạnh Thoa chêm thêm vài câu

-Thứ nhất tôi không phải con bà ! Đừng có hoang tưởng như thế. Thứ hai, tôi không phải chị cô, đừng nhận bừa lung tung như người thiếu năng ! Thứ ba, tôi làm gì, nói gì là quyền của tôi. Các người không có tư cách xen vào ! _nó ngắt ngang lời Hạnh Thoa

-Ba. . .ba à, ba thấy chưa ? Chị ta xem mẹ không ra gì, còn nói con là đứa thiếu năng nữa đó ! _Mina bày trò mách lẻo thêm cái thói nhõng nhẽo của tiểu thư

-Con đủ rồi Mỹ Ly ! Con có thể đừng gây sự với chị con không ? _ba nó nghiêm nghị

-Anh à, con bé như vậy thì phải dạy lại rồi, từ nhỏ con bé đã không có mẹ dạy dỗ thì bây giờ em là mẹ nó em sẽ dạy nó giúp anh ! _Hạnh Thoa nói, miệng mẹ ta hiện rõ nụ cười xảo quyệt

“Àoooooooo.” nửa ly sữa nóng còn lại trong ly nó đang uống dở tạt thẳng vào mặt mẹ Hạnh Thoa. Nó rút trong túi ra một cái khăn lụa màu thiên thanh lau tay rồi ném vào mặt mẹ ta

-Dạy dỗ tôi ? Căn bản là bà không thể ! _nó bước thẳng ra ngoài cửa bỏ lại trong nhà mẹ Hạnh Thoa và ả Mina đang liếc xéo nó không thương tiếc. Vũ chủ tịch lắc đầu rồi cũng xách vali đi công tác. Còn lại anh ngồi trên chiếc sofa dõi ánh mắt theo nó và mỉm cười, lúc này anh không lên tiếng là vì anh

tin nó có thể giải quyết hai mẹ con chua ngoa này. Và cô em gái này quả thực đã không bao giờ làm anh thất vọng. . .

Nó bước ra sân vườn, đã lâu lắm rồi nó chưa từng về đây đi trên con đường quen thuộc, hai bên của lối đi nhỏ màu trắng trải dọc hai hàng dương liễu rũ những chùm hoa tím lấp ló sau những chiếc lá xanh biếc. Giữa vườn là một đài phun nước hình tròn, xung quanh trồng sen đá. Ở góc vườn là một cây hoa mai màu trắng cổ thụ, trên cành cây có một chiếc xích đu trông như cái thuyền thúng nhỏ, trong chiếc thuyền ấy chứa đầy kỉ niệm với những món đồ chơi dễ thương ngày nhỏ. Nó ngồi lên chiếc xích đu đung đưa thật nhẹ nhàng, một làn gió nhẹ thoảng đưa qua nơi ấy làm mái tóc nó tung bay trong gió như thiên thần, làn gió cũng vô tình làm những bông hoa mai trắng muốt rơi rơi đầy cả góc vườn và cả trên làn tóc mai của người con gái mang vẻ đẹp lung linh như thiên thần kia. Nó nhắm hờ đôi mắt màu xám tro của mình, gốc cây này khiến nó nhớ đến mẹ, mẹ nó tên là Bạch Mai_ một người mẹ hiền dịu đáng tôn kính, ký ức ngày xưa lại ùa về. . .

Mẹ con à Mina trong nhà đang ngồi cùng nhau bàn bạc một kế hoạch hãm hại anh em nó, mặc dù hai người đó thừa biết anh em nó là chủ tịch của tập đoàn Y.A.M (chỉ có 2 mẹ con Mina biết chứ ba nó vẫn chưa biết chuyện này nha mn), một kế hoạch thâm độc đang chờ đợi nó phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Âm Mưu Hãm Hại

Chiều hôm đó, cả bọn có hẹn nhau bàn bạc chuyện gì đấy nhưng nó lại tự dừng không muốn đi nên ở nhà, chỉ có một mình anh đi với bọn hấn mà thôi. Mẹ con à Mina thấy nó không đi thì hơi thất vọng nhưng chỉ anh đi thôi cũng được rồi, hai mẹ con quay vào trong nhìn nhau cười đầy thâm độc. Trong khi đó thì anh ra gara lấy xe đi đến điểm hẹn, vì đã trễ 10' nên anh quyết định đi bằng đường cao tốc và nhấn ga lao đi trên đường, vốn từ trước anh cũng từng là 1 tay đua và tập luyện rất thường xuyên ("tập luyện" là do Hàn tiểu thư ngày trước hay đi học trễ nên anh phải đưa cô ấy đến trường với tốc độ ánh sáng ^^) nên từ đó anh cũng hay tham gia đua xe với bọn hấn, toàn là thiếu gia mà nói không biết đua xe thì chẳng ai tin được. Đến khi gần tới địa điểm anh giảm ga xuống thì bỗng nhiên lại giảm không được, chiếc xe cứ thế lao đi trên đường, thắng xe đã bị ai đó cắt

-Cắt thắng xe sao ? Chết tiệt !_anh tức giận đập tay vào vô lăng

Nhưng với tình trạng này thì không xong rồi, tốc độ trên 95km/h như thế này mà cứ lao đi sẽ rất nguy hiểm, cũng may bây giờ chưa đến giờ tan tầm nên xe trên đường cũng khá ít. Phía trước là biệt thự Black Rose rồi, anh không suy nghĩ nhiều xoay vô lăng hướng rẽ vào cánh cổng đang khóa chặt của biệt thự, anh mở khóa dây an toàn và lộn vòng xoay người bay qua cửa xe (hén là xe mui trần chứ loại mui kín thì không biết đường nào mà bay, chắc lúc đó đập cửa xe mà bay rồi ^^)

“Ràmmmmmm” một âm thanh lớn vang lên do chiếc xe va đập với cánh cổng bằng thép của biệt thự, thôi rồi, lại một chiếc siêu xe ra bãi rác ! Trong nhà cả bọn nghe thấy thì chạy ra ngoài

-Cái chuyện gì vừa mới xảy ra vậy ? Động đất hả ? Sóng thần hay núi Phú Sĩ tuôn trào dung nham ? Hay là thằng ôn thần nào phá hoại nhà chề thế ?
_Ruchia xô một tràng từ trong nhà ra đến cổng (vị trí cái núi này mà nằm ở Việt Nam là thấy hơi sai à...)

-Trời ạ ! Dạ thưa “chề” thằng ôn thần này nè !_anh lên tiếng trêu Ruchia mặc dù tay đang rất đau vì khi nhảy qua cửa xe anh bị mất thăng bằng và ngã cọ sát tay với mặt đường và bị chảy máu khá nhiều

-Ôi trời ! có sao không ? Máu chảy nhiều quá rồi..._Exline lo ngại nhìn vết thương trên tay anh

-Anh không sao đâu ! Vết thương nhỏ ngoài da thôi mà.._anh trả lời

-Kelvin à, vào trong phòng em lấy hộp cứu thương ra phòng khách nhé !_nhỏ quay sang cậu

-Ừm, mọi người vào nhà đi, chiếc xe đó để tí nữa anh gọi người xử lí !_Kelvin nói rồi đi vào trong

Hắn định vào nhà luôn nhưng chợt một vật gì đó trong buồng lái phản chiếu với ánh nắng chiều tà khiến hắn chói mắt. Hắn chậm chậm bước đến mở cửa xe, dưới sàn gần chỗ đạp thắng có một chiếc hoa tai kim cương, theo như hắn quan sát thì chiếc hoa tai này không phải của nó và càng không phải loại khuyến mà anh thường đeo. Hắn biết điều đó vì nếu như của nó hoặc anh thì sẽ được làm bằng saphia hoặc một loại đá hiếm nào đó chứ không thể nào là viên kim cương trắng tằm thường thế này. Hắn cầm lấy chiếc hoa tai mang vào nhà. Trong phòng khách hiện đã có 5 người yên vị và hắn là người thứ 6

-Kan à !_hắn lên tiếng

-Chuyện gì ?

-Có thứ này trong buồng lái xe của cậu, tớ biết nó không phải của Moon, có thể là. . .

Hắn đặt chiếc hoa tai lên bàn, anh nhìn và bất chợt nhũn mày

-Vũ Hạ Mỹ Ly !_anh nói

-Sao ? Của Mina ? _hắn bắt ngờ hỏi lại

-Chẳng lẽ cô ta lại hăm hại anh bằng cách hèn hạ như vậy sao ? _Exline khó chịu

-Đúng là tiểu nhân mà !_Ruchia thêm vào

-Nhưng mấy hôm nay cậu và Moon đã đi đâu để bị cô ta hại thế chứ ? _Kaito hỏi

-Tớ và Moon đi xử lí công việc thôi !_anh nói dối vì không muốn quá nhiều người biết việc này

-Nếu em biết được thực sự cô ta là thủ phạm việc này thì em hứa là cô ta sẽ không lành lặn đâu !_Exline siết chặt tay

-A ! Đau !_anh rên khẽ, lúc này Exline siết tay làm cho miếng băng khiết vào vết thương

-O..em xin lỗi !

Hắn đã bắt đầu nghi ngờ, có thật là đi xử lí công việc ? Liên quan đến Mina nữa, thêm một sự trùng hợp là anh, nó và Mina đều cùng mang họ Vũ, số người mang họ Vũ trên đất nước Việt rất ít. Họ có liên quan gì đến nhau hay không ?

Cuộc nói chuyện lại chìm trong yên lặng, mỗi người suy nghĩ một chuyện khác nhau nhưng quan trọng và ảnh hưởng đến họ nhiều nhất là nó

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Cô Em Gái Xất Xược

Trời sập tối, nó từ trên phòng bước xuống, tiếng nhạc xập xình vang vọng đầu đó khiến nó khó chịu

-Chuyện gì thế ? _nó hỏi cô người hầu đang bê trên tay khay thức ăn ra ngoài

-Dạ thưa đại tiểu thư, nhị tiểu thư đang mở party ngoài sân vườn ạ ! _cô người hầu lễ phép đáp, gần như tất cả người trong nhà đều phải dè dặt trước nó, một cô gái 17 tuổi mà đã hạ bệ phu nhân chủ tịch Vũ Hạ một cách nhẹ nhàng và không xem chủ tịch ra gì thì quả là đáng nể sợ

-Party ? Ai cho phép ?

-Dạ thưa tiểu thư, nhị tiểu thư thường xuyên rủ bạn bè về đây mở tiệc khi ông chủ đi công tác vắng nhà. Bà chủ vì nuông chiều nên cũng ủng hộ cô ấy ạ !

-Được rồi, cô đi đi !

-Vâng ạ !_cô người hầu đáp rồi quay lưng đi ra vườn

Nó chậm rãi bước ra vườn, khu vườn yên tĩnh lúc chiều hoàng hôn buông đã không còn tĩnh lặng nữa, tiếng nhạc rock hòa với tiếng la hét của bọn thiếu gia tiểu thư nghe chói tai vô cùng. Nhìn thôi là nó cũng đã biết đây là bọn con cái nhà giàu ăn chơi tiêu pha hoang phí tiền của gia đình, tuổi tác khoảng 16-17 thôi, con gái mặc áo thì khoe gần hết vòng một và vòng hai, quần nếu ngắn một chút nữa thì xem như không mặc. Con trai thì jean rách lỗ chỗ, nếu loại jean rách như thường ngày mà bọn hắn mặc thì cũng xem như tạm chấp nhận nhưng loại jean này rách cứ như là vừa cắt vừa xé vậy, tóc thì xanh, đỏ, tím, vàng đủ kiểu. Nó bước đến...

-Music off!

Cô hầu vội vàng chạy đi tắt nhạc, cả bọn choai choai đó quay lại nhìn nó trân trân. Một con ả mắt xanh mỏ đỏ mặt bê bết phấn son bước tới

-Ê con nhỏ kia ! Mày là đứa nào mà dám la lối hỗn xược ở đây như vậy hả ? Nhìn mày chắc chưa biết tới danh tụi tao chứ gì ? Thích chơi nổi thì cần thận chị đấy nhé !_con nhỏ đó lên tiếng chua chát hơn chanh

-Don't care ! (không liên quan)_nó trả lời

-Cưng có cá tính lắm, anh thích như vậy đó !_một tên con trai đi từ phía sau choàng tay lên vai nó và hơn nữa là ôm nó một cách nham nhở

Nó không nói gì mà xoay người quật tên đó ngã xuống đất, đôi giày cao gót nhọn liễu vô tình “lướt” nhẹ nhàng qua người tên đó khiến hắn đau đớn không gượng dậy được

-Ngu dốt !_nó buông 1 câu khiến bọn con gái nổi máu điên, tên lúc này cũng là 1 trong dàn “hot boy” của ngôi trường quý tộc đứng sau “Tứ đại Hoàng Tử F.K”

Một con nhỏ cầm chai rượu định đập vào đầu nó từ phía sau thì

-Moon à ! Cần thận !_tiếng anh vang lên trên lan can tầng 2

Lập tức nó quay ra sau đá thẳng lên tay của ả đó làm chai rượu rơi “xoảng” xuống đất, thuận thế nó đập vào bụng ả ta làm ả loạng choạng ngã xuống. ả Mina vội vàng chạy đến đỡ bạn mình, ả hét lên

-Chị dừng lại đi !!!

-Chị ? Cô cứ thích hoang tưởng nhi ? _nó nhếch môi

-Mày có biết Mina là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Vũ Hạ không ? Mày là cái thá gì chứ ? _một ả chỉ tay vào mặt nó

“Rắcccc”

-AAAAAAAAAAAAAAA !!! _tiếng la thảm thương vang lên

Cánh tay ả chỉ vào mặt nó đã bị nó lộn ngược ra sau và bẻ xương, rồi...thế là bó bột mấy tháng nha cung ! Cái này gọi là giỡn mặt với từ thần nè !

“Chátttttt...” Mina nhìn hết nổi đứng dậy tát nó và ngay sau đó ả cảm thấy hối hận, không phải vì ả thương yêu nó nên hối hận mà là vì ả đã lỡ chạm vào ác quỷ và...

“ Chát...chát...chát” ả lãnh trọn 3 cái tát từ tay nó và bầm tím nơi khoe miệng

-Quản gia ! Đuổi toàn bộ đám vô giáo dục này ra ngoài cho tôi !_nó lên tiếng và đám tiểu thư công tử bột bị tổng ra ngoài

-Vô giáo dục nhưng ít nhất chúng cũng có mẹ, còn hơn cái thứ không có mẹ dạy !_Hạnh Thoa từ trong nhà bước ra

-Thì sao ? Bà muốn con gái bà cũng không có mẹ luôn à ? _nó hỏi ngược lại

-Mày... _mẹ Hạnh Thoa định tát nó nhưng bị anh từ phía sau nắm lấy cánh tay mẹ

-Phiền bà đừng chạm bàn tay bẩn thỉu đó vào người em gái tôi !

-Anh chị mà dám làm gì thì tôi sẽ mách ba cho xem !_Mina sợ hãi

-Haha...cô nghĩ tôi sẽ sợ ? Ông ta không làm gì tôi được đâu !_nó cười man rợ, mách leo sao ? Từ lâu lắm, đã 12 năm qua nó đã không còn xem ông ta là ba nữa rồi

Nó quay lưng đi vào nhà, trước khi quay gót nó tặng cho mẹ con Mina vài câu

-Từ nay tôi cấm hai người không được nghĩ bà là phụ nhân, nó là tiểu thư ! Hai người phải làm việc như người hầu, nếu không nghe lời tôi thì tôi không chắc là việc bà tìm trai bao và nặng hơn là mua bán ma túy không bị cảnh sát mời đến sờ sờ trò chuyện !

Nó và anh vào nhà bỏ lại hai mẹ con Hạnh Thoa ôm nhau khóc rầm rức tức tưởi ngoài vườn. Đối đầu với Vũ Hoàng Thiên Anh ? Bà ta chưa đủ thực lực ! Nó vào phòng và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ tưởng như yên bình...

“- Mẹ ! Người là mẹ con phải không ?

-Phải ! Ta là Hoàng Bạch Mai _mẹ của con đây Tiểu Anh !_tiếng nói âm áp hiền hậu của người phụ nữ trung niên vang lên nghe dường như xa lắm vọng về

-Mẹ ! Tiểu Anh nhớ mẹ lắm ! Mẹ về với Tiểu Anh đi !

-Mẹ không thể về với anh em con được nữa rồi ! Mẹ vẫn mãi dõi theo cuộc sống của anh em con mười mấy năm nay ! Cuộc sống của các con ổn đúng không ?

-Con và anh vẫn sống tốt, mẹ yên tâm đi, con sắp trả thù cho mẹ được rồi !_ánh mắt nó lại hằn lên tia đỏ đầy căm phẫn

-Đừng con à, có lẽ số của mẹ chỉ đến đó thôi ! Đừng trách Hạnh Thoa nữa, cô ta cũng chỉ vì thương con gái mình nên mới làm vậy thôi !

-Không được ! Bà ta đã hại chết mẹ, hại con và anh hai có nhà còn ba nhưng không thể về, tội con đã phải sống ở xứ người mười hai năm nay, bà ta đã cướp đi hạnh phúc của gia đình mình ! Con sẽ không bao giờ tha thứ !!!

-Mẹ biết, anh em con đã phải chịu uất ức, nhưng cứ thù oán nhau mãi thì bao giờ mới chấm dứt hả con ? Chỉ cần anh em con sống tốt thì mẹ có ra sao cũng được, mẹ không trách !

-Nhưng...

-Con gái của mẹ rất ngoan mà phải không ? Tha thứ đi con ! Mẹ phải đi rồi...con và anh nhớ sống hạnh phúc nha ! Tạm biệt con !...

Bóng người mẹ hiện mà nó in hằn trong tim bao nhiêu năm qua đang dần phai nhòa đi trong sương gió..."

-Mẹ..mẹ ơi !!! _nó hoảng hốt bật dậy, mồ hôi ướt đầm văng trán rộng, là một con ác mộng. Nhưng giấc mơ này...rất thật !

Sắp thi HK2 rồi nên mình sẽ ngưng 1 thời gian khoảng vài tuần để tập trung ôn thi nha m.n. Mình biết là m.n chờ mình rất lâu và chắc cũng có bạn nói là mình không có tinh thần trách nhiệm nhưng mình cũng không biết phải làm sao nữa ? Sau khi thi HK xong mình sẽ post chap bù cho các bạn đọc nhé !
Thân+yêu m.n nhìu lắm !

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 48: Sự Trả Thù Của Ánh Trăng

Mấy ngày sau, ba nó đi công tác cũng đã về, cuộc sống của nó ở đây mấy ngày qua cũng có thể nói là ổn ngoại trừ mấy trò trả thù vặt của mẹ con Hạnh Thoa. Nhưng không vì thế mà nó bỏ qua chuyện trả thù cho mẹ

-Thiên Anh, Hoàng Phước ! Xuống ăn sáng với ba nhé ! _tiếng nói trầm ấm của ba nó dưới lầu

Nó và anh bước xuống kéo ghế ngồi vào bàn, nó vẫn uống sữa như thường lệ. Mina đang tức nên định sẽ mách với ba nó chuyện nó tát ả để trả thù

-Ba ơi ! Trong thời gian ba đi công tác có người lộng hành bắt nạt con và mẹ đó ! _Mina ỏng ẹo

-Ai ? Là ai dám bắt nạt con gái cưng của ba ? _Vũ chủ tịch hỏi Mina một cách cung chiêu

-Là tôi ! _nó lạnh lùng lên tiếng

-Ồ...Thiên Anh, là con thì không sao ! Ba... _Vũ chủ tịch ngập ngừng vì ông biết nó đang không hài lòng việc ông cưng chiều Mina quá độ

-Được rồi, mấy hôm nay tôi ở đây đủ rồi. Bây giờ tôi và anh hai phải đi, tạm biệt ông ! _nó và anh kéo vali bước ra cổng như cảnh 12 năm về trước vậy, một nỗi niềm xót xa chạnh lòng dâng lên trong mọi người

-Ba chưa làm gì được cho các con hết mà ! Các con ở lại đi ! _ba nó nói với theo

-Cảm ơn ông, chúng tôi hiểu ! À hôm nay có lẽ ông không cần đến công ty đâu ! _anh trả lời lạnh nhạt rồi bước đi bỏ lại sự khó hiểu phía sau lưng

Trên xe, nó nhắm hờ đôi mắt, đầu dựa vào cửa kính, đôi mày hơi nhíu lại, mái tóc nó tung bay trong gió, vài sợi tóc phất phơ rơi trên mặt nó nhưng nó cũng chẳng quan tâm. Anh quan sát nó qua kính xe

-Có lẽ em đang không biết có nên làm chuyện đó hay không ? _anh hỏi

-Em thực sự không biết phải làm sao... _nó thò thè, chỉ bên cạnh anh nó mới có thể yếu đuối như vậy !

-Em cứ làm theo những gì mà bản thân em muốn, nên nhớ dù có xảy ra chuyện gì đi nữa thì anh hai sẽ luôn phía sau ủng hộ em ! _anh nói rất dịu dàng

-Em hiểu rồi ! _nó đáp thật nhẹ tựa như tiếng gió

-Tốt ! Mạnh mẽ lên, cô em gái ương bướng không thua kém gì chị dâu của mình đâu rồi vậy ta ? _anh trêu

-Anh hai này... _nó trách nhẹ anh rồi lại quay đầu tựa vào cửa kính

Anh tiếp tục lái xe thẳng tiến về biệt thự Black Rose. Cả bọn đang ngồi ở nhà “an phận” chờ nó. Không khí im lặng khác thường, tiếng chuông điện thoại

reo lên

-Tôi đây !_ nó bắt máy lạnh đậm

-...

-Làm đi !

-...

-OK !_cuộc đối thoại vốn vẹn 6 từ và sau đó bắt đầu 1 kế hoạch. Sự trả thù của ánh trăng ! Star !

Mọi người nhìn nó e dè hơn bao giờ hết ! Nhận thấy được điều đó, nó ngược mắt nhìn xung quanh, mỉm cười một nụ cười ma mị

-Sao thế ? Chỉ là công việc thôi mà...

-À không có gì đâu !_Kaito đánh trống lảng

-Ukm !_ nó đáp nhẹ nhàng

Không khí lại lặng đi, chợt Kelvin thông báo

-Các cậu xem đi ! Tin tức mới nhất, tập đoàn Vũ Hạ đã phá sản không rõ lý do, Vũ phu nhân bị mất tích ngay sau đó !

-Sao ? Vũ Hạ ? Đó là gia đình tập đoàn nhà Mỹ Ly mà !_hắn bật dậy

-Cậu xót sao ?_nó nhếch môi

-Chẳng lẽ...

5 người đồng loạt quay lại nhìn nó, không khí căng thẳng hơn bao giờ hết, nó nhún vai rồi đi lên lầu

- Tất cả...giờ mới bắt đầu !

Tối đến, nó bước xuống nhà với áo phông trắng, quần sọt đen, giày bata đen đính đá sắc nhọn, mái tóc được cột gọn gàng giấu trong chiếc mũ lưỡi trai trắng tinh. Chưa bao giờ thấy nó diện đồ hot sexy và cá tính đến vậy, bọn hắn nhìn nó không rời. Nhỏ và cô cất lời

-Moon à, cậu đi đâu vậy ?

-Bar

-Cho chúng tôi đi với !_ cả đám đồng thanh

-Exline, Ruchia ! Đi thôi. Những người còn lại lên phòng !_nó nói uy quyền như ra lệnh

Nhỏ và cô hí hửng thay đồ và phóng moto đến quán bar trong vòng 10'. Trong khi đó một tên hót hải chạy vào trong thông báo

-Bang chủ đến !

-Sao ? Bang chủ ? Giờ phải làm sao đây ?_Hani xoắn cả lên, có lẽ cô bé rất sợ nó

-Không sao, cứ như bình thường !_Kun bước ra nhàn nhã trấn an cô bạn gái

-Dạ !

“Ràmmmm.” nó đập cửa quán bar bước vào trong, tất cả mọi người đồng loạt cúi rạp người xuống, không gian tĩnh lặng không giống 1 cái quán bar tí nào

-Kính chào Bang Chủ Hắc Nguyệt Bang !!!

-Tiếp tục đi !_nó lên tiếng

Mọi người làm theo lời nó mở nhạc trở lại và hoạt động bình thường. Nhóc Kun bước tới trước mặt nó

-Chị Moon, đã làm theo lời chị, người đang trong kho !

-Tốt ! Hani muốn đi cùng chị chứ ?_nó quay sang cô bé

-Chị cho phép em sao ? _Hani rụt rè

-Tất nhiên !

-Vâng em cảm ơn chị nhiều lắm ạ ! Hihi..._mặt cô nhóc rạng rỡ hẳn lên, đối mặt với một người như nó...thực sự rất căng thẳng

4 cô gái tiến vào nhà kho của quán bar, đây là nơi rất nguy hiểm với nhiệt độ không quá 15, chia ra thành từng khu và từng căn với rất nhiều “trò chơi” thú vị như chuông sư tử, cá sấu, rắn độc, gấu và một phòng đông. Bất kì ai phản loạn, gây sự hay là kẻ thù đối đầu với Black Moon đều sẽ bị trừng phạt bằng cách đưa vào những căn phòng đó. Nhưng từ trước đến giờ chưa có ai vào trong này cả, đơn giản vì nó đối xử với anh em rất tốt, hơn nữa mới nghe đến nhà kho thôi là họ đã thấy sợ rồi nói gì đến việc dám làm phản. Hôm nay mẹ Hạnh Thoa đã rất xuất sắc khi trở thành người đầu tiên bị giam và xử lí ở đây...

T/g đã thi hk2 xong rồi ! Còn m.n đã thi xong chưa nè ?

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Cái Giá Phải Trả

Trong căn phòng lạnh lẽo u ám như địa ngục đang hiện diện một ác quỷ đẹp tuyệt trần, mặc cho không khí ẩm đậm đang làm cho Exline, Ruchia và Hani rùng mình sồn gai ốc thì gương mặt nó lạnh đi và đôi mắt bắt đầu ánh lên tia chết chóc, khóe môi nhếch nhẹ lên tạo thành một nụ cười tuyệt đẹp.

Mẹ Hạnh Thoa đang bị trói ở góc phòng, gương mặt bê bết phần đã bị trầy xước khá nhiều và đang chảy máu, tay chân mẹ ta hẳn lên vết đỏ vì sợi dây thừng siết quá chặt, mẹ vẫn còn đang bất tỉnh, nhiệt độ lạnh lẽo âm thấp làm cho da mẹ ta tím tái đi. Nó nhìn thấy nhưng vẫn không biểu hiện gì, thế này thì đã là gì so với nỗi đau và sự chịu đựng của mẹ nó ngày xưa, đã thấm gì so với những vất vả cực khổ mà anh em nó phải chịu ngày trước, là luật nhân quả thôi, mẹ ta sẽ phải trả giá ! Nó bước đến nâng cầm bà ta lên, ngón tay nhỏ thon dài lướt qua làn da mặt đầy phần làm mẹ ta dần tỉnh

-Người...đâu ? Ta..._mẹ ta mấp máy lần môi khô khốc lên tiếng gọi người làm

-Bà chưa tỉnh sao thưa Vũ phu nhân ? Hay là để tôi giúp bà..._nó cười mỉa mỉ, mẹ ta vẫn còn quen thói bà chủ cao sang quyền quý

“Chát...chát...chát...chát...chát...”_5 cái tát nhẹ nhàng in hằn trên gương mặt của mẹ ta, cảm giác choáng váng truyền đến đỉnh đầu, mẹ ta cố gắng mở mắt nhìn nó trừng trừng

-Mày muốn làm gì tao ? Nên nhớ tao là phu nhân tập đoàn Vũ Hạ, là mẹ kế của mày đấy nhé con nhỏ hỗn xược !

-Mẹ ? Phu nhân ? Bà bị thiếu năng hay não phẳng vậy ?_nó hỏi lại

-Mày...con nhỏ mất dạy ! Mày sẽ phải hối hận khi đụng tới tao !

-Thì sao ? Bà làm gì được tôi, nên nhớ một khi tôi đã bắt bà đi thì bà sẽ không bao giờ trở về được đâu !

-Cái thứ không có mẹ, ăn mày đầu đường xó chợ, mày thả tao ra !!!_mẹ ta hét lên

-Haha...bà cứ yên tâm đi, bà sẽ không phải là loi đâu vì sau khi xử lí bà xong thì người tiếp theo là con gái cưng của bà đó ! _Ruchia bật cười

-Con gái ? Mỹ Ly ! Chúng mày không được đụng tới con gái tao !_mẹ ta như kẻ điên loạn

-Được ! Đáng lẽ ra trò này là dành cho con gái mà nhưng thấy bà như vậy thì tôi sẽ cho bà thử !_nó nói

Nó đưa tay ra sau, Ruchia đặt lên tay nó một lọ nhựa cỡ vừa chứa một chất hơi đặc sệt màu nâu vàng, nó mở nắp và bắt đầu đổ từ đầu bà ta xuống, haizz...tưởng gì ghê gớm, là mặt ong pha với nước hoa đậm đặc. Nó lại đưa tay về phía Exline, Exline đặt vào đó một cái túi vải đen, nó cầm lấy và mở túi, một đàn ong bay ra và theo bản tính lần theo hương hoa mà châm kim và mặc sức đốt mẹ Hạnh Thoa, chọc Hani reo lên

-A ! Em có thứ này cũng chơi được đấy ạ, chị Moon cho phép em mang vào nha !

-Ok !

Hani nhanh chóng chạy ra ngoài mang vào thêm 1 túi vải đen nữa, tay cô bé vẫn còn run khi đưa túi vải cho nó, nó mở ra, là kiến rùng ! Lũ kiến kéo nhau lên đốt vào da thịt mẹ Hạnh Thoa, đau thấu trời chứ đừng tưởng bỏ ! Da thịt mẹ ta sưng tím tái lên, mẹ vật vã lẫn lộn với lũ kiến và ong độc, mẹ ta kêu gào van xin nó nghe mà thương nhưng ánh mắt nó thản nhiên không động. Van xin, cầu khẩn sao ? Ngày xưa khi mẹ nó cầu xin mẹ ta đừng

phá gia đình nó thì mẹ ta đã làm gì, quát mắng mẹ nó và đẩy bà rơi từ tầng thượng xuống. Tất cả là tại mẹ ta, nếu ngày đó mẹ ta không xuất hiện thì mẹ nó sẽ không chết, nếu ngày đó mẹ ta không xuất hiện thì ba sẽ không bỏ rơi nó và nếu ngày đó mẹ ta không xuất hiện thì bây giờ sẽ không tồn tại một thiên thần nhưng mang trong tim nỗi hận thù của ác quỷ như nó...

-Con.. chớ ! Mày thả tao ra ...! Tao sẽ giết chết mày... như ngày xưa mẹ mày đã chết ...trong tay tao vậy ! _mẹ ta rên rỉ nhưng vẫn mắng chửi nó

-Chưa đâu Vũ phu nhân ! Còn một trò cuối cùng bà chưa chơi xong... _nó cười _nụ cười của thần chết

-Mày muốn ...làm gì ? _mẹ ta nghiêng răng nhìn nó uất hận

-Hahaha... Bà sẽ phải im lặng vĩnh viễn !!! _tiếng cười của nó vang vọng trong căn phòng lạnh lẽo nghe mà khiếp đảm

Mẹ ta chưa kịp nói gì thêm thì rất nhanh, nó lấy ra một con dao sắc nhọn cứa vào cổ mẹ, máu phun ra ướt đầm cả sàn nhà và bộ quần áo nó đang mặc, con dao sáng loáng trên tay nó bị quăng xuống sàn, máu lênh láng và bắn cả lên gương mặt băng lãnh của nó, mẹ ta ngất lịm đi và sau đó...

-Mang mẹ ta đi ! _nó ra lệnh rồi khoát tay ra hiệu cho cả bọn cùng về

Từ nãy đến giờ Exline, Ruchia và Hani chỉ biết rùng mình đưa tay che miệng vì sợ hãi, lâu nay họ chưa từng thấy nó như thế, bình thường nó chỉ lạnh lùng thôi thì đã thấy đáng sợ rồi, hôm nay nhỏ và cô mới tận mắt thấy nó hành hạ người khác một cách dã man như vậy ! Đúng là từ khi về Việt nó đã không còn là Thiên Anh mà họ từng quen, nỗi đau trong quá khứ ủa về khiến nó thay đổi. Nó quay về biệt thự tắm rửa thay quần áo và đốt bộ đồ dính máu lúc nãy đi, máu của con đàn bà đó... thực sự rất dơ bẩn !!!

Chắc có lẽ đây là chap mà m.n mong đợi nhỉ ? Không biết nó có đủ để làm cho m.n thỏa mãn sự tức giận đối với hai mẹ con nhân vật phản diện hay không nữa ? Cho ý kiến nha !

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Bệnh Vực _Chiến Tranh Lạnh

Hôm sau, nó bước xuống ngồi vào bàn ăn sáng với mọi người, nét mặt nó vẫn bình thản, mọi người nhìn nó e dè hơn bao giờ hết, bởi vì họ biết nó _Vũ Hoàng Thiên Anh đã thay đổi. Về phần hấn, hấn cũng nhận thấy bản thân mình từ khi gặp nó đã bị tình cảm chi phối cảm xúc bản thân quá nhiều. Đã đến lúc hấn trở về hiện tại, một phần vì bị người cha mafia ép buộc, một phần vì hấn muốn thử xem trong trái tim nó hấn có là gì hay không nên hấn đã quyết định: bệnh vực Mina, trở về tính cách Hoàng tử lạnh lùng của mình ngày trước, mặc dù hấn không hề yêu Mina, không để tâm đến ả là đằng khác. Nhưng hấn vẫn buộc lòng phải chỉ trích nó và bệnh vực ả ta, tất cả cũng chỉ vì hấn là một người con hiếu thảo, hấn không thể để ba mình tức giận được

-Moon ! _hấn lên tiếng, âm vực trầm lạnh như băng

-... _nó quay sang nhìn hấn mà không trả lời, ánh mắt nó như muốn hỏi có chuyện gì ?

-Tất cả là do cô làm ?

-Phải ! _nó trả lời không do dự

-Tôi muốn cô thả Vũ phu nhân và kí hợp đồng trao trả tập đoàn Vũ Hạ !

-Tư cách gì cậu ra lệnh cho tôi ?

-Không gì cả ! Cô không cảm thấy mình quá đáng sao ?

-Quá đáng ! Cậu đi hỏi mẹ con cô hôn thê của cậu xem họ đã làm gì ?

-Phá tan nát một gia đình... một người giàu có và tàn độc như cô làm sao hiểu cảm giác của họ chứ ?

-Giàu có... tàn độc...? Cậu đang chỉ trích tôi ? _nó hỏi ngược lại, không hiểu sao tim nó lại nhói lên khi nghe hấn nói mình như vậy

-Đúng ! Tôi không biết lúc trước cô có thù hận gì với gia đình Mina nhưng cô làm như thế thì không thể chấp nhận được. Hơn nữa cô cũng phải nghĩ đến Vũ chủ tịch chứ, ông ấy đã lớn tuổi, có thể ông ấy bằng tuổi cha của cô, công ty tâm huyết cả đời bị phá sản liệu ông ta có chịu nổi cú shock này không ? _hấn tiếp tục

-Thì sao ? Với quyền lực chủ tịch tập đoàn đứng thứ hai thế giới như cậu không thể làm được gì à ? Tôi làm gì là quyền của tôi, cậu nên nhớ, cậu-chỉ-là-

kẻ-dưới-quyền-của-tôi !_ nó đáp trả khiến hắn phải suy nghĩ lại, biết đâu trong chuyện này có ẩn tình ? Sự thật thì nó có địa vị và cấp bậc cao hơn hắn rất nhiều

Không khí lại lặng đi, chỉ còn âm thanh lạnh ngắt của chén đĩa va vào nhau. Bỗng...

“Đôi khi muốn trở lại, nơi ta đã bắt đầu

Khi ta đã quá yêu nhau

Để một mai khi cách xa

Em biết phải làm sao ?

Hôm nay em hững hờ, hôm nay anh hững hờ

Không ai muốn giữ tay ai

Phải bỏ lại thói quen bên anh

Trở về nơi ta bắt đầu...” [Nếu ngày ấy_Khỏi My]

Điện thoại Exline reo lên

-Tôi_Exline Đông Nghi nghe đây !

-...

-Cậu chắc chứ ?

-...

-Tôi sẽ thông báo với chủ tịch !

-...

-Được !_nhỏ cúp máy với một nét mặt nghiêm túc đến mức nghiêm trọng :))

-Y.A.M ? _nó hỏi Exline, tay vẫn thản nhiên cầm li sữa nóng nhấp từng ngụm

-Phải, chuyện không đơn giản !

-Ta đi thôi ! Tầng 2 !_Ruchia khoát tay

Nó, anh, nhỏ và cô cùng bước lên lầu, vào căn phòng họp, 4 gương mặt lạnh tanh và cực kì nghiêm túc

-Tình hình !_nó lên tiếng

-Có kẻ đã trà trộn vào nội bộ đánh cắp bản dự án về một số sản phẩm mà công ty chuẩn bị đưa vào sản xuất. Tất cả gồm có bản thảo của 2 bộ trang sức, 1 siêu xe, 3 bản thiết kế biệt thự và 1 mẫu điện thoại. Dự kiến nếu đưa những thứ này vào sản xuất thì lợi nhuận chúng ta thu được sẽ cao gấp 13,27 lần số vốn bỏ ra. Thiệt hại của vụ việc này lên đến 150 tỷ USD_Exline báo cáo chuẩn xác đến từng con số

-Đề anh giải quyết !_anh đứng dậy

-Đề em làm cho ạ !_Ruchia góp ý kiến, bình thường ăn chơi là vậy nhưng khi gặp chuyện cô cũng ứng xử không kém gì ai cả

-Tôi sẽ giải quyết việc này !_nó đưa ra quyết định

-Việc này anh có thể làm mà !_anh lên tiếng

-Anh hai à, lần này cứ để em đi ! Anh cứ ở lại lo liệu việc bang hội giúp em và cả...ba nữa !_giọng nó có phần nén lại, dù sao đi nữa vẫn mãi mãi không thể nào phủ định được việc ông ấy là ba ruột của nó

-Ừm ! Em đi cẩn thận !_Anh nói rồi cả bọn cùng ra ngoài, nó về phòng thu dọn đồ đạc để trở sang Mỹ, không biết còn điều gì đang chờ đợi nó ở phía trước...

Chương 51: Đi Mỹ

Sáng ngày hôm sau, mọi người ngồi ăn sáng trong không khí âm ỉ. Hân nhìn sang chiếc ghế đối diện, nó không có ở đó, trong lòng hân cảm thấy trống trải lắm sao

-Moon đâu ? _Kelvin lên tiếng hỏi

-Cậu ấy về Mỹ rồi ! _Exline trả lời

-Sao ? Mới tối hôm qua còn thấy cô ta mà ! Đâu có hãng hàng không nào cất cánh sớm thế này ! _Kaito nhoi lên liền

-Cậu ấy đi bằng trực thăng riêng lúc 1h35, bây giờ là 6h sáng đúng, chắc đến đó rồi đấy ! _Ruchia nhìn đồng hồ

-What the lộn ? Từ Việt bay sang Mỹ trong vòng 4 tiếng 25 phút sao ? Cô ta là loài gì vậy ? _Kaito hét lên làm cả đám muốn thùng màng nhĩ

-Moon cùng loài với tớ đấy ! Với lại em ấy có bằng phi công máy bay mà ! Lo gì ! _anh lên tiếng

-Khi nào trở lại đây ? _hân hỏi

-Không biết ! Nhưng mà không phải anh không thích nhìn thấy cậu ấy sao ? _Ruchia đâm chột

Hân không trả lời chỉ lẳng lặng ăn nốt phần của mình. Ăn sáng xong, bọn hân bỏ đi mất tiêu còn lại anh , nhỏ và cô ở nhà nằm “ngủ+ngủ->khỏe”

USA 6h32’ pm

Nó vừa đáp máy bay xuống và bước vào trụ sở quản lý của Y.A.M tại trung tâm thành phố , nó mở cánh cửa kính thủy tinh trong suốt sang trọng của tập đoàn ra và bước vào. Tuy bây giờ đã hơn 6h chiều nhưng mọi nhân viên trong tập đoàn đều vẫn đang làm việc, sở dĩ họ chăm chỉ như thế là vì chế độ hưởng lương bổng ngoài giờ của nhân viên trong tập đoàn là 2.1 lần so với lương bình thường. Nó an tọa trên bộ sofa màu trắng ở quầy tiếp tân

-Gọi quản lý ra đây cho tôi ! _nó nói nhẹ nhàng nhưng lại gây sự chú ý của các cô tiếp tân, đơn giản thôi, vì quản lý của nó rất đẹp trai, phong độ lại lịch lãm sang trọng nữa chứ ! (Mấy bà mê zai là phải dỗi)

-Cô có hẹn với anh quản lý trước hay không ? _một cô nhân viên bước tới khoanh tay đứng trước mặt nó

-Không ! _nó lãnh đạm

-Vậy cô không đọc quy tắc của tập đoàn này trước khi bước vào đây à, muốn gặp quản lý phải hẹn trước chứ ! Mà anh quản lý của chúng tôi rất giàu có, chắc không quen một người nghèo mà lại không biết điều như cô đâu ! _một cô gái khác bước tới chỉ tay vào mặt nó

-Gọi quản lý ! _nó khoanh hai tay, bắt chéo chân ngã người ra sau sofa trông thản nhiên nhưng thực sự nó đang rất tức giận, nhân viên tập đoàn nó đây ư ? Cư xử quá đáng với khách hàng như vậy sao ?

“ Àooooo...” cô ta hắt ly nước vào mặt nó

-Cô không hiểu những gì tôi nói sao ? Cô nghĩ cô là chủ tịch chắc ? Loại người như cô không thể nào gặp được quản lý của chúng tôi đâu ! _cô ta vênh mặt hùng hồn tuyên bố

-Kính chào chủ tịch ạ ! Xin lỗi vì tôi đã chậm trễ ! Ô ... chủ tịch bị sao thế ? _quản lý bước ra cung kính cúi đầu với nó

-Sao..? Chủ... chủ tịch ? _nấy cô nhân viên lúc nãy lấp bắp không nói lên lời

-Đi thôi ! _nó ra lệnh rồi bước lên lầu

-Vâng thưa chủ tịch ! _quản lý cúi đầu đi theo sau lưng nó

-Khoan ! Sa thải toàn bộ ! _nó quay mặt lại hất ánh mắt về phía các cô tiếp tân

-Vâng ! Tất cả các cô có thể nghỉ việc từ hôm nay, sang phòng kế toán nhận lương rồi tạm biệt nhau đi nhé ! _cậu quản lý ngược mặt lên để lộ nụ cười khinh miệt cùng chiếc răng khềnh cute, gương mặt sáng láng đẹp trai vô cùng nhưng đầu đó chất chứa sự cô đơn tẻ nhạt

Tiếng giày cao gót lạnh lùng pha chút rùng rợn nện xuống nền gạch sáng loáng ở ngoài hành lang tầng 7 làm tất cả mọi người trong phòng họp căng dây

thần kinh đến hết mức, đã nghe danh chủ tịch Y.A.M từ lâu là một người rất tài giỏi nhưng tất cả họ chưa lần nào được diện kiến mặt mũi người ấy cả.

Tiếng cây bút bi gõ “cộc...cộc...” lên mặt bàn nghe vang vọng khắp cả căn phòng họp đang im phăng phắc, một hình thức tra tấn tinh thần khủng khiếp nhất mà họ từng thấy từ trước đến giờ. Ánh mắt nó vẫn lãnh đạm nhìn vào cây bút đang gõ đều đều trên tay mình, cả phòng toát mồ hôi lạnh, còn trẻ mà sao đáng sợ quá vậy ?

-Quản lí !_ nó cất tiếng gọi như từ thần

-Dạ thưa chủ tịch, lỗi lầm này là ở tôi, chủ tịch cứ việc trách phạt. Nhưng tôi hứa sẽ bằng mọi cách đem tên đó ra để nhận tội !_ quản lí đứng dậy cúi đầu đáp trả lời nó

-Còn những người còn lại ? _nó hỏi

-Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức ạ !_ Toàn bộ cổ đông đồng thanh trả lời

-Tốt ! Buổi họp kết thúc, các người có thể đi !

Mọi người vừa đi ra khỏi phòng họp vừa bàn tán với nhau về vị chủ tịch đáng sợ của Y.A.M, riêng chỉ còn có quản lí ở lại trong phòng họp với nó. Phía ngoài hành lang, một nụ cười nhếch nhác quệt hiện lên trên gương mặt một kẻ mà không biết là thù hay bạn...

Đã hơn 10h đêm, thành phố New York vẫn còn đang ngập tràn ánh điện, nó lái xe về biệt thự M.E.R.S, nó lên lầu tắm thật sạch sẽ thay quần áo rồi ngã lưng lên chiếc giường trắng mềm mại phẳng phiu. Đã lâu lắm rồi nó chưa trở về đây, nằm trên chiếc giường mà 12 năm qua nó đã rất quen thuộc, sao lần này về Mỹ nó lại có cảm giác trống trải hoang mang thế này ? Cảm giác sau khi trả thù như thế này sao ? Sao nó không cảm thấy vui nhỉ ? Mẹ ta đã phải trả giá đắt cho những gì mẹ ta đã làm, chỉ còn ả Mina đó, nó sẽ để cho ả sống yên nếu như từ bây giờ ả biết điều một chút. Hiện giờ nó thực sự rất mệt mỏi, nó ước gì được quay trở về khoảng thời gian lúc nhỏ, mỗi lúc buồn sẽ chạy thật nhanh về nhà ôm lấy mẹ khóc thật to, khóc rồi tất cả mọi chuyện sẽ qua, nó sẽ quên hết tất cả, mẹ sẽ vỗ về nó, sẽ ôm nó vào lòng mà vuốt nhẹ lên mái tóc của nó. Trở về với thực tại, bây giờ mỗi khi nó buồn nó sẽ im lặng, bên cạnh nó chỉ có anh hai mà thôi. Exline và Ruchia mặc dù là bạn thân nhưng họ cũng mãi mãi không bao giờ hiểu được sự phức tạp trong quá khứ và cuộc sống của nó. Nó lại suy nghĩ về tập đoàn, kẻ đó sẽ lộ diện nhanh thôi, lúc chiều trong phòng họp nó đã thấy 1 người rất không bình thường, trong khi gương mặt ai cũng khá hoang mang thì Thế Khôi _ vị cổ đông nắm 3% cổ phần tập đoàn Y.A.M rất thản nhiên và hơn nữa, nụ cười nhếch rất khéo trên khóe miệng của hắn ta đã bị nó bắt gặp. Không phải nó không biết hắn ta là tay trợ thủ đắc lực của Nguyễn Vũ Cường Rick Jackson, bang chủ Hắc Vương bang trà trộn vào đây là có mục đích. Nó không thể vạch mặt hắn ta vì hắn có cổ phần trong tay, sa thải hoặc gây sự sẽ gây bất hòa giữa các cổ đông. Nó đã dặn dò quản lí theo dõi hắn ta, sẽ hạ màn nhanh thôi ! Anh bạn ạ...

Giới thiệu nhân vật mới:

Lê Thiên Vũ: 20 tuổi, là quản lí của nó, anh đẹp trai, thông minh, từng trải và rất khinh người, đặc biệt là phụ nữ. Nhưng anh lại thích nó _ vị chủ tịch và luôn luôn cô chủ của anh. Tính tình điềm đạm, xử lí tình huống công việc một cách xuất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Hàn Tiểu Thư

Sân bay Tân Sơn Nhất _ Việt Nam, 7h12' a.m

Một cô gái rất xinh đẹp đang kéo vali từ trên máy bay đi xuống, cô có mái tóc màu tím bồng bềnh bay trong gió (cái này là bẩm sinh màu tím chứ không phải nhuộm nha), áo pull ngắn màu trắng ôm sát eo, quần sọt jean màu trắng, áo khoác vest đen dài đến gối không cài khuy, chân mang đôi boss cao gót đen cao đến đầu gối, chiếc mũ lưỡi trai đội xéo trông rất cá tính nhưng khổ nỗi cái kính mắt to bằng màu đen che gần nửa gương mặt rồi (>.<) Cô bắt taxi về thẳng biệt thự Black Rose...

Trong khi đó thì anh , Exline và Ruchia đang nằm ở nhà lẩn qua lộn lại muốn lọt ghế sofa, bọn hắn thì lại đi đâu từ sớm rồi

-Trời ơi ! Chán quá !!! _Ruchia hét lên

-Em không ăn cho đỡ chán sao ? _anh hỏi

-Từ sáng đến giờ Ruchia đã ăn hết tủ bánh kẹo trên lầu rồi đó, cái tủ nằm ở góc tường sau lưng anh kia ! Cậu ấy lôi xuống đây cho đỡ mất công đi lên lầu lấy đó !_ Exline thờ dãi

-Oh My God ! Ghê vậy sao ? _anh hỏi lại

- Tất nhiên anh nên nhớ em là...
- Là con nọn (lợn) mà ! _Exline cắt lời Ruchia
- Cậu giỏi lắm ! _Ruchia bĩu môi
- Trời ơi chán quá ! Có gì chơi hông anh ? _Exline ôm con gấu bông bự chẳng xoay mặt qua anh hỏi
- Anh cũng có biết đâu !
- Hay là bây giờ mình đập nát cái gì đó rồi ngồi sửa lại đi ! _Ruchia nêu ý kiến
- Ờ rồi nếu cậu sửa không được thì đừng có trách tại sao Moon về là cậu lên bàn thờ nhá ! _Exline dọa
- Ờ há, vậy bây giờ làm gì đây ???
- Đập đầu vào tường đi ! Tớ hứa là sẽ cúng cơm cậu đằng hoàng ! _một cô gái đi từ ngoài cửa vào
- Giọng nói này là... _Ruchia nhú mày nghi hoặc
- SALENA !!! _cả ba người đồng thanh
- Salena tớ nhớ cậu lắm ! _Exline và Ruchia bay ra ôm lấy cô gái đó
- Tớ cũng vậy !
- Hai đứa định ôm cục cưng của anh đến bao giờ đây hả ? _anh nghiêm giọng
- Hi hi ! Em trả lại cho anh nè ! _nhỏ và cô gái đầu cười buông Salena ra
- Còn nhớ em sao ? _Salena bước đến ôm nhẹ lấy anh
- Đương nhiên rồi ! Vợ chưa cưới làm sao bỏ được ! _anh hôn nhẹ lên mái tóc tím “rợn” mềm mại của Salena
- Vậy cưới xong là bỏ phải hông ? _Salena phồng má
- Đồ ngốc ! Anh mà bỏ em thì anh ế rồi sao ? _anh cốc nhẹ lên đầu cô
- Bớt bớt cho tui nhờ ! Đẳng này mới đang ế nè hai anh chị ! _Ruchia giả vờ ganh tị

Salena trở về làm cho cả bọn vui hẳn lên, đã rất lâu rồi, kể từ khi lập ra Y.A.M, tụi nó không có thời gian gặp Salena. Trò chuyện một lúc thì nhỏ và cô dẫn Salena lên phòng, phòng của Salena nằm ở tầng 3, đối diện với phòng của anh. Bước vào trong, căn phòng này có 2 màu chủ đạo là trắng và viền tím, tất cả khăn trải bàn, gra giường, gối đều là màu tím. Bên cạnh giường có một cái tủ gỗ chạm khắc hình hoa lavender biểu tượng nước Pháp, tủ gồm có 3 ngăn, ngăn trên là mũ lưỡi trai và trang sức với đủ kiểu, đủ màu của rất nhiều thương hiệu nổi tiếng trên thế giới trong đó có hơn một nửa là của Y.A.M sản xuất trong hai năm qua và không phải ai có tiền cũng mua được. Ngăn thứ 2 là quần áo thuộc loại cao cấp theo size và sở thích của Salena. Ngăn dưới cùng là giày boss cao gót ngang gối, có vài đôi còn dính đá nhon nhưng nhìn kĩ lại mới thấy những viên đá đó là kim cương đen. Chắc ! Đúng là thiếu gia nhà giàu

- Woaaaa !!! Tất cả đồ trong đây bằng giá trị của cả gia tài đó Salena ! _Ruchia xuýt xoa
- Ganh tị với người ta sao cô nương ? Thích thì kiếm một anh nào đó rồi cưới đi, đảm bảo sẽ được cưng chiều giống như vậy ! _anh mở cửa phòng bước vào, chưa gì đã trêu Ruchia rồi
- Hừ ! Mà phòng của con gái ai cho anh vào hả ? Lỡ Salena đang thay quần áo rồi sao ? Đi ra ngoài nhanh lên đi _Ruchia tuân 1 tràng vì bị anh chọc quê
- Ngày nào anh cũng vào đây thay bình hoa mà ! Với lại hai đứa còn trong này thì làm sao Salena thay quần áo được, mà nếu có thay cũng vào phòng tắm chứ ! Nhưng theo thói quen sau khi xuống máy bay khoảng 2 tiếng thì Salena mới thay quần áo, bây giờ mới có 1 tiếng 47 phút mà _anh nói đều đều, tay vẫn đang cắm những cành hoa lavender tím vào cái bình men trắng cạnh cửa sổ, mùi hoa thoang thoảng khắp căn phòng dễ chịu làm sao !
- A ! Lavender kìa ! Anh đi mua hoa ở đâu mà nhanh thế ? _Salena reo lên thích thú, dù sao cô cũng là người Pháp, thích quốc hoa của nước mình là phải rồi
- Anh trông ngoài vườn kìa, em nhìn ra cửa sổ sẽ thấy một khu trồng hoa lavender nằm cạnh khóm diên vĩ đó ! _anh nhẹ nhàng trả lời
- Woa ! Thích quá đi ! _Salena cười tí mắt, nhìn cô như vậy anh cảm thấy “mát lòng mát dạ” hẳn
- Thôi anh ra ngoài đây, thay quần áo rồi lát nữa anh chờ đi chơi ! Cả 3 người luôn nhé, không phải ganh tị với vợ anh ! _anh nháy mắt rồi ra ngoài

Sau đó, Exline và Ruchia cũng về phòng chuẩn bị. Còn lại một mình, Salena mệt mỏi ngã người nằm dài trên giường, quãng đường từ Pháp sang Việt cũng không phải ngắn, mệt cũng phải thôi ! Cô nằm đó quan sát căn phòng thật kĩ một lần nữa, kể cả trần nhà cũng có họa tiết của hoa lavender nữa, sàn nhà lát gạch hoa trắng tinh. Trên tủ giường có rất nhiều gấu bông nhưng đều là loại đặc biệt được bọc bằng lụa, vì Salena bị dị ứng với bụi vải của gấu bông nên không thể sử dụng loại bình thường được. Anh đã chuẩn bị rất kĩ lưỡng không thiếu thứ gì, không khí trong căn phòng này luôn mát mẻ vì có gió từ cửa sổ đối diện với vườn hoa lùa vào

Giới thiệu nhân vật mới:

Hàn Minh Nguyệt (Salena): 17 tuổi, cao 1m76, mẹ là một danh nhân quý tộc người Pháp, cha là nhà tỷ phú thế giới Hàn Thiên Đức, xinh đẹp với đôi mắt và mái tóc tím biếc. Tính tình thì dễ thương nhưng tính cách thì bá đạo. Là hôn thê của anh Kan_ chỉ dấu tương lai của nó. Sở trường: chế tạo vũ khí

Nhân vật mới xuất hiện rồi m.n ơi ! Thấy sao nè ? Cơ mà nhân vật này hứa hẹn sẽ mang lại nhiều tiếng cười đó ^^

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Đối Đầu Với Tôi ? Cô Chưa Đủ Tư Cách !

Sáng hôm sau, không biết tự nhiên nổi hứng gì mà anh , Exline và Ruchia lại rủ nhau đi học (chắc lại giả vờ chăm ngoan trước mặt chị Salena chứ gì ?). Đang nằm trên bàn trong lớp thì GVCN bước vào

-Chào các em ! Lớp ta hôm nay có học sinh mới ! Em vào đây đi ! _cô giáo nói

-Chào mọi người, mình là Minh Nguyệt, cứ gọi Salena được rồi ! _Salena bước vào làm cả lớp đơ tập thể

-Đẹp quá ! _ns1

-Em ơi làm bạn gái anh đi, 1 ngày thôi cũng được ! _ns2

-Ngồi cạnh mình nè bạn ! _ns3

-Salena à, em sẽ ngồi cạnh anh ! Đúng chứ ? _anh lên tiếng, nghe cái giọng này rồi là thách thẳng nào dám mời gọi Salena ngồi chung á

-Vâng ! _cô nhẹ nhàng đáp lời rồi bước xuống bàn cuối

GV vừa bước ra khỏi lớp thì ba người, 6 con mắt đã quay lại nhìn Salena chăm chăm như hỏi tội vậy

-Nói ! Tại sao em được vào đây khi mới 17 tuổi hả ? _anh đập bàn chất vấn

-Chẳng phải Exline và Ruchia cũng 17 tuổi sao ? _Salena hỏi lại

-Bọn tớ khác, tớ có làm bài text và đi cùng với chủ tịch nên không ai ý kiến hết ! _Exline nói

-Nói đi, tại sao em vào đây được ?

-Em đâu có biết, sáng nay em gửi cho ông hiệu trưởng một hộp quà nhưng ai dè...

-Ai dè cái gì ?

-Ai dè gửi nhầm cái hộp bom mà Exline tặng hôm trước, thế là tự nhiên ông hiệu trưởng cho em vào đây luôn ! _Salena gãi đầu

-Trời ! Rồi ông hiệu trưởng có sao không ? _Ruchia hỏi

-Cái này cậu hỏi chủ quả bom đi !

-Tác dụng của quả bom đó không công phá rộng, chỉ gây thương tích ngoài da hoặc shock khí độc nén trong quả bom thôi! _Exline nói

-À, hèn gì tớ thấy người ta gọi xe cấp cứu chở ông hiệu trưởng đi rồi ! _Salena buông 1 câu vô tư làm cho cả đám muốn đập đầu xuống bàn luôn

Giờ ra chơi hôm đó, bọn anh xuống căn tin ngồi ăn ngon lành. Á Lucky nghe nói hôm nay anh đi học thì mừng rơn, vội chạy đi tìm anh nhưng lại chứng

kiến một cảnh tượng hết sức ngỡ ngàng, đang quàng tay lên vai một cô gái tóc tím, còn cười nói rất vui vẻ nữa chứ. À ta nghiêng răng tức giận bỏ đi. Tan học, Salena đang thu xếp chuẩn bị về thì bị một cô gái chặn đường

-Mày đi theo tao ! Chị hai có chuyện cần nói với mày !

Salena khó hiểu vì mới về được hai ngày thì có quen biết ai mà nói chuyện nên cũng đi theo cô gái đó, cô ta dẫn Salena ra bãi đất trống phía sau trường. À Lucky đang đứng đó ra về chị hai và sau lưng là khoảng 20 thằng con trai to cao, ả Lucky bước tới trước mặt Salena

-Nói ! Mày có quan hệ gì với anh của tao ? _ ả ta hất mặt liếc xéo Salena

-Anh của cô ? _Salena hỏi lại

-Phải ! Anh ấy là bạn trai của tao ! Tao cảnh cáo mày không được tới gần anh ấy, rõ chưa ? _ ả ta chanh chua

-Không thì sao ? Tôi nghĩ anh vẫn ổn định về thị lực mà, sao lại có thể quen biết cái thứ mắt xanh mờ đỏ tóc lò xo như cô được ? _Salena hất mặt, giả dạng bạn gái sao ? Không đối chọi được với cô đâu !

Lucky giận tím mặt ra hiệu cho bọn con đồ phía sau lưng xông lên xử lý Salena

-Lực lượng chỉ bấy nhiêu thôi sao ? _cô nhếch môi hỏi

-Đủ gom xác mày ! _ ả ta trả lời rất kiêu ngạo

Salena không nói gì nữa mà tập trung làm nóng tay chân với lũ ngu dốt kia. Nhìn cô bên ngoài bảnh bèo vô dụng vậy chứ vũ khí đầy mình đấy nhé ! Chuyên gia chế tạo vũ khí cung cấp cho bang hội mà (có nhắc đến ở chap 9 nha mn, nhưng vì bị trục trặc nên nv này xuất hiện trễ). Đầu tiên Salena dùng hệ thống lò xo dưới đế đôi boss cao gót bật bay lên vai của hai tên đi đầu, cô giáng vào động mạch cổ của hai tên đó một cú thật mạnh khiến mạch máu bị vỡ, hai tên đó đau đớn ngã vật ra đất. Vẫn còn 18 tên đang nhìn cô như ăn tươi nuốt sống, bọn chúng đồng loạt xông lên, Salena bật con dao trong đế giày ra, lộn nhào hai vòng trên không và 4 tên đã ngã xuống với vết thương chí mạng ở cổ, cô tiếp tục sử dụng kỹ thuật đánh đối kháng tay không mà bản thân được học ở khóa huấn luyện cảnh sát CID, mỗi đòn tay giáng xuống là một tên ngã gục, sức mạnh tiềm tàng ở hai cánh tay giờ như được khám phá. Sau 5' thì một mình Salena đã xử xong 20 tên lính đánh thuê hoạn xoàng

-Còn lại cô... _Salena tiến đến trước mặt Lucky

-Mày...mày... _ ả ta cứng lưỡi luôn rồi

-Muốn thử không ?

-Mày...mày có biết tao là ai không hả ? Tao là thiên kim tiểu thư tập đoàn Phụng Liên đó, khôn hồn thì đừng chọc tức tao ! _ ả vênh mặt

-Vậy sao ? Vậy nếu bây giờ Phụng Liên phá sản thì sao nhĩ ?

-Tập đoàn lớn mạnh như Phụng Liên sẽ không bao giờ phá sản được đâu !!! Đừng mong hù dọa được tao ! _Lucky khẳng định

-Vậy nếu tôi rút 45% cổ phần thì sao ? Chắc có kịch bản để xem á ! _Salena nhếch môi

-45% cổ phần ? Chẳng lẽ cô là... _ ả ta xanh mặt

-Cô sợ sao Phụng Mĩ Trân ? _Salena hỏi

-Hàn...Hàn tiểu thư ! Xin cô tha thứ..cho tôi ! _ ả ta lắp bắp

-Còn cô nói, anh là bạn trai của cô sao ?

-Tôi...tôi...

-Cô không biết rằng Vũ thiếu gia và Hàn tiểu thư có hôn ước sao ?

-Tôi..không biết ! Tôi xin lỗi ! _ ả ta giờ chỉ biết cúi đầu nhỏ giọng

-Tôi tạm tha cho cô, nếu sau này tôi còn nghe ai nói cô tự xưng này nọ thì Phụng Liên phá sản là cái chắc nhé ! _Salena nói rồi bỏ về để lại ả Lucky đang lên cơn tím

Chiều hôm đó, anh Kan, Exline, Ruchia và Salena đang ngồi trò chuyện trong phòng khách thì thấy Kelvin và Kaito một mình lẻ vào nhà ngồi phịch xuống sofa

-Exline à, làm ơn cho tụi anh xin ly nước ! _Kelvin nói mà nghe như một sắp chết ấy

-Nước nè, uống từ từ thôi ! Mà hai người làm gì mà trông tàn tạ thế ? _Exline hỏi sau khi đưa 2 ly nước cho Kelvin và Kaito

-Khoan hỏi đã, nhìn ra ngoài cổng kia mọi người sẽ hiểu lý do !_Kaito hướng ánh mắt ra ngoài

Cả bọn đồng loạt nhìn ra cửa thì thấy hấn và à Mina đang ôm tay hấn thuộc loại “đỉnh như keo 502”. Trông à ta rất vui vẻ, cứ cười cười nói nói suốt với hấn, còn hấn thì lãnh đạm tiến vào nhà. Vừa bước vào nhà, à Mina đã tự nhiên như ruồi, đáp hết chỗ này đến chỗ kia, hết đụng vào thứ này lại sờ đến thứ khác, nhìn như con ăn mỳ lần đầu được vào một nơi cao sang vậy

- Woa ! Nhà anh đẹp thiệt đó nha, sau này em sẽ được làm chủ ở đây phải không ông xã ? _à ta giọng ngọt xớt quay sang hấn hỏi

-Chuyện gì đây ? _Exline lạnh giọng

-Còn phải hỏi sao ? Người ta là được anh Ken đưa về đây ở đó !_Kaito gằn giọng bức tức, thực sự cậu cũng chẳng ưa gì con à này

-Tại sao lại về đây ? Lượm đâu ra một con nhỏ đầu đường xó chợ về đây ở thế hả ? _Ruchia hỏi

-Chuyện là vậy nè, lúc sáng chúng tôi ra khỏi nhà một lúc thì gặp Mina đang chọt vật trong góc đường vì bị bọn côn đồ bắt nạt, “anh Ken” xông vào đó cứu Mina rồi đưa cô ta đi ăn, đi mua quần áo, mà cái bản tính tham lam đúng là không bao giờ bỏ, cho tiền mua vài bộ quần áo mà cô ta gom gàn hết cái trung tâm thương mại của người ta, chưa kể là còn lấy thêm mấy bộ trang sức kim cương nữa chứ ! Mua xong còn giờ giọng bắt tôi và Kelvin xách đồ giùm. Nhà đã bị phá sản mà thích xài sang, có ngày cũng gặp chuyện !_Kaito vừa kể vừa nhún nhún mắt

-Thì ra là vậy !_Salena lên tiếng

-Ừa, mà cô gái này là ai ? _Kelvin hỏi, nãy giờ cậu mệt quá nên không để ý là có người lạ

-Tôi là ai liên quan gì đến cậu ? _Salena giở thói đánh đá nữa rồi

-Cô nghĩ cô là ai mà nói chuyện kiểu đó với chúng tôi hả ? _hấn đang bức mình mà lại gặp cô tiểu thư đánh đá này nên gắt lên

-Cậu không cần biết tôi là ai, chỉ cần nhớ giùm là địa vị của tôi cao hơn cậu rất nhiều đó, chủ tịch F.K à !_Salena trả lời rồi quay đi

-Khoan đã, cô đứng lại đó ! Thực sự cô là ai ? _hấn nhíu mày

-Kí tự cuối ngôi trường cậu đang theo học !_Salena nói rồi đi thẳng lên lầu

-Này, cô bé cá tính xinh đẹp đó là ai vậy ? _Kaito hỏi, ánh mắt nhìn theo bóng Salena đang khuất sau cầu thang

-Hàn tiểu thư, con gái của Hàn Thiên Đức ! Lên google search cũng có nữa đó _Exline trả lời (các bạn đọc đừng search nha)

-Salena Hàn Minh Nguyệt, con gái của nhà tỷ phú thế giới Hàn Thiên Đức, mẹ cô ta thuộc dòng dõi quý tộc nước Pháp, khối tài sản mà cô ta thừa hưởng sau này có thể trở thành người giàu nhất thế giới...Còn dài quá anh đọc không hết !_Kelvin cung cấp thông tin

-Còn 3 chuyện quan trọng nữa: cô ấy là phó bang chủ thứ ba của Black Moon, là 1 trong 2 vị chủ tịch bí ẩn của tập đoàn Vũ Hàn ngang ngửa F.K và là hôn thê của Vũ Hoàng đại thiếu gia !_Ruchia nói

-Hả ? Là hoa có chủ rồi sao ? Tiếc thật, cơ mà Vũ Hoàng đại thiếu gia là thằng nào thế ? _Kaito tỏ vẻ tiếc thương vô cùng

-Là thằng này nè !_anh lên tiếng chặn họng Kaito, chuyện gì anh cũng nhường được nhưng chỉ có nó và Salena là không bao giờ

-Ừa vậy sao ? Tớ xin lỗi ! Hi hi... _Kaito “thoái thác lịch sự”

Từ nãy đến giờ hấn cũng đã nghe và khám phá được cô gái lúc nãy là ai rồi, hấn đã hiểu tại sao cô ta lại nói như thế. Ngôi trường hấn đang học là M.E.R.S, theo như hấn hiểu được thì M: Moon, E: Exline, R: Ruchia, S_kí tự cuối cùng có nghĩa là Salena. Còn địa vị cao thì cô ta là con gái của tỷ phú Hàn Gia và kiêm luôn cái vị trí phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Y.A.M, chủ tịch tập đoàn Vũ Hàn. Cao hơn hấn là phải rồi !

Tỷ tỷ đã ra tay rồi ! Mn có ai thích Salena hông nè ?

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tiểu Thư Mina

Ả Mina được hắt cho ở lại nên tường bờ, nghĩ mình là bà chủ của ngôi biệt thự này và cái tính chảnh cún của ả ta bắt đầu lộ ra, ả mặc kệ sự có mặt của anh ở đây, ả nghĩ rằng dù sao thì cũng có hắt chống lưng cho mình mà, sợ gì chứ ? Ả ta hí hửng kéo vali lên tầng cao nhất, mở cánh cửa phòng làm bằng gỗ quý chạm khắc 7 bông hoa hồng đen ra, ả ra ngồ ngàng mở to mắt, cái gì đây ? Đẹp quá, đây là phòng của nữ hoàng chắc ! Sang trọng, thanh lịch, tất cả đều là hàng cao cấp của Y.A.M (tả vậy chắc mọi người hiểu phòng của ai rồi ha !)

- Mình sẽ ở đây ! Hahaha...thoải mái quá ! Cuộc sống của một nữ hoàng đây rồi ! Chắc là anh Ken chuẩn bị phòng cho mình đây mà ! _ả ta lăm bằm như con điên

Trong khi đó, tất cả mọi người đang tập hợp dưới phòng khách, không khí tuy không nặng nề nhưng im phăng phắc làm cho người ta có cảm giác ngột thở, anh mở lời trước

-Ken ! Tớ có chuyện cần thông báo với cậu !

-Tớ đang rối lắm, có gì cậu nói sau đi ! _Hắt định đứng dậy lên phòng thì anh tiếp lời

-Chuyện liên quan đến Moon ! Tớ biết cậu thích em gái tớ ! _lời nói đó của anh dường như đã chạm đến nỗi lòng của hắt

-Cậu nói đi !

-Tớ và Moon là con của Vũ chủ tịch ! _anh nói lăm cả bọn sững sờ

-Sao ??? _đồng thanh hét luôn

-Nhỏ nhỏ giùm tớ đi !

-Vậy tại sao cậu lại làm cho tập đoàn của ông ta phá sản ? _Kaito hỏi

-Nếu là thiếu gia và tiểu thư thì tại sao hai người không ở Việt mà lại ra nước ngoài ? _Kelvin tiếp lời Kaito

-Chẳng lẽ chuyện năm đó mẹ của Moon bị hại là do Vũ chủ tịch và Hạ Hạnh Thoa sao ? _Exline hỏi

-Đúng ! Thực sự hôn ước với Vương gia là của đại tiểu thư Thiên Anh chứ không phải Mina. Cô ta chỉ là con riêng, đến tư cách thừa kế tài sản trong gia tộc cũng không có chứ đừng nói là giành hôn phu của Moon ! _anh nói

-Thế thì trước giờ cô ta...

-Giả danh mạo nhận sao ? Dám lừa gạt cả trùm Mafia quốc tế thì cô ta giỏi rồi ! Đảm bảo không an toàn tính mạng đâu ! _hắt tức giận đập mạnh tay xuống mặt bàn thủy tinh khiến nó rạn nứt

-Tớ muốn cậu im lặng và giả vờ như chưa biết chuyện này ! _anh nghiêm nghị

-Tại sao ? _hắt ngạc nhiên

-Tớ muốn chúng ta cùng nhau diễn một vở kịch thật xuất sắc ! Còn phải nhờ tất cả sự góp sức của mọi người nữa ! Có sẵn lòng không ? _anh hỏi

-Em phải giúp ra sao ? _Exline hỏi

-Em và Ruchia, Salena hãy cố nhẫn nhịn và làm công việc như người hầu nha, rang nấu nướng, dọn dẹp nhà cửa đi ! Cô ta muốn các em làm sao thì hãy làm theo như ý cô ta. Có bị chà đạp cũng ráng mà làm giùm anh nha ! Xong việc anh sẽ tặng cho mỗi người một bộ trang sức và một cái villa ! _anh đề nghị

-Tụi em sẽ làm nhưng nếu cô ta quá đáng thì đừng trách em ! Dù sao em cũng là chị dâu của cô ta đấy nhé ! _Salena trả lời

-Ừm, tùy em ! Còn các cậu thì cư xử với cô ta tốt một chút nhé, tạo cảm giác như cả ba người đều thích cô ta, cứ bênh vực cô ta khi có thể và xem như cô ta như vợ tương lai của Ken nha ! _anh nói tiếp

-Chuyện đó với tớ dễ thôi nhưng vấn đề là bà xã của ai kia có đồng ý hay không thôi ! _Kaito đánh ánh mắt sang Kelvin, ý nói Exline đây mà

-Đương nhiên là ok rồi, vì đại sự mà. Tôi cũng sống thoáng chứ đâu có nhỏ mọn như đằng ấy ! _Exline “phang” lại liền

-Vậy là ổn hết đúng không ? Vở kịch sẽ bắt đầu từ bây giờ và kết thúc khi Moon về đây ! _anh nhếch môi, một nụ cười nguy hiểm hiện lên trên gương mặt điển trai

-Giải quyết xong Mina là chúng ta về một nhà phải không “anh hai” ? _hắt hỏi anh , chưa gì là kêu bằng anh hai rồi cơ đấy !

-Bớt ảo tưởng đi Ken, Moon không tha thứ thì “anh” cho “em” về nơi an nghỉ đó chứ mà đòi về một nhà ! _anh Kan dần mặt hắt rồi đứng dậy cầm lấy áo khoác rồi ra ngoài

Ả Mina chưa biết gì vẫn đang vui vẻ tận hưởng cái cuộc sống xa hoa kia mà không biết rằng đây là ngày tháng vui vẻ cuối cùng của ả. Ả cũng sẽ phải trả giá về những gì mà ả đã cướp mất của nó...

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Kẻ Không Biết Điều

Sáng hôm sau cả bọn đang ngồi ăn sáng dưới nhà thì ả Mina ông ẹo bước xuống ngồi vào cái vị trí của nó. Mọi người vẫn im lặng mà ăn, xem ả như không khí thì đúng hơn. Ả thấy mình bị bơ thì cố tình tạo sự chú ý, ả lên tiếng than thở

-Trời hôm nay nóng quá à !_ ả vừa nói vừa cởi cái áo khoác bên ngoài ra để lộ cái áo ngủ mỏng manh khoét sâu quá cỡ, cũng mừng là ả có mặc nội y đó !

-Trời này đang giữa mùa đông đó phu nhân, cởi hết ra coi chừng trúng gió độc chết thì không ai chôn giùm đâu !_Salena mĩa mai ả ta ngay và luôn

-Salena à !_anh đá nhẹ vào chân Salena

-Tôi chỉ lo cho phu nhân thôi ! Nếu chết trẻ quá thì tội cho chủ tịch lắm !_Salena trả lời

-Cô còn ám tôi nữa sao ? Câm miệng đi !_Mina tức giận

-Ăn ở tốt quá nên sợ mình chết sớm à ?_Ruchia hỏi

-Còn cô nữa, mau xuống bếp lấy thức ăn lên cho tôi !_Mina chỉ tay vào mặt Ruchia

-Được thôi !_Ruchia mỉm cười ả ý vui vẻ đi xuống bếp

-Thôi rồi !_cả bọn đồng thanh nhìn Mina đầy thương hại

Ruchia tung tăng xuống bếp lấy phần ăn cho Mina, trước khi lên cô nán lại cho thêm một ít bột hoa tử đinh hương và hoa huệ Pháp vào. Hai loại bột hoa này nếu trộn lại sẽ gây dị ứng, da mặt sẽ thâm nâu và nổi ban đỏ. Xong việc, cô hí hửng chạy lên đặt phần ăn trước mặt Mina

-Mời phu nhân !

-Được !_ả Mina ăn ngon lành mà không để ý đến nét mặt của mọi người

Sau bữa ăn, bọn hấn ra ngoài làm việc, còn lại Ruchia đang rửa chén, Salena lau nhà và Exline trong bếp làm nước uống và gọt trái cây. Ả Mina thì lên phòng khách mở tivi xem, được một lúc thì

-Exline ! Cô đem lên đây cho tôi một đĩa trái cây !_ả ta từ trên phòng khách ra lệnh

-Trái cây đây !_Exline đặt đĩa trái cây trước mặt Mina

-Này, đưa chân lên để tôi lau nhà !_Salena khó chịu bảo ả Mina

-Cô cúi xuống nâng chân tôi để lên bàn đi !_ả ta thản nhiên buông ra câu nói ấy

-Cô...được !

Salena cúi xuống nâng chân ả Mina đặt lên bàn, ai ngờ ả ta bật đứng dậy và giẫm lên tay Salena, ả còn dùng gót giày giẫm mạnh xuống tay cô làm bàn tay mềm mại rướm máu. Salena cố gắng cắn răng chịu đựng mặc dù bàn tay cô đang vừa đau vừa rát. Cô lau nhà thật nhanh rồi lên phòng băng bó lại vết thương

Ả Mina sau khi trả thù được chuyện lúc sáng thì cũng đỡ tức rồi, xem tivi thêm một lát thì ả cảm thấy chán và nảy ra một ý “đi tham quan ngôi biệt thự này”. Căn phòng đầu tiên mà ả bước vào là phòng của Ruchia

- Woa ! Nhiều mỹ phẩm quá ! Toàn loại cao cấp thôi ! Mình thích cái này, cái này và cả cái kia nữa !_ả bay ngay đến bàn trang điểm của Ruchia và bắt đầu thoa hết hộp mỹ phẩm này đến hộp khác

Ả còn lục tung tất cả đồ đạc, trang sức, quần áo hàng hiệu của Ruchia rồi thản nhiên chọn lấy những thứ ả ta thích và mang đi để lại căn phòng hỗn độn

Phòng thứ hai mà à “ghé thăm” là phòng của Exline. À bước vào trong, lướt qua kệ sách của nhỏ

-Sách danh nhân, truyện ngôn tình, tiểu thuyết,... Chán phèo ! _à vừa lục vừa quăng những quyển sách của Exline ra khỏi kệ, à còn giẫm rách nát hết sách của nhỏ nữa chứ

Bỗng à ta chú ý đến cái hộp vuông nhỏ ở trên cùng kệ sách, à nhón chân với tay lên để lấy nhưng không tới và rồi...

“Xoảnggggggg...” cái hộp ấy rơi xuống đất và vỡ tan tành, thì ra đây là quả cầu mà Kelvin đã tặng Exline kỉ niệm ngày đầu tiên gặp mặt. Nghe tiếng động, cả bọn dưới lầu kéo lên phòng Exline

-Trời ơi ! Cô đang làm cái quái gì ở đây vậy hả ? _Ruchia tức giận

-Tôi làm gì thì mặc kệ tôi ! Cô lấy tư cách gì quản lí phu nhân chủ tịch hả ? _à ta vênh mặt

-Khoan cãi nhau đã, cái gì ở dưới chân cô vậy hả ? _Exline nhíu mày, phòng của nhỏ rất ít đồ dùng thủy tinh, vậy thì thứ đó...

-Là một quả cầu xấu xí, nó vỡ vụn rồi không còn giá trị nữa. Cô tới đây dọn dẹp đi ! _à chỉ tay vào mặt Exline

-Thôi xong ! _Ruchia tắc lưỡi tỏ vẻ thương tiếc à Mina khi nhìn thấy đôi mắt ứa nước thù hận của Exline

-Là cô làm ? _nhỏ bước tới

-Phải thì sao ? Cũng chỉ là thứ rẻ tiền ! Với địa vị của tôi nếu động vào mấy thứ này chỉ làm bẩn tay thôi ! Dọn dẹp nhanh lên đi ! _Mina kiêu ngạo

“ Chát...chát...chát...chát...” 4 cái tát dồn hết sức lực của một người luyện võ giáng xuống mặt Mina làm à loạng choạng ngã xuống đất

- Mày...mày dám đánh tao sao ? Nên nhớ tao là vợ anh Ken đấy nhé ! _Mina ôm mặt ứa nước mắt nhưng vẫn cứng miệng

- Đúng là thứ con hoang không có dạy dỗ ! 4 cái tát này là tao cảnh cáo mày lần đầu tiên cũng như lần cuối cùng nhé, không bao giờ được đụng tới đồ của tao nữa ! _đây là lần đầu tiên Exline xưng hô mày-tao với một người nào đó, như vậy chứng tỏ nhỏ đang lên đến đỉnh điểm tức giận rồi

- Mày được lắm, tao sẽ mách anh Ken để anh ấy xử lí mày ! _à ta khó khăn đứng dậy lết ra ngoài

Còn lại ba người trong phòng, Salena và Ruchia đang dỗ Exline nín khóc, thiết tình, mới dữ như cọp mà bây giờ như con mèo mít ướt vậy trời ! Mà à Mina kể ra cũng quá đáng thật, chưa cưới hỏi cái gì hết mà mở miệng ra một câu bà chủ hai câu phu nhân chủ tịch.

Chiều hôm đó, bọn hấn về nhà ăn cơm. Đáng lẽ ra đây cũng chỉ là một bữa cơm bình thường nếu như Kaito không nhìn thấy gương mặt thâm tím của Mina và cất tiếng hỏi

-Mina à, mặt của em bị sao thế ? _Kaito giả vờ quan tâm

-Hức...anh đừng nhắc nữa...đáng lẽ ra em định bỏ qua không tính toán chuyện này rồi...hức..tại bây giờ anh hỏi em mới nói đó nha ! _à ta nước mắt ngấn nước mắt dài tỏ vẻ như mình cao thượng lắm vậy, ngoài vết bầm ra thì mặt à còn bị ban đỏ do cái lọ thuốc của Ruchia lúc sáng nữa chứ

-Bình tĩnh nói cho anh nghe, ai bắt nạt em thế hả ? _hấn bước sang chỗ Mina cúi xuống lau đi giọt nước mắt trên gương mặt à, hành động đó đã khiến cho mọi người bất ngờ, hấn diễn như phim vậy trời ! Đúng là Ken mà

-Em...em...hức...là các cô ta hùa nhau ăn hiếp em đó ! Exline bên ngoài hiền lành như thế nhưng các anh đừng tin cô ta nha, chính cô ta đánh em ra như vậy đó ! _Mina lợi dụng ôm lấy cánh tay của hấn ra bộ nũng nịu

-Exline ! Cô có tư cách gì mà lại đánh Mina ra như thế hả ? _anh quay sang nhỏ gắt lên, lại diễn nữa rồi, bọn hấn làm diễn viên là có tiền đồ lắm nè !

-Anh hai, anh bình vục em sao ? _à Mina tưởng bở, đứng dậy chạy sang ôm lấy anh

-Đương nhiên rồi, em-gái ! _anh miễn cưỡng xoa đầu à ta rồi buông à ra, nhưng mà nghe hai chữ em gái của anh có cái gì đó không giống bình thường, nó xen lẫn thù hận và đầu đó có sự khinh miệt

-Nè ! Cô ta phá hỏng đồ của tôi, là cô ta sai mà ! _Exline đập bàn

-Cô im đi ! Bây giờ ở đây Mina là chủ, cô hiểu chứ ? _Kelvin gằn giọng nghe như đe dọa. Đến Kelvin mà còn diễn sâu như thế thì thôi rồi...

-Anh..._Ruchia tức giận không nói nên lời

-Chúng tôi thì sao ? Ở trong căn nhà này thì các cô làm ơn biết thân biết phận giùm một chút đi ! Lúc trước được chúng tôi cưng chiều một tí thì bây giờ quen thói không xem ai ra gì sao ? _Kaito nhếch môi

“ Cháttttttt...” văng, người im lặng nhất từ nãy đến giờ đã hành động. Một cái tát này đom đóm của Salena đáp xuống ngay mặt Kaito

-Lũ hạ tiện mà còn thích kiểm chuyện !_câu nói của Salena dường như đã đánh động tới máu điên của Mina

-Cô nói ai hạ tiện hả con nhỏ bẩn thỉu kia ?_à ta nhìn Salena phẫn nộ

-Tôi nói vậy cô lên tiếng thì tự nhận rồi ! Trong cuộc sống thì đừng có chuyện gì cũng giành nói trước nhé em-gái !_Salena cười nửa miệng, sẵn tiện dẫn mặt anh bằng hai từ “em-gái”

-Cô câm miệng cho tôi ! Đồ vô giáo dục !_Mina hét lên và đang chuẩn bị tát ly rượu vang trên bàn vào mặt Salena

-Từ từ thôi ! Đã ngu, không tiếp thu mà còn thích bảo thủ nữa chứ !_Salena đỡ ly rượu lại một cách nhẹ nhàng rồi giật lấy ly rượu đó uống thần nhiên và đứng dậy đi lên lầu

-Cô..._Mina nghẹn họng luôn

-Thôi đủ rồi ! Em ăn xong thì lên phòng nghỉ ngơi đi ! Anh cũng có việc phải đi rồi !_hắn nhẹ nhàng “hết mức có thể”

-Vâng !_à ta giả ngoan hiền ngay lập tức và đi lên phòng

Còn lại anh , hắn, Kelvin, Kaito, Exline và Ruchia ở bàn ăn. Không khí trầm mặc lạnh người, vở kịch lúc này hình như diễn sâu quá đáng rồi.

-Thôi mà Exline, anh xin lỗi mà !_Kelvin lay lay tay nhỏ

-Úi thêm đâu !_Exline đôi mắt đáng yêu vô cùng

-Thôi mà bà xã ! Vợ yêu ! Mẹ của con anh sau này !_Kelvin giờ giọng ngọt ngào như kẹo

-Hừ ! Úi cần !_Exline tiếp tục dỗi

-Thôi đi ! Đừng dỗi nữa mà, 3 cái biệt thự lớn ở Nhật Bản, Hàn Quốc và nha !

-Ừm, vậy còn được ! Tạm tha cho anh đó !_Exline cười -> hết giận rồi

-Nhìn người ta thấy mắc ham chưa ? Chỉ có một người là không biết điều..._Ruchia bĩu môi liếc xéo Kaito

-Thôi nha, cho tôi xin lỗi đi !_Kaito quay sang nhìn Ruchia với ánh mắt long lanh vô tội

-Tôi không có phúc phần để nhận lời xin lỗi của đại thiếu gia tập đoàn Hoàng Tuấn đâu !_Ruchia quay mặt sang chỗ khác

-Vậy cô muốn gì ? Nói đi, nếu làm được tôi sẽ làm !_Kaito nói

-Tôi không cần đâu !_Ruchia trả lời

-Hay là để tôi nói cho cô nghe một bí mật nha !_Kaito cười nhẹ, nụ cười đã làm mê một bao nhiêu cô gái

-Là chuyện gì vậy ?_Ruchia tò mò

-Đó là... “chùttt...” anh yêu em đó !_Kaito hôn lên má của Ruchia và bật dậy chạy lên lầu

-Đồ lợi dụng, đồ cơ hội, tên biến thái !!_Ruchia hét lên, mặt cô đỏ ửng có vẻ như vô cùng giận dữ nhưng trong lòng thì len lỏi một cảm giác rất vui và khó tả

-Chúc ngủ ngon !_Kaito ngoảnh mặt lại với nụ cười tỏa nắng (đang buổi chiều mà trời...)

Một ngày đầy tức tối và bức bối trôi qua, mới có hai ngày mà Mina đã làm rối tung căn biệt thự này rồi. Không biết sau này ả ta còn làm ra việc gì nữa đây ?

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Đại Tỷ Trở Về

Hôm nay cũng lại là một ngày chán nản và bức bối vì cái tính đồng đánh của cô tiểu thư Mina. Suốt ngày chỉ biết ăn rồi lăn ra ngủ hoặc đi vũ trường, spa, shopping, tụ tập bạn bè ăn chơi, khoe khoang địa vị tôn quý của mình, à ta dường như đã quên đi việc mẹ mình mất tích, ba mình hiện đang sống chết ra sao rồi !

-Nè ! Cô có biết làm việc không vậy hả ? Lau dọn nhà cửa kiểu gì mà còn dơ quá đây này ! Đúng là vô dụng không thua gì một con chó mà ! _Mina lên tiếng mắng té tát vào mặt Ruchia đang lau nhà

-Cô giỏi thì tự lau đi chứ ! _Ruchia bức mình đứng chống hông nói

-Cô dám cãi tôi sao ? Nên nhớ tôi là phu nhân tương lai của ngôi biệt thự này và tập đoàn F.K đấy nhé ! Hơn nữa Tử đại hoàng tử đang rất yêu thương tôi..._à ta hất ly nước cam xuống sàn nhà chỗ mà Ruchia vừa lau

-Cô..._Ruchia tức giận nhưng cố kìm lại và im lặng lau nhà tiếp

Đúng lúc đó, Salena bước xuống và an tọa trên chiếc ghế sofa đơn, trên tay còn cầm theo một quyển tạp chí, gương mặt thản nhiên không động

-Cô đi pha cà phê cho tôi đi ! _Mina nói

Salena vẫn thản nhiên lật từng trang tạp chí

-Nè tôi đang nói cô đó ! _Mina đập tay lên bàn

-Tôi sao ? _Salena tự chỉ tay vào mặt mình

-Cô ngu vừa phải thôi ! Ở đây tôi không nói cô thì nói ai hả ? _Mina nặng lời hơn, có vẻ như à ta không nể nang gì Salena cả

-Biết đâu bắt ngờ... vẫn có nhiều người mắc chứng tâm thần phân liệt thường nói chuyện một mình đấy thôi ! _Salena nói

-Cô đúng là thứ thấp hèn không biết điều mà ! Hôm nay nếu tôi không dạy dỗ lại cô thì tôi không phải phu nhân chủ tịch F.K ! _Mina giơ tay lên định tát vào mặt Salena

-Vậy nếu tôi không dạy dỗ cô thì tôi không phải Vũ Hoàng Thiên Anh !!! _giọng nói băng lãnh đến mức lạnh người cất lên

-Vũ...Vũ Hoàng...Thiên Anh ? _Mina lắp bắp làm rơi cái ly trên tay xuống sàn vỡ nát vụn

-Cô có giỏi thì tát Salena đi ! _nó ngồi xuống sofa, dường như rất thông thả

-Chị...chị ba...em...em..._à ta ấp úng không phát âm được rõ chữ nữa rồi, trong một thời gian ngắn sang Mỹ nó lại đáng sợ hơn rất nhiều so với lúc trước (tăng level ^^)

-Tôi không phải chị của con người có cấp bậc hèn hạ như cô ! _nó cầm ly rượu mà Ruchia vừa đặt xuống bàn lắc nhẹ

-Em...em không phải là cố ý muốn đánh con nhỏ đó đâu ! Tại nó chọc tức em cho nên...nhưng mà em thực sự là..._à ta cố giải thích

-Con nhỏ ? Chắc cô không biết Salena là hôn thê của Vũ Hoàng đại thiếu gia nhỉ ? _Exline lên tiếng, Moon về thì vợ kịch cũng sẽ hạ màn, không sợ gì cả !

-Hôn...hôn thê ? Vậy đó là...chị hai.. sao ? _Mina lần này khóc không ra nước mắt rồi

-Tôi không dám nhận làm chị của một người như cô đâu ! _Salena nói

-Em...em...

-Cô im đi ! Dọn dẹp hết những thứ bẩn thỉu của cô ra khỏi căn phòng của tôi ! _nó ra lệnh

-Phòng...phòng của chị ? Vậy đó..._Mina ngỡ ngàng

-Cô nghĩ hôn phu tương lai của tôi lại có thể đi chuẩn bị phòng cho cô sao ? Hoang tưởng ! _nó nhếch môi cười, một nụ cười mỉa hoặc

-Chị nói láo ! Anh Ken là hôn phu của tôi ! Anh ấy là của tôi !!! _Mina hét lên, có vẻ như à ta đã yêu hấn rất nhiều

-Quản gia ! Gọi người tới đem cô ta đi ! Đem vứt hết toàn bộ những thứ mà cô ta đã chạm tay vào ! Tôi sẽ chi tiền để mua lại những thứ giống như vậy ! _nó gọi lớn

Lập tức, quản gia và một tốp hơn 10 người nhanh chóng bước vào làm theo lời nó, à Mina bị lôi ra ngoài, gần như toàn bộ đồ đạc trong nhà nó đều bị vứt đi, căn phòng của nó được dọn dẹp, khử trùng và thay đổi toàn bộ nội thất. Trước giờ nó không thích hoang phí tiền bạc, nhưng bây giờ mọi người thấy nó sử dụng tiền như nước vậy, thực sự thì tiền nó không thiếu, chỉ thiếu chỗ xài tiền mà thôi !

Tối hôm đó, bọn hấn và anh trở về nhà, bước vào trong ai cũng choáng cả

-Ủa ? Có vô lộn nhà không vậy ta ? _Kaito gãi gãi đầu nhìn tới nhìn lui

-Nhà của tụi mình đâu có như vậy ! Sao mà nội thất nó kì kì, lúc trước bình hoa làm bằng gốm Bát Tràng mà, sao bây giờ đổi thành bình gỗ nạm kim cương rồi ? _Kelvin cũng thắc mắc không kém

-Còn nữa, hình như bàn ghế, sofa cũng đổi rồi thì phải ? Lúc trước chỉ là hàng bình thường thôi, bây giờ là hàng cao cấp chính hãng Y.A.M đó ! _Kaito soi mói (thánh soi)

-Moon về rồi !!! _hấn và anh đồng thanh

-Đúng là anh hai ! _nó bước xuống lầu

-Em về lúc nào thế ? Sao không thông báo cho anh đi đón ? _anh ôm nhẹ lấy nó

-Em không muốn phiền anh hai, với lại chị dâu cũng về rồi mà phải không ? _nó cười nhẹ

-Ừ, đúng là Salena đã về đây ! Mà chuyện bên đó sao rồi ? _anh hỏi

-Anh lên tầng hai đi ! Em sẽ nói một lần với nội bộ ! _nó nói rồi quay gót lên lầu

-Vẫn bị cho “ăn bơ” nhì ? Thôi đi nghỉ đi, sau này còn có việc mà làm ! _Kelvin vỗ vai hấn rồi đi lên phòng

Hấn không quan tâm gì mấy đến thái độ và cử chỉ của những người xung quanh mình, hấn xem như không có chuyện gì rồi cũng về phòng nghỉ. Trong khi đó, nó, anh, nhỏ, cô và Salena đang họp ở tầng hai

-Sao rồi ? _Exline hỏi

-Tạm ổn nhưng thiệt hại khá nhiều ! _nó trả lời

-Kẻ đó có phải là tay trợ thủ đắc lực của Rick Jackson không ? _Salena hỏi

-Đúng là xứng đáng làm chị dâu của em ! _nó nói, ánh mắt như rất tán thưởng Salena

-Bắt được chứ ? _Ruchia hỏi

-Bị lão ta cướp người về rồi ! _nó trả lời

-Còn bản dự án thì sao ? _Exline hỏi

-Chỉ là mẫu bị lỗi thôi ! Bản vẽ hoàn chỉnh nằm ở chỗ đó ! _Salena lên tiếng

-Hả ? Tại sao lại ở chỗ cậu ? _nhỏ và cô đồng thanh

-Tại lúc về xong anh và Moon cảm thấy bản vẽ ấy không được tốt nên mới để vào két sắt bảo mật của công ty. Sau đó tụi anh mới về lại một bản khác và gửi qua Pháp cho Salena xử lý công đoạn cuối cùng là kiểm tra ! Nên thành ra cái bản mà tên dờ hơi đó ăn cắp là đồ không đúng mẫu quảng cáo thôi ! _anh giải thích

-Vậy thì tại sao Moon lại phải sang đó ? _Ruchia thắc mắc

-Để sa thải tên nội gián đó ! _nó trả lời

-Hiểu rồi ! Tất cả đều có lý do ! _nhỏ và cô đồng thanh tập 2

-Vậy kết thúc họp tại đây ! Tất cả về phòng đi ! _Salena nói rồi nhanh chóng bay ra ngoài đập văng cánh cửa phòng họp

“Ràmmmm...” cánh cửa làm bằng gỗ quý văng khỏi cái vị trí cố định thường ngày

-Vỡ công thâm hậu hơn trước rồi nhì ? _Ruchia vỗ vai Salena

-Hi, thường thôi ! Nhưng tớ thấy nên thay hết cửa trong nhà đi, sao đập một cú là bay như đĩa bay thế ? Nếu kinh phí không đủ thôi thì để tớ mua một cái biệt thự mới luôn ha ! _Salena nêu ý kiến

-Thôi để dành tiền đi, sắp trở thành người thừa kế giàu nhất thế giới rồi đó ! Sau này mua hết một khu biệt thự để tặng cả bọn đi ! _Exline chu mỏ, đòi hỏi quá !

-Ok, mỗi người một cái villa ...

- Yeahhh ! Hứa đó nha ! _nhỏ và cô reo lên

-Ừm, tớ thuê người xây lâu đài để gia đình tớ ở ! _Salena nói nốt câu còn lại

-Thôi dẹp đi pa ! Ngủ sớm tốt cho sức khỏe hơn ! _Ruchia nói

-Ừm, pp nha ! Ngủ ngon !

Một ngày yên bình kết thúc, nó đã về, mọi chuyện đã đến hồi gay cấn...

Mn oi ! Mn à ! Mn muốn t/g trừng phạt à Mina ra sao đây ? Cmt để t/g biết nhá ^^

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Kế Hoạch Trừng Trị

Hôm nay, nó trở lại vị trí mà bấy lâu đã bị à Mina làm dơ bẩn. Nó và mọi người cùng ngồi ăn sáng. Đây là lần đầu tiên nó ăn đồ ăn chứ không phải là uống sữa

-Có cần anh xuống bếp pha sữa cho em uống không ? _anh hỏi nó

-Không cần đâu ! Em muốn thử cảm giác mà 12 năm nay em chưa lặp lại ! _nó miễn cưỡng sẫm soi từng thứ trong đĩa đồ ăn

-Thôi đi ! Để dành sau này về pha sữa cho con đi nhá ! _Salena trêu anh

-Em muốn có baby lắm sao ? Có cần anh giúp không ? _anh nhìn Salena, ánh mắt có gì đó gian gian

-Thôi ảo tưởng giùm em chút đi ! Em nói con là xin con nuôi trong làng SOS kia ! Con người ta bỏ rơi thì quá trời rồi, em sinh làm gì cho gia tăng thêm 1 nhân khẩu ! _Salena bĩu môi

-Thì anh nói giúp là giúp em tìm một đứa dễ thương bụ bẫm mà ! _anh cãi lại

-Bỏ qua đi ! Em mới 17 tuổi thôi, xin về làm chị của nó chứ làm mẹ nổi gì ! _Salena vẫn ương bướng như mười mấy năm về trước (đã câu dẫn vụ con cái mà còn mắng người ta nữa chứ)

-Thôi đi ! Anh chị cho em xin một phút bình yên đi ạ ! _Ruchia nói

-Nhìn người ta ngọt ngào em thấy ganh tị sao ? Nếu em muốn tôi sẽ quan tâm em giống như vậy ! _Kaito nói, cách xưng hô khác hẳn thường ngày, có gì đó ngọt như mật ong vậy ! (3 từ thôi: có ý đồ !)

-Anh mà nói nữa thì tôi cho anh ăn giày chứ không phải ăn sáng đâu nhé ! _Ruchia đe dọa

-Thì thôi vậy ! _Kaito xụ mặt xuống như con nít

Trong khi đó Kelvin cứ ngồi gắp đồ ăn cho Exline muốn tràn chén luôn. Ngọt ngào đến thế là cùng ! Còn hẳn lại là người im lặng nhất từ nãy đến giờ, Hoàng tử lạnh lùng đã trở lại !

Sau khi ăn xong, cả bọn ra phòng khách ngồi, nó lại là người bắt đầu trước

-Tôi muốn mọi người hợp tác !

-Diễn nữa sao ? Tưởng hạ màn rồi chứ ? _Kaito hỏi

-Làm hay không ? _nó hỏi lại, ghét nhất là thứ lảm lòi

-Thì làm ! Vấn đề cụ thể đi, khi nào bắt đầu ? _Kelvin nói

-Tôi cần sự giúp sức của cậu ! Đồng ý chứ ? _nó quay sang hẳn

-Được thôi ! _hắn lãnh đạm

-Bắt đầu vào ngày công bố hôn ước ! À ta sẽ phải bị trừng phạt ! _nó nhếch môi

-Vậy thì phải làm ra sao ? Có vẻ thú vị đấy ! _cô hỏi

-Anh rước ba về trong ngày đó đi ! Còn lại em giao cho anh giải thích ! _nó nói rồi ra ngoài

[Sau khi tập đoàn Vũ Hạ phá sản, Hạnh Thoa bị bắt, còn à Mina lang thang ngoài đường thì anh em nó đã đón ba về ở trong 1 căn biệt thự ở ngoại ô thành phố, nó đã chấp nhận tha thứ và cho ông bù đắp lỗi lầm ở quá khứ]

Nó phóng xe đến TTTM mua rất nhiều thứ, nào là trang sức, quần áo, giày...tất cả những thứ tốt nhất trong TTTM nó đều mua hết. Nhưng những thứ này...chỉ xứng làm giẻ lau thôi ! Đồ mà nó xài đều là đồ cao cấp do Y.A.M sản xuất, những thứ này không là gì cả ! Sau đó nó đi tiếp đến quán bar, nó bước vào nhà kho _nói lúc trước đã từng giam giữ Hạnh Thoa, còn bây giờ, người ở vị trí đó là Vũ Hạ Mỹ Ly. À ta chỉ bị trói tay và chân lại thôi nên cũng không nhếch nhác cho lắm, nó bước vào trong với những túi đồ linh tinh trong tay

-Chào cô ! Ở đây chắc vui nhì ? Có được cung phụng thoải mái như trong biệt thự Black Rose không ? _nó cúi xuống hỏi cô ta

-Mày ... mày định làm gì tao ? _à ta sợ sệt

-Cô không phải sợ đâu ! Tôi chỉ muốn thông báo cho cô biết là ngày mai tôi sẽ công bố hôn ước với anh Ken ! _nó cười nhẹ nhàng nhưng đủ làm cho à ta điên lên

-Mày không được phép làm như vậy ! Mày không có quyền ! Anh ấy là của tao, của tao nghe chưa hả ? _Mina hét lên

-Thì sao ? Là của cô thì mặc kệ, tôi thích thì tôi sẽ cướp ! À không...thực sự đó là hôn ước của tôi mà ! Tôi có mua rất nhiều đồ đây, cô thấy bộ nào sẽ hợp ? _nó tiếp tục chọc tức à ta

-Mày điên đi ! Đồ thú vật, mày nghĩ mày là ai mà dám cướp anh Ken của tao ? Mày đã bắt mẹ tao, hại gia đình tao tan nát rồi bây giờ mày lại lấy anh Ken để chọc tức tao sao ? Con chó, mày chỉ là thứ hạ đẳng ! _à ta phẫn nộ cùng vậy nhưng càng cử động thì dây trói càng chặt và in lằn trên tay chân à rướm cả máu

-Thôi vậy ! Giờ tôi sẽ đi về nhà chuẩn bị cho buổi lễ ngày mai ! Cứ ở đây từ từ mà tận hưởng nhá ! Mặc dù Ken vẫn đang nghĩ cô là hôn thê của anh ấy nhưng sự thật thì chỉ có một thôi ! Người đó là tôi ! Hahaha...!!! _nó cười thỏa mãn bước ra khỏi nơi u ám đó

Vừa ra khỏi cửa nó đã vứt những túi đồ trên tay vào sọt rác, nghĩ sao một người như nó lại mua quần áo bình thường mà mặc chứ ?

Ngày hôm sau, nó thức dậy khá sớm để bắt đầu buổi lễ, nói là công bố hôn ước nhưng thực sự đây là lễ đính hôn của nó-hắn và anh Kan-Salena. Vũ chủ tịch, Vương gia và vợ chồng ông Hàn Thiên Đức cũng đều có mặt cùng với một số người có máu mặt trong giới chính trị, thương mại, tài chính và ngoại giao. Lễ đính hôn được tổ chức tại quảng trường danh tiếng nhất trong thành phố.

Nó và Salena khoác lên người chiếc váy dạ hội màu hồng nhạt có giá khoảng 75000 USD, làm tóc đơn giản nhưng nhẹ nhàng như một nàng công chúa. Hắn và anh mặc bộ vest trắng sang trọng trông rất hợp với hai bộ váy kia, cả vạt đen, giày da đắt tiền và có số lượng có hạn. Mặc dù là đính hôn nhưng nó và Salena không trang điểm, ghét nhất là cái thứ dùng để bôi bôi trét trét lên mặt đó, có dùng thì phải chăng là những thứ để dưỡng da thôi, nhưng hầu như để mặt mộc là tốt nhất. Đã đến giờ khai mạc, quan khách và phóng viên cũng đã tới rất đông

-Các cô chuẩn bị xong chưa thế ? _hắn gõ cửa phòng mà nó và Salena đang chuẩn bị

-Việc gì cũng phải từ từ nhé em trai ! _Salena nói vọng ra

-Vậy anh và Ken sẽ ra ngoài đấy trước, lát nữa ba sẽ vào đón các em ra lễ đường nhé ! _anh nói

-Được rồi, anh hai ! _nó đáp

Sau đó, nó và Salena mở cửa phòng bước ra ngoài, khi bước đến bậc tam cấp của lễ đường thì nó suýt bị ngã vì vướng phải cái váy dạ hội, mà tà áo dài gần 2 mét chứ ít gì, với lại có đòi nào nó mặc váy đâu chứ, khi vào trường nó toàn mặc áo sơ mi quần jean thôi. Thế là nó bực mình cúi xuống xem luôn vạt váy phía trước đến ngang đầu gối, phần trước ngắn để lộ đôi chân thon trắng, phần sau dài thướt tha dịu dàng cái váy bây giờ nhìn khác hẳn nha, như style mới vậy. Bước đến cổng, nó khoác tay Vũ chủ tịch, Salena khoác tay Hàn gia cùng bước vào trong. Hắn nhìn nó không rời mắt luôn, lần đầu thấy nó mặc váy đó, đẹp quá ! Mái tóc hung tím đỏ được búi phồng cao để vài sợi lơ lửng trước mặt, thêm một bông hoa nhỏ trắng muốt cài lệch trông rất quyến rũ. Nhưng hình như nhìn nó có gì kì kì (không phải chị Moon kì mà là cái váy nó sai), Vũ chủ tịch và Hàn gia nắm bàn tay của nó và Salena đặt vào tay của hắn và anh Kan. Mọi người ở trong lễ đường đều xuýt xoa khen ngợi hai cặp quá ư là đẹp đôi, chưa từng nhìn thấy ai đẹp đến vậy ! Hắn ghé xuống sát bên tai của nó thì thầm

-Em vừa làm gì với 75000 USD của anh vậy ? Em có biết trên thế giới chỉ có 2 bộ thôi không ?

Nhưng nhìn với góc độ của các quan khách thì cứ như là hắn đang hôn lên má của nó vậy, tiếng vỗ tay vang lên làm nó đỏ mặt nhưng nhanh chóng đã lấy lại được bình tĩnh, buổi lễ còn chưa kết thúc thì bốn nhân vật chính đã xin phép về trước rồi. Còn đại sự vẫn chưa lo xong mà, từ nãy giờ nhìn Salena ngoan lả lùng, im re luôn. Ai dè, ra đến cửa thì cô cúi xuống xem hẵn cái váy ra luôn, xem thành 2 mảnh luôn mới ghê chứ

- Em biết phá tiền của anh lắm luôn đó Salena ! _anh lắc đầu

- Mà cái đó đâu ra thế ? _hắn nhìn vào bộ đồ Salena đang mặc

- Cái này hả ? Tôi mặc từ trước đó ! _Salena chỉ vào cái áo cúp ngực và quần sọt của mình

- Em đúng là tiểu yêu mà ! Mặc váy dạ hội mà còn thêm một bộ ở trong nữa chứ ! _anh cung nịnh Salena

- Hi ! Thiệt hại lần này em trả anh gấp 5 lần ! Gì chứ tiền thì em dư lắm ! _Salena nháy mắt

- Ủa mà Moon đâu nhỉ ? _hắn gãi gãi đầu, thiệt tình, vợ chưa cưới mà cũng không để ý nữa !

- Tôi đây ! Cậu và anh hai cũng chuẩn bị đi ! Giờ ta xuất phát ! _nó bước ra với quần jean, áo pull ôm sát và giày bata

- Ok !!! _sau đó cả bọn cùng phóng đến quán bar

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tha Thứ ? Tôi Không Thể !

Giờ này cả bọn đã có mặt đầy đủ trong phòng vip của quán bar và chuẩn bị cho kế hoạch của mình. Đầu tiên là tụi nó và cả Hani bước vào căn nhà kho u ám ẩm đậm đó, à Mina đang vật vờ nửa tỉnh nửa mê, nó bước tới tạt ly rượu vào mặt à ta

- Tỉnh dậy đi !

- Umm...um... _à ta vẫn chưa tỉnh hẳn

“Chátttt...” Salena tát vào mặt Mina

- Tỉnh đi ! _nó gằn giọng

- Mà...mày tới đây làm gì ? _à ta nhìn nó căm hận

- Trả thù !

- Tao mới là người phải trả thù mày đó ! Con chó ! _à ta kích động

- Mày là người đã phá nát gia đình tao, mẹ mày đã hại chết mẹ tao, chính mày đã làm cho anh em tao có nhà còn ba nhưng không thể về, mày đã chiếm đi tất cả những thứ mà đáng lẽ là của tao ! Giờ mày còn nói là muốn trả thù tao sao ? _nó nắm tóc Mina kéo ngược ra sao

- Mày đã cướp đi anh Ken ! Anh ấy coi như là cuộc sống của tao, bây giờ anh ấy lại yêu mày. Tại sao chứ ? Anh ấy vốn dĩ là của tao mà ! _à ta hét lên

- Tao không cần biết cậu ta là cái gì của mày ! Nhưng bây giờ mày phải trả giá cho những thứ mày làm ! Hahaha... _nó cười man rợ

- Mày...mày định...làm gì tao ? _à ta sợ sệt khi thấy trên tay nó là một con dao nhỏ sáng loáng

- Mày nghĩ sao ? _nó nhếch môi và rồi...

“Xoẹttttt...xoẹt...xoẹtttt...”

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!! _à hét lên đau đớn, gương mặt à bây giờ như phế liệu rồi

Máu trên vết thương ấy chảy ra ngày một nhiều và đậm hơn, chứng tỏ vết thương rất sâu, nước mắt à tràn ra

- Chị à...tha cho...em đi ! _à ta vật vờ

- Tha thứ ? Tôi không thể !

- Đến chị nhé ! Chuyện à làm tay chị bị thương chị vẫn chưa quên đâu ! _Salena bước tới quàng vai nó

- Ok chị hai !

Sau đó, Salena nhẹ nhàng ngồi xuống bên ả Mina đang lăn lộn dưới đất

- Ôi trời ! Chắc đau lắm ha tiểu thư ? Để tôi thêm cho cô vài trò nữa !

- Salena cầm một đĩa muối và chanh tươi cắt lát từ từ vắt lên mặt ả ta. Oimeoi ! Chanh với muối mà xát lên vết thương đang chảy máu thì thôi khỏi kể. Tự sát còn sướng hơn nhiều !

- AAAAAAAAAAAAAA !!!_tiếng hét làm căn phòng như vang vọng

- Trời ơi ! Mấy cô ấy làm gì mà con nhỏ đó la hét dữ vậy trời ?_Kaito thở dài

- Chắc đau !_Kelvin lắc đầu

Bên trong ả Mina đã ngất xỉu vì quá đau đớn. Đã đến lúc Ruchia tỷ ra tay ! Ruchia mỉm cười bước tới cầm trên tay một lọ thuốc có dạng viên nhỏ, bóp miệng ả ra và đổ cả lọ vào đó. Đây là một loại thuốc chế tạo từ loại rễ cây lan ma và bột lưu huỳnh, có tác dụng gây ngứa bên trong nội tạng cơ thể. ả ta bắt đầu cử động sau khi nuốt những viên thuốc đó vào

- Umm...aaa...đau quá ! aa..._ả rên rỉ

- Moon à ! Gọi cho họ được rồi chứ ?_Exline quay sang nó

- OK ! Trò cuối đi !_nó nhếch môi cười, nụ cười căm phẫn tột cùng của ác quỷ

Exline lấy điện thoại ra gọi cho ai đó và cả bọn cùng trở về phòng vip, bật tivi lên là hình ảnh ả Mina đang quần quai khổ sở, thì ra trong nhà kho có một cái camera và được liên kết với màn hình tivi trong phòng vip. Bọn hắn phải nhăn mặt khi nhìn thấy ả Mina

- Có cần kinh dị tới mức độ đó không ?_Kelvin tặc lưỡi

- Chưa đâu ! Còn trò cuối nữa là tới phiên tụi anh diễn rồi !_Exline cười

- Còn gì nữa vậy ?_Kaito tò mò

- Xem đi rồi biết !_Ruchia nham hiểm

Một lát sau có hai tên đàn ông bước vào trong căn nhà kho ấy với một vẻ mặt không gì nham nhở hơn, hai gã nhìn Mina với ánh mắt thèm khát một thứ gì đó !

- Mặc dù gương mặt bị rạch nát rồi nhưng nhìn từ trên xuống dưới cũng thấy ngon lành lắm !_một tên cúi xuống vỗ tay lên ngực ả Mina

- Bọn mày tránh ra !...Tao...sẽ giết chết...bọn mày..._ả ta mạnh mẽ

- Thừa cô chủ, chúng tôi có bao nhiêu thời gian ạ ?_tên còn lại xoay người về hướng camera hơi lớn

- 1 tiếng !_âm vực lạnh lùng của nó truyền đến căn phòng kho ẩm ướt ấy

Được lệnh, hai gã đó lao vào ả Mina như một con hổ săn mồi, xé tan bộ quần áo mỏng manh và cả nội y của ả. Sức chống cự yếu ớt của ả ta càng làm cho hai tên đó phấn khích hơn. Hai gã mặc tình dùng bàn tay thô ráp mon trôn khắp người ả, nghĩ thôi cũng sướng rồi ! (Cảnh này nếu mấy baby dưới 18 tuổi đọc phải thì tha lỗi cho t/g nhé ! À mà tới đây mình hết biết diễn tả cái gì tiếp theo rồi, m.n đọc thì tưởng tượng ra tình tiết khúc sau nhé ^^)

- Hic...em vẫn là trẻ em dưới 18 mà !..._nhóc Kun nhắm tịt mắt quay sang ôm lấy Hani

Nó cầm remote tắt màn hình rồi bình thân ra ngoài. Lát sau, nó trở vào với bộ quần áo khác và hai chai rượu vang đỏ trên tay, nó nhẹ nhàng rót ra ly và cầm lên lắc nhẹ

- Uống đi chứ !_nó hất ánh mắt về phía chai rượu

- Hành hạ người ta dã man như vậy mà sao cô bình thân thế ?_Kelvin hỏi

- Tự làm tự chịu thôi !_nó vẫn thản nhiên

Kelvin không nói nên lời với nó nữa rồi, cậu im lặng và tiếp tục uống rượu, thời gian chậm chậm trôi qua, thoát đã hết giờ và đến lúc cả bọn làm việc. Nó bước chậm chậm xuống nhà kho, nơi vừa rồi phát ra những tiếng hét đau đớn, những tiếng van xin, khóc lóc và rồi đột nhiên im bật đi của Mina. Nó mở cánh cửa phòng kho, hai gã kia có vẻ đã thỏa mãn được phần nào, hai gã cúi đầu chào nó

- Các người hết phận sự rồi !_nó lên tiếng

- Vâng ! Cảm ơn cô chủ ! _một gã đáp trả lời nó, trên môi gã vẫn còn hiện diện nụ cười man rợ

Nó liếc nhìn ả Mina, tàn tạ quá nhỉ ? Chắc ả ta bị hành hạ dữ lắm, bộ quần áo bị xé rách nát vì sự hưng phấn tột độ của hai gã, đầu tóc rối tung, trên má bầm tím chằng chịt vì bị đánh do kháng cự, thân thể ả in hằn những vết thương như bị cào cào đến rớm máu. Tim nó chột nhói lên nhưng không rõ lý do. Nó cúi xuống ngay mặt ả

- Sao rồi ? Vui quá chứ nhỉ em-gái ?

- Mày...giết tao..đi..._ả yếu ớt trả lời nó

- Cô nghĩ sao nếu như Ken chứng kiến hết cảnh lúc này ? _nó bỏ mặc câu nói của ả

- Gì...chứ ? Con..khốn...nạn_ả chửi rủa nó

Đúng lúc đó...

“RẦmmmm...” hấn đập bay cánh cửa phòng kho

- Dừng tay lại đi Moon ! _hấn quát lên

- Tại sao ? _nó hỏi lại

- Quá đủ rồi ! _hấn nói

Rồi hấn từ từ bước đến chỗ của Mina, cởi cái áo vest đen đắp lên người ả, hấn đưa tay lên vén làn tóc rối bời của ả sang một bên, hôn lên trán ả một nụ hôn đầu tiên cũng như cuối cùng

- Anh...Ken...hức...là cô ta đã hại em...là cô ta ! _nước mắt ả giàn giụa

- Tôi biết ! _hấn điềm đạm

- Anh à...em là vợ của anh mà..phải không ? Em muốn anh giết con nhỏ đó để trả thù cho em...hức ! _ả níu lấy cánh tay hấn

Hấn định bế Mina đi ra ngoài nhưng nó chột cất tiếng, hai tay ả Mina định ôm lấy hấn chơi vơi giữa không trung

- Cậu yêu cô ta sao ? _nó hỏi

- Đương nhiên là không hề ! _hấn trả lời làm ả Mina què độ

- Tại sao cậu cứu ả ta ? _Exline hỏi

- Thương hại !

- Chứng minh điều cậu nói lúc này đi ! _nó nói, ý nó muốn hấn chứng minh rằng mình không yêu Mina

- Được ! _hấn trả lời rồi rời khỏi chỗ Mina bước đến ôm nó vào lòng cho đầu nó tựa vào khuôn ngực rắn chắc ấm áp của mình

Nó mỉm cười thỏa mãn, kế hoạch thành công rực rỡ. Ruchia nhìn thấy vậy thì cũng cười và lên tiếng

- Con ả này ở đây choáng chỗ quá ! Máy người vào đây dọn ả ra ngoài đi !

Hai người đàn ông bước vào đem ả Mina ra ngoài. Khi bóng hai người đó vừa khuất khỏi tầm nhìn thì nó vội đẩy hấn ra

- Vờ kịch kết thúc ! Cảm ơn cậu ! _nó nói rồi đi ra ngoài, cả bọn nói gót theo nó

Nó về nhà và tự nhốt mình trong phòng đến khuya, nó đã trả thù thành công rồi, nỗi hận mười hai năm qua của nó đã trả xong, người đáng trừng trị đã bị trừng trị. Nó chỉ nhờ hấn giả vờ để cho Mina nếm trải cảm giác nhìn người đàn ông mình yêu yêu thương một người khác thôi. Nhưng sao...nó không cảm thấy vui mà còn thấy có một cảm giác buồn đang len lỏi sâu thẳm trong lòng, phải chăng trái tim băng lãnh của nó giờ đây đã có cảm xúc ? Nhưng cảm giác này, không phải ! Từ khi nào mà nó lại quan tâm đến ả ta chứ ? Thực sự bây giờ nó rất hoang mang, nó không muốn ả ta như vậy nhưng hối hận đã quá trễ rồi...Một giọt nước mắt trong suốt như thủy tinh rơi xuống gối, nó đã khóc, nó đã rơi nước mắt vì một người mà từ trước đến giờ nó chưa hề chấp nhận là em gái mình. Nó lắc đầu cho trôi đi dòng suy nghĩ đó nhưng không, từng hình ảnh Mina bị hành hạ cứ ùa về trong tâm trí nó, những tiếng la hét, van xin của ả cứ vang vọng trong đầu nó

- Mẹ ơi ! Con xin lỗi...con sai rồi ! _nó ngược mặt lên thì thào trong bóng tối

Nó cứ nằm trên giường, mơ suy nghĩ hỗn độn vẫn không ngừng vây quanh nó. Nước mắt nó cứ rơi, thù hận đã làm nó thay đổi, nó đã đánh mất rất nhiều thứ...Đêm ấy, nó lại thức trắng đêm để từ từ ổn định những suy nghĩ dần vạt của mình !

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 59: Tổ Tình

Hôm nay là một ngày đẹp trời nên từ sớm Kelvin đã đưa Exline đi hẹn hò ở một nơi nào đó thật lãng mạn. Nó và anh thì đưa Salena và hai đứa nhóc (ý là Kun và Hani á mà) ra biển chơi. Hấn thì sang châu Âu thăm ông trùm mafia ba mình. Mọi chuyện như sắp đặt trước ấy nhỉ ? Sáng sớm Ruchia đã nhận được 1 lá thư với nội dung cực kì ngắn gọn

“ 8 giờ sáng nay tôi sẽ chờ em ở quán cà phê Love đường xyz. Nếu không đến đừng hối hận !...” là chữ của Kaito

Cô vừa lăm bằm vừa bước vào nhà tắm làm VSCN, không biết tên hâm hấp này định làm chuyện gì nữa, nhưng sao trong lòng cô cứ thấy vui vui và có chút gì đó mong chờ.

Vì bị kẹt đường nên Ruchia tới trễ giờ hẹn, cô chạy thực mạng vào trong tìm bàn của Kaito đang chờ

-Em làm gì mà chạy như chưa từng được chạy vậy ? _Kaito hỏi

-Cho tôi uống ly nước đã ! _Ruchia cầm ly nước trên bàn uống một hơi

-Chết rồi ! Nè, đừng có uống cái ly đó ! _Kaito muốn la làng luôn

-Sao vậy ? Nước mát lắm mà ! _Ruchia tỉnh bơ trước thái độ hoảng hốt của Kaito

-Trong ly nước đó có chiếc nhẫn mà tôi định tặng em đó ! _Kaito gần như hét lên

-Giữ chứ ? Làm sao lấy nó ra đây ? _Ruchia ôm cổ ho sặc sụa

-Tôi cũng không biết phải làm sao nữa ! Trời ạ ! _Kaito vừa cuống quýt vừa vỗ vỗ vào lưng của Ruchia

Đúng lúc đó cô phục vụ của quán bước ra với khay nước trên tay

-Quý khách bị sao thế ạ ? _cô phục vụ hỏi

-Cô ấy lỡ uống ly nước có chiếc nhẫn rồi, bây giờ cần làm gì đó ! Hay là cô gọi cấp cứu đi ! _Kaito nói

-Nhưng thưa quý khách...

-Đừng có nhưng nhị gì nữa ! Gọi cấp cứu đi ! _Kaito gất lên

-Nhưng trong ly nước ấy không có chiếc nhẫn ạ ! _cô phục vụ trả lời làm 2 đứa nhoi nhoi như đứng hình

-Sao trong ly nước lại không có nhẫn ? _Ruchia hỏi

-Tại lúc này tôi thấy cái ly ấy không được đẹp cho lắm nên tôi đem chiếc nhẫn vào trong tìm một cái ly khác đẹp hơn ! Chiếc nhẫn ở trong cái ly trên khay tôi đang cầm này ! _cô phục vụ giải thích rồi đặt cái ly lên bàn và vào trong

Nghe giải thích sự tình xong, cả hai người đều cảm thấy quê quê nên gục mặt xuống. Và thời gian bắt đầu trôi chậm chậm nhẹ nhàng, hai người ngồi yên ở đấy cũng đã hơn 2 tiếng...(>.<) Do trời nắng mà ngồi lâu quá nên hai người bắt đầu khát nước, vẫn tư thế ấy, không ai ngẩng đầu lên cả, hai người đưa tay lên bàn lấy nước rồi vô tình chạm vào tay nhau, nhịp tim cả hai nhanh bất thường. Ruchia đỏ mặt vội rút tay lại nhưng bị bàn tay rắn chắc của Kaito bắt lại. Giây phút đó cả hai ngược mặt lên, hai ánh mắt chạm nhau

-Ruchia à ! _Kaito lên tiếng trước

-G..gi ?

-Tôi..tôi..em.. _Kaito lắp bắp

-Anh không nói tôi đi về à ! Ngồi tào lao với anh hơn 2 tiếng rồi đây ! _Ruchia nói, cốt là để Kaito nói nhanh thôi

- Tôi muốn em ...

- Muốn cái gì ? _Ruchia tiếp tục công kích tinh thần

- Tôi muốn em uống ly nước này ! _Kaito cầm ly nước có chiếc nhãn đưa lên ngang mặt Ruchia (đang lẳng mạn tự nhiên chen câu lẳng xệ)

- Hả ? Anh muốn tôi nuốt chiếc nhãn ấy thật à ? _Ruchia phụng phịu trông vô cùng đáng yêu

- À không phải vậy đâu ! Em uống nước thôi còn chiếc nhãn thì ...

- Thì sao ?

- Thì em đeo vào đi ! _Kaito bình tĩnh nói một câu trọn vẹn (tay sát gái mà sao hôm nay nhất quá ?)

- Ừm ! Vậy có phải rõ ràng hơn không ? _Ruchia gật đầu rồi cầm ly nước lên uống

- Mà Ruchia này ! _Kaito lên tiếng

- Sao ?

- Anh muốn hỏi em một chuyện !

- Anh nói đi !

- Em..em có yêu anh không ?

- Không biết ! _Ruchia vừa nói vừa đeo chiếc nhãn vào tay

- Sao lại không biết ? _Kaito nhún mày

- Thì em... (đổi cách xưng hô luôn rồi)

- Thôi được rồi ! Em không biết thì tháo chiếc nhãn đó ra trả lại cho anh ! _Kaito nói, giọng hơi buồn

- Không được ! Anh tặng rồi thì bây giờ nó là đồ của em ! Em không trả ! _Ruchia chu môi

- Em không yêu anh thì trả lại để anh tặng cho người con gái nào yêu anh chứ ! Còn nếu em muốn giữ luôn thì em phải làm người yêu của anh ! Được không ? _Kaito thực hiện chính sách “tiền thoái lưỡng nan”

- Thì..thì...

- Thì sao đây hả ?

- Thì..thì đeo ! Em nói rồi đó nha, nhất quyết không trả ! _Ruchia nói

- Vậy là từ bây giờ em đã trở thành người yêu của anh rồi đấy nhé ! _Kaito nháy mắt và nở một nụ cười, nụ cười đã làm say mê bao nhiêu cô gái

- Ừm... _Ruchia đỏ mặt ngượng nghịu gật đầu

Tối hôm đó, cả bọn tụ họp đầy đủ ở nhà, riêng hấn vẫn còn đang ở bên châu Âu chưa về kịp. Ngồi ăn tối mà cứ nhìn thấy “người ta” tình tứ hoài thì ai mà chịu nổi cơ chứ ! Nếu như là couple Exline-Kelvin thì không nói gì nhưng đằng này...

Kaito đang khí thế gấp dòn dập thức ăn vào chén cho Ruchia, còn Ruchia thì lại gấp thức ăn cho Kaito

- Anh ăn đi !

- Em ăn đi !

- Thôi anh cứ ăn nhiều vào !

- Anh không đói, em quan trọng hơn, em ăn đi !

- Vậy giờ anh có ăn hay không ? _Ruchia đập bàn quát lên

- Anh không ăn đó ! Còn bao nhiêu thì em ăn hết đi ! _Kaito cũng chẳng kém cạnh (chả hiểu nổi hai người này)

- Hứ !!! _hai người đồng thanh

Cả bọn nhìn Ruchia và Kaito chăm chăm nhưng họ chẳng thèm quan tâm, chỉ lo việc giận dỗi nhau trước mắt kia. Chẳng hiểu có cái chuyện gì to tát mà hai người đó lạ lùng vậy ?

-Hai người thành đôi rồi à ? _anh hỏi

-Thành cái con khi gì với thứ cứng đầu ấy ? _đồng thanh tập 2

-Quát nạt ai thế ? _nó nhẹ nhàng lên tiếng (nghĩ sao quát thẳng vào mặt anh hai của Moon tỷ tỷ vậy ?)

-Không có gì đâu ! _đồng thanh tập 3

-Tâm đầu ý hợp quá ha ! _Kelvin chen vào

-Dẹp đi ! Hong có hợp cái gì hết ! _Kaito trả lời

-Anh có giỏi thì chia tay đi ! _Ruchia quay mặt sang chỗ khác

-Thôi mà ! Anh sai rồi...tha lỗi nha ! _Kaito xuống giọng

-Không !

-Cho anh xin lỗi đi ! _Kaito tiếp tục

-Không ! _Ruchia bỏ lên lầu

-Nè ! Đợi anh với ! _Kaito luống cuống chạy theo Ruchia, đúng là cặp đôi phiền phức mà !

Một cặp đôi nữa đã về với nhau, chap này hơi sến tí m.n nhi ? Hấp dẫn đang ở phía sau...hehe

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Dẹp Loạn

Hôm nay cả bọn lại cùng nhau sánh bước đến trường học, do Salena đã về nước nên nó đành trả anh hai của mình lại cho chị dâu và đi cùng xe với hần, mà dạo này thì hần đã thích nó ra mặt rồi nhưng nó vẫn vô tâm vô tình không thèm để ý gì đến hần cả.[Thực ra không phải là nó không thích hần mà là vì nó vẫn chưa ổn định được cảm xúc của bản thân, nó vẫn nghĩ rằng bản thân còn yêu Jonny mặc dù trước hần trái tim nó đã có chút rung động...]

Bước chân ra khỏi xe là cả bọn lại làm học sinh của trường nhao nhao cả lên, hét reo hò lại chụp ảnh, có đứa còn thái quá đến mức độ lấn ra ngất nữa chứ. Nói chung là cái sân trường như bãi chiến trường vậy. Cả đám im lặng đi lên phòng học, vì Salena đã về nên nó đành nhường chỗ ngồi lại cho chị dâu nhưng khổ nỗi cả cái lớp chỉ còn bàn của hần là còn chỗ trống, thế là nó phải ngồi cạnh hần. Ở trong lớp mà như ở trong chợ vậy, ai làm việc nấy. Ruchia đang ngồi chơi game, Kaito bên cạnh thì cứ hét nghịch tặc lại khêu vai cô, để chọc cho Ruchia chửi lên chứ hong gì ! Bó tay... Bàn thứ hai của Exline và Kelvin rất ôn hòa, mỗi người một cuốn truyện mà đọc, đọc hết truyện thì cả hai lấy ipad ra xem phim "Hậu duệ mặt trời". Bàn tiếp theo của anh và Salena, hai người này chỉ đơn giản là đeo mỗi người một cái tai nghe và nghe cùng một bài hát thôi. Bàn cuối cùng của nó và hần là im lặng nhất lớp, chia mỗi người nửa cái bàn và nằm xuống ngủ...Thấm thoát đã đến giờ ra chơi, cả bọn lại kéo nhau xuống căn tin, bọn hần đi lấy đồ ăn còn bọn nó thì ở lại và vô tình nghe được điều gì đấy

-Nè ! Hình như chị hai lại lòi đứa không biết điều nào đấy ra sân sau rồi phải không ? _n1

-Ừ ! Mà con này káo thật ! Dám lên mặt dạy đời chị hai trước trường, hôm nay không có anh Nhất Hy ở đây là nó chết chắc rồi ! _n2

Bọn nó quay lại nhìn nhau đầy ẩn ý

-Nhất Hy sao ? Nếu vậy chẳng lẽ cô gái đó là Hani ? _Ruchia nói

-Mà con nào dám xưng chị hai trường này thế ? Chắc nó hết thương ba má rồi ! _Salena góp lời

-Đi thôi, ra sân sau ! _Nó khoát tay

-OK ! _ba người còn lại đồng thanh rồi đi theo nó

Bốn đứa tụi nó bước ra sân sau thì nhìn thấy một cảnh tượng phải nói là sao ta ? À, y chang chó hùa luôn á. Một đám con gái đang bao vây lại thành một

vòng tròn và có lẽ Hani đang ở trung tâm của vòng tròn ấy, tới gần hơn thì bọn nó nghe toàn những lời lẽ nhục mạ, chửi tục của một đứa con gái

-Mẹ nó mày nghĩ mày là ai hả ? Được anh Nhất Hy đi cùng thì nghĩ mình ngon sao ? Dám lên mặt dạy đời tao nữa chứ, mà cái bản mặt lão xược của mày tao nhìn là thấy ghét rồi ! Hay là tao thêm vài nhát rạch để trang trí mặt mày nhá ! _giọng một con ả có lẽ là đầu xỏ vang lên

-Ừ người ta lão nhưng người ta biết điều, còn hơn cái lũ xấu đều, nói nhiều mà không biết nhục ! _Salena lên tiếng

Lập tức cả cái đám mắt xanh mỏ đỏ tóc lò xo đỏ quay lại chiếu ánh mắt hình viên đạn vào Salena, bây giờ thì bọn nó có thể nhìn rõ hơn con nhỏ đầu đang rồi, đồng phục mặc theo kiểu giang hồ, cả vạt thắt lưng, áo sơ mi bỏ hai nút trên (làm như mình hotsexy lắm vậy), mang boot cao gót dài ngang gối giống như Salena, con nhỏ đó khoanh tay kiểu chị hai nhìn Salena

-Mày là con nào mà dám lên tiếng chửi tao ? Mày có tin là mày sẽ bị đuổi học ngay bây giờ không ? Chắc mày chưa nghe danh tao là ai phải không ? _ả ta vênh vào kiểu không sợ trời không sợ đất

-Đừng hỏi chị cung là ai, mà hãy về hỏi ba má của cung điều ấy ! _Salena nhếch môi

-Chị Yana à, coi bộ con nhỏ này không biết điều rồi ! Xừ đẹp nó luôn đi chị, nhìn màu tóc tím là không ưa rồi ! _một đứa con gái khác lên tiếng và không ai khác hơn là ả Misa

-Yana sao ? Tên nghe hay và...giống con cún con nhà ta thế ? Haha... _Salena ôm bụng cười -Mày..mày muốn chết rồi chứ gì ? Đờ này... _vừa dứt lời, ả bay đến tung một cú đá về hướng Salena

Bóppp....Bópppp...

Yana lùi ra phía sau mấy bước, gương mặt ả bầm tím vì vừa lãnh trọn hai cú đá từ đôi boot gai của Salena, gương mặt vui vẻ cười cợt lúc nãy của Salena biến mất, thay vào đó là một gương mặt xinh đẹp lạnh lùng và nhất là đôi mắt giết người chẳng khác gì nó

-Loại người như thế này mà sử dụng boot cao gót đúng là nhục nhã cho nhà sản xuất. Muốn đánh nhau thì ít nhất cũng phải như chị nhé cung ! _Salena hất mặt

-Tụi bây lên hết cho tao ! _ả hét lên Nhưng cả bọn con gái vẫn đứng yên không nhúc nhích, lúc này nó, nhỏ và cô mới bước tới ngang hàng với Salena

-Vẫn không thay đổi, lật mặt như lật giấy ấy nhi ? _Exline vỗ vai Salena

-Thường thôi ! _Salena cười nhẹ với gương mặt thánh thiện như thiên thần

-Đại... à không...chị Moon ! _Hani định gọi đại tỷ nhưng vội sửa lại

-Qua đây với chị ! _nó gọi

-Dạ ! _Hani đáp rồi nhanh chóng chạy sang chỗ nó đang đứng

-Tụi mày...tụi mày là ai mà dám hành động như vậy hả ? Có tin là tao rạch nát mặt tụi bây không ? _Yana cắn phần

-Oh girl ! Thì ra cái đứa xưng trùm rồi làm loạn rạch mặt mấy nữ sinh trường này là cô sao ? _Ruchia hỏi

-Biết sợ tao rồi chứ gì ? Biết thân phận thì biến khỏi mặt tao, mẹ của tao là em gái của hiệu trưởng trường này đấy nhé ! Nếu không muốn bị đuổi học thì cúi đầu xin lỗi tao đi ! _Yana kênh kiệu

Bọn nó đã dần hiểu ra sự việc, thì ra ả là cháu của hiệu trưởng. Còn bọn con gái kia do từ trước đã biết nó là chủ tịch nên chẳng dám lên tiếng nữa. Salena bước tới trước mặt và đưa ra một con dao nhỏ sáng loáng -Là tôi có tội, tôi không nên động tới cô, cô tha thứ nhé ! Cô có thể rạch mặt tôi nếu muốn ! _Salena vờ ăn năn sợ sệt

-Ngoan lắm ! Biết điều rồi đấy nhỉ, nhưng tính tao thì không muốn bỏ qua cho những đứa như mày ! _ả đắc ý cầm lấy con dao

-Thôi xong ! _bọn nó đồng thanh khi ả vừa nhấc con dao ra khỏi tay Salena, tội nghiệp !

Ả vung tay cao lên để chuẩn bị rạch mặt Salena, nhưng khi mũi dao còn cách gương mặt khả ái ấy khoảng 2cm, chỉ còn vòn vẹn 2cm nữa thôi thì...

“Rắcccc...xoẹtttt...” Salena bẻ ngược tay ả lại và nhanh chóng cướp lấy con dao rạch trên mặt ả ta một đường dài. Tưởng chừng lúc này nếu Salena không phản ứng kịp thì gương mặt giờ đã ra sao nữa

-AAAAA ! ! ! _ả hét lên đau đớn rồi khụy xuống ôm lấy gương mặt của mình -Thấy cái cảm giác bị rạch mặt ra sao ? Có thích không ? Biết bao nhiêu người đã bị cô đối xử như thế đó ! _Salena cúi xuống sát gương mặt tàn tạ của -Mày là Salena chưa vắt chanh ớt lên mặt cô đấy ! Liệu hồn đi ! _Ruchia rùng mình nhớ lại lúc xử ả Misa

-Tụi mày...tụi mày...chết chắc, hiệu trưởng chắc chắn sẽ bắt bọn mày trả giá ! _Yana nghiêng răng nhìn Salena với ánh mắt căm phẫn tột cùng

-Đừng nhìn tôi với ánh mắt bỏ câu con bay con đậu đó ! Còn về phần ông hiệu trưởng cậu của cô, ông ta đã chính thức bị đuổi việc từ bây giờ !_Salena thong thả nói mà không thèm nhìn mặt -Tụi mày nói láo ! Tụi mày sẽ phải trả giá, tụi bây nghĩ tụi bây là ai hả ? _ả hét lên

-Cô có bao giờ nghe tới danh Chủ tịch Y.A.M chưa ? _nó nhếch môi mỉm cười khinh bỉ

-Chủ...chủ tịch ? Vậy chẳng lẽ cô...cô là Vũ Hoàng Thiên Anh sao ? Tôi nghe nói các người đã nghỉ học rồi mà !_ ả tái mặt, lần này động nhằm người rồi

-Nghỉ học thì chúng tôi vẫn có thể đi học lại bất kì lúc nào chúng tôi muốn chứ ! Nếu không vào học thì đâu thể biết được cái trường này đã bị cô làm loạn ra sao ? _Exline châm biếm

Bọn hắn từ phía xa đi lại nhưng oang oang nhất vẫn là cái mỏ của Kaito

-Có chuyện gì xảy ra vậy ? Các cô sao lại ở đây ? Tự nhiên kêu người ta đi lấy đồ ăn rồi quay lại hong thấy ai hết á ! Có biết chúng tôi tìm các cô này giờ không ? Thiệt đúng là không có biết thương tiếc nhan sắc của người ta gì hết tron !_Kaito không thèm để ý xung quanh mình có những ai mà tuôn 1 tràng dài

-Anh...anh Kaito, bọn họ...hức...bọn họ ức hiếp tụi em. Con nhỏ đó...con nhỏ đó còn rạch mặt bạn của em nữa đó !_Misu ôm lấy cánh tay của Kaito

Bọn hắn liếc nhìn xung quanh, một đứa con gái đang ôm lấy gương mặt bị rạch 1 vết dài, bên cạnh là một đám con gái đang đứng khúm núm chỉ trỏ cái gì đấy, có cả Misa và Misu nữa cơ

-Anh Kelvin ! Con đó là ai mà dám làm loạn ở đây chứ ? _Misa ra bộ oan ức hỏi

-Tiểu thư Hàn Gia kiêm luôn vị trí chủ tịch tập đoàn Vũ Hàn !_Kelvin nói

-Em không cần biết nó là ai ! Nó nghĩ có chủ tịch đi cùng thì lên mặt với bọn em...hức...bọn em nhất định phải bắt nó chịu tội ! Anh à...anh phải giúp bọn em...hức...nha !_ ả Yana một tay ôm gương mặt của mình, tay kia choàng qua vai của anh để cho vòng 1 của cô ta áp sát vào lưng của anh. Đã bị vậy mà còn bám theo trai được

-Đâu cần phải đi chung với chủ tịch, cô ấy là phu nhân của tổng giám đốc Y.A.M mà !_anh nhếch môi cười nhẹ rồi xô ả ta ra

-Phu nhân tổng giám đốc sao ??? _cả bọn con gái đó hét lên

-Chuyện đó ảnh hưởng đến công chuyện làm ăn kinh doanh bất động sản nhà các người à ? Dư enzym (nước bọt) quá hay sao mà hét lớn dzữ dzậy ? _Salena nhăn mặt vì nguyên cái giàn loa phát thanh vừa rống lên

-Khônggg...không có gì đâu ! Chúng tôi xin đi trước !_cả bọn lần lượt kéo nhau biến khỏi nơi đây càng nhanh càng tốt, tưởng Salena mới vào nên định bắt nạt, ai dè...

-Còn cô, cô thấy rõ bản chất của những người cô gọi là bạn chưa ? Chưa bao giờ bọn họ nghĩ đến cô cả, họ chỉ đi theo cô vì cô có tiền, có địa vị trong cái ngôi trường này thôi. Khi cô hết thời họ sẽ lần lượt “bỏ-hơi” thôi ! Tôi xin lỗi vì lúc này đã rạch mặt cô như vậy nhưng cô thử nghĩ đi, biết bao nhiêu người đã bị cô rạch giống như thế, giờ cô đã hiểu cảm giác của họ chưa, chỉ vì họ đắc tội với cô mà nhan sắc của họ bị hủy. Cô có thấy bất công hay không ? Bây giờ cô về nhà thu xếp đồ đạc đi, tôi sẽ cử người đưa cô sang Pháp phẫu thuật lại gương mặt này. Chúng tôi đi trước ! Bye !!! _Salena nói “diễn văn” với một cách rất chân thành rồi bước đi để lại một ánh mắt biết ơn từ phía sau lưng dõi theo cô Bọn nó và bọn hắn bước lên lớp với những suy nghĩ riêng của mình, còn 3 tiết học dài đằng đẳng mà cứ ôm mặt bàn ngủ thế này hoài cũng chán, thế là cả bọn lại tùm tùm nhau bàn bạc chuyện gì đấy

-Này, tiết tiếp theo là tiết gì vậy ? _Ruchia hỏi

-Triết học !_Exline vẫn dán mắt vào quyển Conan mà trả lời

-Môn này chán lắm ! Tự quản cho khỏe hông ? _Salena hỏi

-Ông thầy dạy triết học nổi tiếng khó nhất trường này đấy, chưa ai chọc phá được ông đâu !_Kelvin nói

-Cậu chắc không ? _Salena hỏi vặn lại

-Kelvin nói đúng đấy ! Ông già gây mê này khó tính lắm, lộn xộn bị phạt như chơi đó !_Kaito góp lời

-Hai cậu muốn cá không ? Nếu tôi làm ông ta nghỉ dạy tiết này được thì tính gì ? _Salena cười nham hiểm

-Chúng tôi sẽ tặng cô một bộ trang sức thạch anh tuyết màu tím !_Kelvin trả lời

-OK !_Salena nháy mắt tình nghịch

-Hai cậu đặt hàng bộ trang sức ấy ngay bây giờ là vừa thời gian rồi !_anh thần nhiên vừa lướt iphone vừa nói

-Để rồi xem !_hắn cũng mỉm cười

Tiết học bắt đầu, ông thầy già bước vào lớp, gương mặt dăm chiêu khó đoán lóe qua toàn bộ lớp học im phăng phắc và dừng lại ở bàn của Ruchia đang ôm bụng cười sằng sặc

“Ràmmmm...” cây thước trên tay ông ta gõ xuống bàn

-Em kia ! Trong giờ học mà cười giỡn như thế sao ? Lên đây trả bài !_ ông thầy chỉ tay vào mặt Ruchia

Ruchia thông thả bước lên bục giảng và quay mặt đối diện với lớp

-Em hãy định nghĩa cuộc đời là gì cho tôi !

-Cuộc đời...um..._Ruchia ra vẻ dăm chiêu

-Em có thể nói theo suy nghĩ của bản thân mình cũng được !_ ông thầy nói thêm

-Dạ...thưa thầy ! Cuộc đời là bể khổ...

Ruchia cố tình dừng lại một chút, ông thầy nghe xong cũng gật gù vì theo triết lí thì đó là đáp án đúng nhưng...

-Cuộc đời là bể khổ mà em thấy chúng sinh chả ai biết bơi cả ! Vì vậy nếu thoát được cái bể khổ ấy thì chúng sinh chết hết !_Ruchia nói nốt câu còn dang dở

-Em...em...học hành như thế đó hả ? Lập tức về chỗ học bài lại cho tôi !_ ông thầy hét lên

-Hi hi...cảm ơn thầy em về chỗ đây !_Ruchia hí hửng chạy về chỗ

Ông thầy bực bội quay mặt lên bảng viết bài, nhưng chưa được hai phút thì lại có tiếng cười trong lớp, chẳng qua là Exline đang đọc truyện Ninja loạn thị ấy mà

-Trần Phương Đông Nghi !!!_ông thầy gọi lớn

-Dạ, thưa thầy ! Hihi..._Exline đứng dậy bày ra một bộ mặt vừa ngổ vừa đáng yêu

-Em có đang chú ý đến bài học mà tôi dạy không đấy ?

-Dạ em vẫn đang nghe giảng mà thầy !_Exline gãi gãi đầu

-Tôi mới ghi được cái tựa bài chứ có giảng đâu mà em nghe ?_ ông thầy nhú mày tỏ vẻ không hài lòng

-Em...em

-Thôi ngồi xuống đi, nhớ chú ý trong giờ học !

-Dạ cảm ơn thầy !_Exline vui vẻ ngồi xuống đọc truyện tiếp

-Học sinh như các em đúng là nỗi nhục của bộ giáo dục mà !

Ông thầy quay lên bảng và bắt đầu giảng bài, 5 phút sau “ông già gây mê” lại di dời sự chú ý tới Salena, cô nàng đang chơi đùa xe trên ipad ấy mà

-Hàn Minh Nguyệt !!_ông thầy hét lên

-Dạ thưa thầy gọi em ?_Salena đứng dậy

-Em hãy cho tôi biết châm ngôn sống của em là gì ?

-Ừm...Thưa thầy châm ngôn sống của em là... Hãy cứ im lặng mà làm việc, vì cũng sẽ có lúc chó thôi sủa, người ngưng rửa, bom đạn thôi đi đùng và những thăng trầm sẽ xuống nỏ câm lặng !_Salena đáp sau 3s suy nghĩ

-Em...em..._ông thầy lẩn đùng ra ngắt vì cao huyết áp

Thế là cả lớp được tự quản, khỏe quá đi ! Cả bọn tùm lại nói chuyện với nhau

-Xong rồi đó, vụ cá cược này tôi thắng ! Bộ trang sức thạch anh tuyệt màu tím đâu ?_Salena cười tinh nghịch

-Cô hay thật, ông già khó tính lại phải chào thua với một cô gái như cô ! Haha..._Kaito cười như điên như dại

-Salena là trùm quậy phá đó, bên Pháp chắc đầy tiền án tiền sự rồi !_Exline lắc đầu

-Chị hai very good !_nó giờ ngón tay cái lên ý tán thưởng Salena

-Hihi, chuyện nhỏ ấy mà !_Salena phe phẩy tay

-Lỡ quậy tiết 3 rồi, còn 2 tiết cuối quậy cho nát cái lớp luôn đi !_Ruchia ý kiến và lập tức được cả bọn, à không là cả lớp hưởng ứng. Gì chứ bấy lâu nay chung lớp bọn họ cũng rất kính nể tụi nó

-Mà tiết sau là tiết gì ? _Exline hỏi

-Ngữ văn !_nó đáp cùng với nụ cười nhếch môi

-Hehe...nhìn cậu như vậy thì tiết này tự quản chắc rồi phải không ? _Ruchia xoa cằm cười thích thú

-Là sao ? _Kelvin thắc mắc khi thấy thái độ của Ruchia

-Cậu cứ yên tâm, thu dọn đồ đạc chờ khi nào bà cô ra khỏi lớp thì về !_anh nói

-Bắt đầu chuẩn bị nhé mọi người !_Kaito nói lớn

-OK !!!_cả lớp đồng thanh hưởng ứng

Sau đó cả đám bắt đầu bày trò, 2 đứa học sinh cạnh cửa với tư thế như bị phạt quỳ để chắc chắn các thầy cô không nhìn thấy sự bất thường, 4 đứa đi mua những thứ cần thiết, số còn lại ở trong lớp chuẩn bị. Kelvin và Kaito đang điều khiển 4 cái chân ghế giáo viên sao cho thật “mỏng manh”. Exline đang chế tạo mười quả bom bi có công suất nhỏ và kết nối chúng với bộ điều khiển. Ruchia thì đơn giản hơn, trộn bột màu, nước và một số bột gây ngứa với nhau để tạo thành một loại nước có màu rất đẹp (>.<) và Salena thì mắc hai đầu sợi dây cước mảnh ngang cửa đi vào. Nó thì chỉ đạo cho những trò chơi đó còn hẳn chỉ im lặng ngồi quan sát thôi

-Hey Moon ! Bọn tớ xong rồi nè !_nhỏ và cô đồng thanh

-Các cậu lấy bong bóng tới đây ! Bỏ vào mỗi cái bong bóng một quả bom và đổ nước bột màu đó vào rồi thổi phồng lên 1 tí !_nó nói

-Ừ ! Sắp đến giờ rồi, nhanh lên !_Ruchia giục

-Vài bạn tới đây giúp mình thổi bong bóng đi !_Exline nói lớn kèm theo nụ cười hiền dịu

-Để mình...mình giúp cho !!_bọn con trai nhao nhao chạy lại

-Cảm ơn mấy bạn !_Ruchia nháy mắt làm cả bọn đỏ mặt ra

Sau 5’ làm việc nữa thì toàn bộ đã chuẩn bị xong, những quả bong bóng sắc sỡ màu sắc được treo quanh chỗ bàn giáo viên, công tắc điều khiển bom được đặt trên mặt đất dưới ghế giáo viên. Tiếng trống vào tiết vang lên, bọn nó tắt hết đèn trong lớp và đóng cánh cửa lại...

Bà cô giáo dạy ngữ văn đang đi rất thong thả trên dãy hành lang, đến trước cửa lớp thì bà ta hơi sựng lại vì cánh cửa đóng im lìm bất thường nhưng rồi cũng mở cửa bước vào. Một bước...hai bước...

“Ràmmmm...” bà cô vướng chân vào sợi dây cước và tiếp đất một cú ngoạn mục văng cả đôi giày cao gót

-Hahaha...._cả lớp cười phá lên

Bà cô cố đứng dậy chỉnh sửa lại đầu tóc và mở đèn lên, cái lớp lại im re khi ánh mắt như quỷ dữ đang quét khắp lớp

-Em nào bày ra cái trò này hả ? _bà ta hét lên

-Ày...Sao mấy ông bà trường này thích la hét vậy nhỉ ? _Salena bịt tai lại

-Thôi mà cô, chắc do ai đó sợ ý để sợi dây ở đó thôi ! Cô bớt giận đi ạ !_Kaito lên tiếng xoa dịu con thịnh nộ của bà ta

Gọi là bà nhưng thực sự cô giáo này chỉ mới khoảng 30 tuổi thôi, vẫn chưa có chồng nên bà ta luôn để ý đến bọn hần. Hôm nay lại được Kaito ăn nói ngọt ngào như thế thì còn gì bằng, bà cô nhanh chóng sập bẫy, vừa đặt mông xuống ghế giáo viên thì...

“Ràmmmm...” bà ta đã được đất mẹ ôm trọn vào lòng lần thứ hai

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa dừng lại, cái ghế gãy nên đã rơi xuống đúng vào vị trí công tắc bom và thế là...

“Bốp...bốp...bốp...bùmmmm...”một loạt âm thanh giòn giã vang lên

Cả lớp ôm bụng cười muốn té ghế. Nhìn lại cô giáo kính mến của chúng ta xem nào... Tóc cháy xém, gương mặt son phấn loang lổ, từ đầu tới chân màu mè lố lẹt. Bà cô quê quá nên chạy vụt đi lên phòng giám hiệu, nhìn bà ta vừa chạy vừa gãi như khi làm cả lớp cười ngoặt ngoẹo, có cho tiền tỷ bà ta cũng không dám trở lại đây đâu !

Dạo này mình bận ôn thi nên không có thời gian viết chap nhiều được, thành thật xin lỗi m.n nha !...Hic... mấy nay bị m.n bơ quá trời, ai đọc xong để lại dấu chân hong thôi dấu răng cũng được - _-. Cho mình tí ý kiến với !!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thân Phận Thật Sự_Hiểu Lắm

Hôm nay là chủ nhật nên sau khi ăn sáng xong thì nó đã bị Salena và Exline lôi đi mua sắm, biết trước là nếu đi mua sắm với hai cô nàng này sẽ rất mệt nên nó rủ thêm anh và Kelvin đi cùng. Mà mua sắm sao không thấy Ruchia nhỉ ? Chuyện lạ à nha... Nói mới để ý, từ sáng giờ Ruchia cứ sao sao ấy, không tập trung làm được gì cả ! Ăn sáng xong là cô cứ đi vòng vòng nhà nhìn muốn chóng mặt luôn

-Ruchia à ! Em sao vậy ? Tìm gì thì để anh tìm giúp cho !_Kaito lên tiếng hỏi

-Sợi dây chuyền của em đâu mất tiêu rồi..._Ruchia phụng phịu

-Chỉ là dây chuyền thôi mà, mất rồi thì bỏ đi. Anh mua cho em sợi khác !

-Không được đâu ! Nó đã theo em suốt mười mấy năm nay rồi, em phải tìm !

-Mà sợi dây đó ra sao ? Anh tìm giúp em !_Kaito nói

-Mặt dây chuyền hình tròn, à mà đúng hơn đó là đồng hồ đấy, có đính kim cương trắng và mặt sau là hoa văn long phụng !_Ruchia diễn tả

-Đồng hồ ? Hoa văn long phụng ?_hắn nhíu mày – Để tôi tìm giúp cô !

-Cảm ơn anh !!

Sau 1 giờ đồng hồ lục tung căn biệt thự lên thì hắn đã tìm thấy sợi dây chuyền của Ruchia ở góc nhà bếp. Ba người kéo nhau lên phòng khách, cầm sợi dây chuyền trên tay, sắc mặt hắn bất chợt biến đổi

-Tại sao cô có sợi dây chuyền này ?_hắn trầm ngâm

-Tôi không biết ! Từ khi tôi hiểu chuyện thì nó đã ở trên cổ tôi rồi, mười mấy năm nay tôi chưa hề tháo nó ra !_Ruchia trả lời

-Ba của cô...

-Ba tôi ? Ba tôi thế nào ?

-Ba của cô có phải là Lê Thanh Phong không ?_hắn hỏi

-Phải ! Thì sao ?

Hắn không trả lời câu hỏi của Ruchia mà chỉ đưa tay tháo sợi dây chuyền trên cổ mình xuống, là một sợi y chang sợi của Ruchia

-Ủa hai người mua ở đâu mà giống nhau quá vậy ?_Kaito chen vào

Hắn và Ruchia không ai giải đáp thắc mắc của Kaito mà chỉ chăm chú vào hai sợi dây chuyền thôi, hắn bật nắp của 2 mặt dây chuyền ra, trong đó là hình của 2 đứa bé, một trai một gái đang quàng tay nhau

-Cô thấy tấm ảnh này bao giờ chưa ?_hắn hỏi Ruchia

-Chưa...trước giờ tôi vẫn nghĩ đây chỉ là đồng hồ ! Nhưng tại sao anh lại có một sợi dây chuyền giống như sợi của tôi vậy ?_Ruchia nói

-Không có gì ! Cô đừng quan tâm !_hắn đáp rồi trả lại sợi dây chuyền cho Ruchia

Hắn bước lên lầu, trong lòng hắn bây giờ rất hoang mang, hắn không dám kì vọng nhiều. Bao nhiêu năm qua hắn và Vương gia (ba hắn) đã ra sức tìm

Kiểm nhưng nhận lại chỉ là con số 0 tròn trĩnh. Hắn quyết định sang phòng của Ruchia tìm một thứ để xác định sự thật. Dưới lầu hiện giờ là 2 bộ mặt đơ toàn phần vì những hành động và lời nói kì lạ của hắn. Nhưng thôi kệ, mặc xác hắn !

Tối hôm đó, hắn bước về biệt thự nhà hắn, đã lâu hắn không trở lại đây. Trên tay hắn là một xấp giấy mà nói rõ hơn là kết quả xét nghiệm DNA, lúc sáng hắn lên phòng của Ruchia lấy một ít tóc của cô mang đến phòng xét nghiệm, hắn đã ở lại đây đến tối để chờ kết quả “Quan hệ huyết thống-anh chị em...”. Trong lòng hắn bây giờ đang rất vui, cô em gái thất lạc bao năm nay của hắn đây rồi. Em gái hắn ở cùng một nhà với hắn bao lâu nay mà hắn không hề hay biết. Hắn tắm rồi thay quần áo, sau đó hắn lấy điện thoại ra gọi cho Vương gia...

“ - Con trai có chuyện gì mà gọi cho ba giờ này thế ?”

-Ba à ! Con đã tìm được Bảo Vy rồi !

“ - Sao ?...Bảo...Bảo Vy ? Con tìm được nó rồi sao ?”

-Đúng ! Con đã tìm được cô tiểu thư của gia tộc nhà mình_ Vương Bảo Vy !

“ - Con gái ta sao rồi ? Nó sống có tốt không ?”

-Ba còn nhớ cô gái có tên Ruchia hôm trước trong lễ đính hôn với tiểu thư Vũ Hoàng không ?

“ - Đó...phải chăng đó là Bảo Vy ?”

-Phải ! Nó là em gái con, con vừa xét nghiệm DNA rồi, ba sang đây gặp nó đi !

“ - Được, ba sẽ thu xếp về ngay !”

Hắn cúp máy rồi đánh một giấc, hắn muốn ngày mai đến thật nhanh để hắn nhận lại em của mình.

Sáng hôm sau, hắn phóng xe thật nhanh về biệt thự Black Rose. Đỗ xe vào gara, hắn chạy thật nhanh vào nhà ôm chầm lấy Ruchia. Cả bọn trở mắt ra nhìn hắn, cái gì vậy ? Bỏ nhà đi một đêm rồi quay lại ấn tượng vậy sao ? Hoàng tử lạnh lùng đi ôm một đứa con gái, ai tin được đây ! Nhưng có lẽ hắn đang xúc động lắm, Ruchia nhận thấy được nhờ đôi vai hắn đang run lên nên cô không đẩy hắn ra mà đợi hắn bình tĩnh lại đã.

Đúng lúc đó nó bước xuống lầu và nhìn thấy cảnh hắn ôm Ruchia, tim nó bất chợt nhói lên, cảm giác giống như 2 năm về trước ở vậy. Nó quay lưng chạy lên lầu đóng sầm cửa lại, tim nó nhói từng hồi, chẳng lẽ nó yêu hắn sao ? Tại sao lại là Ruchia chứ ? Tự cười bản thân mình là một kẻ thất bại trong tình cảm ! Một đứa ngu ngốc, nhưng nói đi cũng phải nói lại, chẳng lẽ ngày đó hắn nói thích nó là nói dối sao ? Chẳng lẽ sự quan tâm hắn dành cho nó là giả tạo sao ?

Hồn độn...

Hoang mang...

Lạc lõng...

Bơ vơ...

Bể tắc...

Lúc đó, một chiếc siêu xe sang trọng đỗ lại trước cổng biệt thự, Vương gia và chủ tịch, phu nhân tập đoàn Lê Ngọc bước xuống xe đi vào trong, ông cũng ôm lấy Ruchia, cả bọn shock tập 2

-Vương...Vương gia ! Có chuyện gì thế ạ ?_Ruchia lên tiếng hỏi để giải đáp thắc mắc từ nãy đến giờ

-Bảo Vy...Con gái ta !_ba hắn cũng đang xúc động nên không nói nhiều

-Đề tứ giải thích, Ruchia là em gái thất lạc của tứ tiểu thư Vương Bảo Vy !_hắn nói

-Em gái ?_cả bọn đồng thanh

-Có nhầm lẫn gì không ? Con là con gái của tập đoàn Lê Ngọc mà !_Ruchia thắc mắc

-Đúng...nhưng sự thật ông ấy là ba của con ! Ba con và ông ấy là bạn thân, ngày trước do hoàn cảnh nên ông ấy đã giao con cho chúng ta chăm sóc, nhưng 1 thời gian sau gia đình ta và ông ấy đã mất liên lạc..._Lê Ngọc phu nhân nhẹ nhàng giải thích

-Mẹ... chẳng lẽ..._Ruchia ngỡ ngàng

-Mẹ xin lỗi đã giấu con bao nhiêu năm nay... Ba và mẹ thực sự xem con là con ruột nhưng...giờ con đã đủ lớn để biết sự thật về mình..._bà ghen ngào

-Ba...mẹ...nhưng mà...

-Bình tỉnh đi Ruchia, nhận lại gia đình thật rồi thì em vẫn có thể xem họ là ba mẹ nuôi mà ! Anh và ba đã tìm kiếm em bao nhiêu năm nay, không lẽ em muốn làm ba buồn sao ? _hắn ôm lấy Ruchia

-Em...em...nhưng tại sao năm đó ông ấy lại giao em cho hai người này ? _cô hỏi

-Năm đó ta đối đầu với ông trùm ma túy Phi-Âu và bị ông ta truy sát, vì con còn quá nhỏ nên ta nhờ vợ chồng Thanh Phong chăm sóc con rồi từ đó mất liên lạc. Sau khi an toàn ta đã cho người đi tìm con rất nhiều lần nhưng không có kết quả gì, bây giờ may là anh hai đã tìm được con ! _Vương gia kể lại

-Vậy mẹ con đâu rồi ? Sao tìm được con rồi mà bà ấy không đến ? _cô ngược mắt lên hỏi

-Mẹ mất rồi...ngày đó mẹ đã đỡ giùm ba một viên đạn nên..._hắn ngập ngừng

-Sao chứ ..._Ruchia bàng hoàng ngắt đi, cũng phải thôi, từ một gia đình êm ấm lại trở thành một đứa mồ côi mẹ, ai mà không hụt hẫng chứ ?

-Bảo Vy...Bảo Vy...

-Chắc con bé shock quá thôi ! Đưa nó lên phòng nghỉ đi ! Ta cũng phải về rồi..._ba Phong nói (từ giờ t/g sẽ gọi chủ tịch tập đoàn Lê Ngọc là ba Phong, còn ba ruột của Ruchia là ba Vương nhé m.n)

-Ừm...tôi cũng phải về châu Âu có việc ! Các con chăm sóc Bảo Vy giúp ta nhé ! _ba Vương nói

-Dạ ! _cả bọn đồng thanh rồi cúi chào

Chết rồi, Moon hiểu làm Ken rồi !!! Sao đây m.n ? Tiếp tục sóng gió rồi đây...

(Chap này mình thân tặng tất cả những ai đã và đang ủng hộ STTCAT, mong rằng m.n sẽ không quên truyện. Nhất là Thiên Băng, Anthony Thành, Nam Lão Gia, Uyên Sami ^^)

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Ân Hận

Tối hôm ấy, cả bọn ngồi ăn dưới nhà, không khí khá vui vẻ

-Ruchia đâu ?

-Cô ấy còn mệt nên vẫn trên phòng đấy ! _Kaito trả lời

-Còn Moon ? _hắn hỏi

-Em ấy đang ở ngoài vườn, từ chiều đến giờ nó cứ ngồi lặng lẽ ngoài đấy ! Tớ khuyên mãi mà nó cũng chẳng thèm quan tâm, lát nữa cậu ra đó đi ! _anh trả lời

-Ừm !

-Mà sao tự nhiên Moon lại như vậy, có chuyện gì sao ? _Exline hỏi

-Cô ấy thất thường lắm, ai mà biết được ! _Kelvin góp lời

-Từ sáng đến giờ em ấy không ăn uống gì hết, sức khỏe đã không tốt mà cứ như thế làm sao chịu nổi chứ ! _anh thờ dãi

-Đề tớ đi xem thử ! _hắn đứng dậy bước ra vườn

Nó ngồi dưới gốc cây to cạnh hồ nước, tư thế một chân co một chân duỗi cẳng khiến nó suy tư hơn, hai mắt nhắm hờ, làn gió thoảng nhẹ làm mái tóc nó tung bay. Hắn tiến đến ngồi xuống bên cạnh nó

-Cô sao thế ?

-..._đáp lại sự quan tâm của hắn chỉ là sự im lặng

-Cô vào nhà đi ! Tôi nghe nói cô chưa ăn gì từ sáng đến giờ..._hắn vẫn ân cần quan tâm nó

-Không cần cậu lo !_ nó lạnh lùng

-Tôi không lo thì vẫn còn có rất nhiều người đang lo cho cô kia, cô ích kỉ như vậy sao ? Cô nỡ để họ...

-Đúng ! Tôi ích kỉ, mặc kệ tôi !_ nó chạy vụt ra cổng, nó sợ nếu ngồi lại đó thì nước mắt nó sẽ rơi mất, trước hắn nó yếu lòng rồi chẳng ?

Hắn cũng bật dậy chạy theo nó, hắn nhận thấy tâm trạng nó đang bất ổn, cả bọn trong nhà nhìn thấy nó và hắn như vậy cũng chạy theo, nhìn nó như vậy thì chắc chắn là có chuyện rồi. Nó chạy rất lâu, rất lâu, chắc đã xa lắm rồi ! Nó ngồi xuống ven đường, chợt nó nghe ai đó gọi tên mình

-Moon ! Moon à..._là hắn, hắn vẫn còn đi theo...

Nó đứng dậy chạy băng qua đường nhưng không chú ý rằng từ xa có một chiếc xe đang lao tới với tốc độ điên cuồng, một nụ cười nhếch nhếch nham hiểm hiện lên, kẻ điều khiển chiếc xe ấy là Mộc Uyển Linh, à đã mất tất cả và hiện giờ à chỉ có duy nhất ý nghĩ trả thù nó trong đầu. Nó dừng người lại, mặc cho tiếng hắn gọi nó bên tai, mặc những lời khuyên nó tránh xa nơi nguy hiểm ấy, nó đứng đó chờ đợi điều kinh khủng xảy ra với mình. Nhưng rồi khi cái chết chỉ còn trong gang tấc thì có một thân ảnh lao tới xô nó ngã vào trong vệ đường, trán nó đập xuống mặt đường chảy máu

“Ràmmmmmm...” chiếc xe vụt qua và đồng nghĩa với việc một người đã ngã xuống

Nó cố gắng ngồi dậy, cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt nó, hắn nằm bất động trên vũng máu, hai mắt nhắm nghiền lại. Nó muốn đứng dậy chạy đến bên hắn nhưng cơn đau vì vết thương trên đầu làm nó loạng choạng ngã xuống đất, nó cố gắng chống tay lên mặt đường lết sang đó (Mấy cảnh bị thương này mình không rõ nên m.n tự tưởng tượng ra cho nó sinh động ạ !)

-Ken...hức...Ken à ! Cậu...mở mắt ra đi...hức..._nó đỡ lấy đầu hắn

Lúc đó, cả bọn cũng đã tới nơi, hình ảnh trước mắt khiến họ cũng sờ không nói được gì. Chuyện gì đã xảy ra ?

-Moon ! Ken ! Chuyện gì vậy ?_anh chạy sang chỗ nó đang ngồi

-Anh hai...hức...Ken...Ken cứu em nên bị tai nạn...hức..._nó bật khóc

-Này ! Gọi cấp cứu đi chứ !_anh quay ra sau hét lớn

-Ừ, tớ gọi ngay !_Kelvin nhanh chóng lấy điện thoại gọi cấp cứu

Trời bắt đầu đổ cơn mưa lớn, nó vẫn ngồi trên đường mà ôm lấy hắn, gương mặt vô hồn của nó trắng bệch vì lạnh, ánh mắt vô định xa xăm. 5' sau nó và hắn được đưa tới bệnh viện cấp cứu...

Bệnh Viện Thành Phố

Nó ngồi bệt trước cửa phòng cấp cứu, thu đôi chân vào người và gục đầu xuống, miếng vải băng trắng trên đầu nó vẫn còn loang ra một màu đỏ nhưng nó mặc kệ, bây giờ nó lo sợ nhất là hắn...Hắn được đưa vào trong đó đã gần 2 tiếng rồi... Đôi vai nó run lên từng hồi...

-Moon à, bình tĩnh đi em !_anh ôm nó vào lòng

-Anh...anh hai ! Ken...hức...cậu ấy sẽ không sao phải không ? Cậu ấy...hức...sẽ tỉnh lại mà phải không ?_nó ngược đôi mắt ngấn nước lên nhìn anh

-Chuyện này..._anh e ngại nhìn lên phòng cấp cứu, cánh cửa đã đóng im lìm lâu lắm rồi

Ruchia cũng vừa tới bệnh viện, lúc sáng biết chuyện mẹ ruột mình qua đời, chưa hết bàng hoàng thì bây giờ lại nghe tin anh hai bị tai nạn, cô vội vàng chạy ngay đến bệnh viện mà không kịp thay bộ quần áo khác

-Ruchia ! Ở đây này !_Kaito vẫy tay gọi lớn

Cô chạy thật nhanh đến chỗ Kaito đứng, nhìn xung quanh anh Kan đang ôm lấy nó, Exline khóc sưng cả mắt, Kelvin và Kaito thì ngồi trên dãy ghế của hành lang, gương mặt tất cả mọi người đều ảm đạm không còn sức sống. Đúng lúc đó, ông bác sĩ già bước ra khỏi phòng cấp cứu, tất cả đồng loạt đứng dậy chạy đến chỗ ông ta

-Sao rồi ? Ông nói cho tôi biết đi ! Cậu ấy không sao phải không ?_anh hỏi

-Phải rồi ! Cậu ấy sẽ bình phục trong vài ngày tới đúng không ?_Kelvin hỏi

-Ông nói đi ! Tại sao im lặng vậy ? Anh ấy sao rồi ?_Ruchia hét vào mặt ông bác sĩ

-Cậu ấy bị mất máu màng cứng cấp tính, tình hình tạm thời qua khỏi nguy hiểm nhưng...

-Nhưng sao ? _Kaito hỏi

-Nhưng cậu ấy có thể sẽ không thể tỉnh lại được nữa ! Vết thương ở đầu quá nặng, giữ được tính mạng là may mắn rồi. Cuộc đời sau này có thể cậu ấy sẽ là người thực vật... Nhưng nếu ý chí của cậu ấy kiên định thì vẫn còn 1 phần hy vọng tỉnh lại _ông bác sĩ nói rồi bỏ đi

Nó thần thờ ngồi phịch xuống, có thể hẳn sẽ không tỉnh lại, có thể hẳn sẽ sống đời thực vật mãi mãi...Không ! Không thể như thế được ! Tìm nó như tan vỡ, có lẽ nó yếu hẳn thật rồi, nước mắt nó chảy dài trong vô thức

-Nhưng tại sao anh hai lại bị tai nạn chứ ? Lúc chiều anh ấy vẫn còn lên phòng thăm em mà !_Ruchia nức nở

-Anh hai sao ? _nó ngờ ngàng

-Đúng vậy, cô không biết sao ? Ruchia là cô con gái thất lạc của Vương gia, là em gái của Ken. Họ mới nhận lại nhau sáng nay thôi !_Kelvin nói

-Cậu ấy lao ra đường cứu Moon nên bị tai nạn !_Exline trả lời Ruchia

-Nhưng tôi vẫn thắc mắc tại sao cô ấy lại chạy ra đường vào giờ này ? _Kelvin hỏi

Nó nghe thấy hết nhưng không nói gì nữa, nó đang hồi hận, rất hồi hận...Phải chi lúc sáng nó tìm hiểu rõ...Phải chi nó không hiểu lầm lung tung...Phải chi nó ở lại nhà thì hẳn sẽ...Nhưng đó chỉ là mong ước của nó thôi, sự thật đang ở trước mắt nó, hẳn nằm im bất động trên chiếc giường trắng toát của bệnh viện, khuôn mặt nhợt nhạt trắng bệch

-Nói đi ! Có phải cô cố tình khiến anh hai của tôi bị tai nạn hay không ?_Ruchia lao tới nắm lấy cổ áo của nó

-Tớ...xin lỗi..._nó không kháng cự mà chỉ buông ra một câu nói bất lực

-Cô câm đi ! Câu xin lỗi của cô có thể làm anh hai của tôi tỉnh lại sao ? Cô trả anh hai lại cho tôi, trả lại cho tôi đi !!!_Ruchia hét lên

-Là tớ sai, tất cả tại tớ..._hai hàng nước mắt của nó chảy dài

“ Chátттт...chátтттт...” Ruchia tát thẳng vào mặt nó, nó cũng không phản ứng gì, hai tay nó buông thõng không còn chút sức, gương mặt xanh xao hốc hác vô hồn. Cô chỉ còn có ba và anh hai thôi mà bây giờ nó lại khiến anh hai của Ruchia trở thành người thực vật, Ruchia đánh nó cũng phải thôi...

-Cô biến khỏi đây đi !_Ruchia chỉ tay ra cổng

-Ruchia...cậu cho tớ vào thăm Ken đi !_nó đứng dậy

-Cô không có tư cách vào trong thăm anh hai của tôi ! Cô đã khiến anh ấy trở nên như vậy, là cô hại anh ấy ! Cô biến khỏi mắt tôi nhanh lên !_Ruchia xô nó ngã xuống nền gạch lạnh ngắt

-Ruchia à...tớ...

-CỒ ĐI ĐI !!!_Ruchia hét lớn

-Bình tĩnh đi Ruchia !_Kaito ôm lấy Ruchia, hơn ai hết, cô là người mất bình tĩnh nhất ở đây

-Moon à ! Em về nhà đi, sáng mai rồi vào đây !!_anh đỡ nó dậy

-Tôi không cho phép !_Ruchia gằn giọng

-Nhưng Ruchia...

-Các người muốn thăm anh của tôi, tôi biết ơn rất nhiều ! Nhưng ai muốn nói giúp cô ta thì biến khỏi đây đi !!

-Anh sẽ ở đây với em !_Kaito lên tiếng trước

-Nhưng bọn tớ...

-Muốn bênh vực cô ta chứ gì ? Tất cả đi hết đi ! Tôi không cần các người !!!_Ruchia nói

-Mọi người ở lại chăm sóc Ken đi !_nó nói rồi quay đi

-Nhưng...

-Cậu ấy là quan trọng nhất !_nó ngất ngàng

-Được !! Bọn tớ sẽ thay cậu chăm sóc Ken thật tốt, cậu về nhà nghỉ ngơi đi, sáng mai tớ sẽ về nhà với cậu !_Exline nói

Nó lặng lẽ bước ra khỏi bệnh viện, mọi người nhìn theo nó mà trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, thực ra mọi chuyện cũng đâu phải lỗi của nó. Còn Ruchia do quá shock nên đã ngất đi, mọi chuyện tồi tệ quá sức tưởng tượng của mọi người

...

Một dáng người nhỏ nhắn nhẹ nhàng bước đi trên hành lang của bệnh viện thành phố, mái tóc dài xõa ngang lưng, gương mặt vô hồn không cảm xúc cùng với ánh mắt vô định xa xăm. Người ấy dừng lại trước cửa phòng bệnh của hắn, qua tấm kính trong suốt nó thấy hắn vẫn nằm bất động ở đó, gương mặt điển trai vẫn còn vài vết bầm tím do bị va đập lúc tai nạn, đôi mắt nhắm nghiền không biết bao giờ có thể mở ra.

-Đồ ngốc ! Bỏ mặc em thì anh sẽ không như vậy rồi ! _nó thì thâm trong bóng tối, nhìn hắn như vậy nó thực sự rất đau, phải chi người nằm ở đó bây giờ là nó...

Khẽ liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tay, đã hơn 2 giờ sáng rồi, cô nặn ra một nụ cười thật tươi rồi quay lưng bước đi

-Tạm biệt Ken...

Mọi chuyện rồi hơn rồi ! Chưa kịp nhận ra tình cảm đã phải xa nhau...

Đây là cái kết cho câu chuyện được rồi chẳng ?

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Trở Mặt_Đôi Đầu

Hôm nay là ngày hắn xuất viện, bác sĩ nói là nếu đưa về nhà chăm sóc tốt thì cơ hội hồi phục của bệnh nhân sẽ cao hơn nên Ruchia quyết định đưa hắn trở về biệt thự nhà hắn, cô cũng đã dọn tất cả đồ đạc của mình và hắn về đó, Kaito cũng đi cùng Ruchia để giúp đỡ. Bọn nhỏ (anh , Exline, Kelvin, Salena) cũng đến bệnh viện

-Các người đến đây làm gì ?_Ruchia hỏi khi thấy bọn nhỏ

-Bọn tớ đến giúp cậu...

-Tôi không cần !_Ruchia gạt đi

-Ruchia à, cậu bỏ qua chuyện đó không được sao ? Dù sao Moon và cậu cũng là bạn bè từ nhỏ...

-Cuối cùng các người cũng muốn nói giúp cho cô ta ! Cũng đúng thôi, anh Ken đâu phải là người thân của các người nên các người đâu có hiểu được cảm giác của tôi !_Ruchia cười nhạt

-Bọn anh...

-Anh im đi ! Anh là người thân của cô ta nên bệnh viện là chuyện đương nhiên rồi, ở đây không hoan nghênh anh ! Tất cả các người biến khỏi đây đi ! Từ bây giờ tôi sẽ rút cổ phần của Y.A.M, chúng ta từ nay không liên quan nhau nữa. Sau này có chuyện thì đừng trách tôi không nương tình !!_Ruchia nói rồi bước vào phòng bệnh của hắn đóng sầm cửa lại

-Ruchia ! Ruchia à !!_Exline gọi với theo

-Thôi đi Exline, chờ khi nào Ruchia bình tĩnh thực sự đã, có lẽ cô ấy vẫn còn hận Moon nhiều lắm !_Kelvin kéo tay Exline lại

-Nhưng Moon...giờ này cậu ấy ở đâu không biết ? Đêm đó em cứ nghĩ là cậu ấy về nhà..._Exline buồn hẫng đi khi nhắc đến nó, từ đêm xảy ra tai nạn nó bỏ đi mất tăm cũng đã hơn 2 tháng rồi

-Tớ đã cho người đi tìm nhưng vẫn chưa có tin tức gì cả ! Không biết Moon đi đâu nữa !_Salena nói

-Con bé đã đi rồi thì chúng ta chỉ có thể đợi nó tự quay về chứ không thể nào tìm được đâu ! Mọi người đừng lo quá, Moon rất kiên cường, nó biết tự chăm sóc mình mà !_anh động viên cả bọn nhưng hơn ai hết, anh là người lo cho nó nhất _cô em gái bé bỏng của anh

-Ừ, giờ chúng ta quay về thôi ! Còn bao nhiêu là thứ cần sắp xếp lại, thời gian qua mọi chuyện rồi tung cả lên !_Kelvin lên tiếng

-Ừm. Chuyện của Y.A.M và cả F.K đều bị bỏ dở hai tháng rồi, phải trở về thôi !!!_anh nói, sau đó bọn nhỏ kéo nhau về nhà...

Sau khi đưa hấn về nhà, Ruchia không ở lại biệt thự mà cùng Kaito đến trụ sở của bang Devil. Trụ sở nằm ở vùng ngoại ô thành phố khá xa khu đô thị ồn ào, là một căn biệt thự lớn với hàng rào an ninh cẩn mật ngày đêm. Cô bước vào trong thì bị hai người gác cửa chặn lại

-Cô không được phép vào đây nếu không có sự cho phép của bang chủ !

-Cô ấy là em gái của bang chủ, cho cô ấy vào đi !!_Kaito lên tiếng

-Vâng thưa phó bang chủ ! Mời hai người !!_hai tên cận vệ cúi đầu

Đọc suốt đường đi vào đến trung tâm trụ sở đều có cận vệ canh gác. Vào đến bên trong, Ruchia bước lên vị trí của hấn ngày trước

-Tập hợp anh em bang mình lại cho tôi !!_Ruchia lên tiếng uy quyền

-Vâng !

5' sau, hơn 100 người thân tín trong Devil có mặt tại chỗ của Ruchia

-Từ hôm nay tôi sẽ thay anh hai quản lí bang Devil !!_Ruchia tuyên bố

-Ruchia...chuyện này..._Kaito ngỡ ngàng, lúc đi cứ tưởng Ruchia chỉ muốn gặp mặt anh em trong bang thôi nhưng cậu không nghĩ Ruchia sẽ thay hấn làm bang chủ

-Phó bang chủ không cần bận tâm đâu !! Anh hai của tôi không được khỏe nên tôi sẽ thay anh ấy làm bang chủ ! Mọi người không có ý kiến gì chứ ?
_cô nói rồi quay sang hỏi mọi người có mặt

Những tiếng xì xầm to nhỏ vang lên rồi nhanh chóng im lặng, tất cả đồng thanh

-Chúng tôi không có ý kiến !!!

-Tốt ! Rin ! Cậu là thân cận của bang chủ đúng không ?_Ruchia chỉ tay vào người con trai đứng gần đây

-Đúng thưa bang chủ ! Cô có gì cần sao ?_anh chàng bước tới kính cẩn

-Cậu tìm cách liên lạc và hẹn gặp bang chủ Hắc Vương bang cho tôi !

-Nhưng thưa bang chủ, Hắc Vương bang là kẻ thù của chúng ta..._Rin ngập ngừng

-Cậu không có quyền thắc mắc, làm theo lời tôi đi !_Ruchia gần giọng

-Vâng !!

Mấy hôm sau, lãnh địa Hắc Vương...

-Đây chẳng phải là phó bang chủ của Black Moon kiêm luôn tân bang chủ Devil sao ? Con gió trái mùa nào thổi cô tới đây thế ?_Rick tươi cười chào đón Ruchia nhưng suy xét kĩ lời nói sẽ thấy sự châm biếm

-Tôi tới là có việc cần thương lượng chứ không phải nghe ông tào lao !_cô nói

-Thương lượng ? Chúng ta đang đối đầu nhau đây ! Cô nghĩ có gì để thương lượng ?_lão ta nhếch môi

-Chúng ta liên kết với nhau đi, Devil và Hắc Vương hợp sức lại sẽ hạ gục được Black Moon !!_cô cười nửa miệng

-Cô phản bội Black Moon rồi sao ? Lại muốn diệt trừ cả bang đấy luôn à ?

-Bớt vòng vo đi ! Ông có giúp tôi hay không ?_Ruchia nhú mày

-Nhưng trong chuyện này tôi sẽ được lợi ích gì ?_lão đặt tách trà xuống bàn

-Không còn Black Moon thì Devil và Hắc Vương sẽ nắm ngôi vị bá chủ thế giới ngầm không ai không sợ ! Cả hai ta đều được lợi không phải sao ?
_Ruchia cười

-Được thôi !

-Vậy là ông đồng ý ?

-Phải !

-Mong rằng chúng ta hợp tác vui vẻ !!_Ruchia nói

-OK ! Khi nào cần cô cứ gọi cho trợ lý của tôi !!_Rick gật đầu

-Giờ tôi có việc rồi, tạm biệt ông !!_Ruchia đứng dậy

-Không tiễn !!!

Ruchia vừa bước ra khỏi cánh cửa phòng, một nụ cười xảo trá hiện lên trên gương mặt thâm hiểm

-Con nhãi ranh ấy nghĩ chúng ta có thể hợp tác sao ? Hahaha...Nực cười !!

-Con nghĩ cha đã có kế hoạch ?_tiếng nói trầm lạnh vang lên

-Giỏi lắm, hiểu được ý ta rồi ! Con xứng đáng với vị trí thiếu bang chủ Hắc Vương lắm !!_lão ta tỏ vẻ rất hài lòng với người đứng bên cạnh

-Cha định tiêu diệt toàn bộ Devil và tiêu diệt Black Moon ?

-Phải ! Kế hoạch lần này ta giao cho con, nhưng muốn nắm chắc phần thắng về mình thì con cần phải làm việc này cho ta !_lão hạ giọng nghiêm nghị hơn

-Cha cứ việc fax cho con ! Giờ con xin phép !_người đó cung kính

-Được !!

~~~~~

Thảm thoát đã qua hơn nửa năm từ ngày nó đi, thời gian qua phải nói là rất bận rộn và mệt mỏi đối với tất cả mọi người. phải quản lý công việc của Y.A.M nên bên tập đoàn Vũ Hàn thì Salena phải một mình xử lý, Exline và Kelvin lo ổn định bang hội. Mấy tháng nay Black Moon đã hao hụt đi rất nhiều thành viên trong những cuộc chiến với thế lực Devil và Hắc Vương, mà đa số là Ruchia cho người sang địa bàn Black Moon gây sự. Kaito thì mất biệt đâu đó, có lẽ là quản lý F.K. Hắc thì vẫn vậy không khá hơn gì, vẫn nằm im lìm bất động, vì vậy hắc có lẽ hắc sẽ không bao giờ biết được có một người ở xa đang nhớ hắc từng ngày từng giờ...

Chờ ơi đừng có cho t/g ăn bơ nữa mà !!! Hóng cmt nhận xét của m.n lắm !!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Thù Hận Lạc Lối

Hôm nay là một ngày hiếm có khi cả bọn nhỏ đều tập trung ở nhà, nửa năm qua vì bận công việc nên họ chưa từng họp nhau trò chuyện dù ở chung một nhà. Nhưng hôm nay không phải đơn giản chỉ là trò chuyện, Exline vừa nhận được một bức thư khiếu chiến được gửi từ bang chủ Devil_Ruchia Vương Bảo Vy. Trong căn phòng họp tầng 2, 6 gương mặt cực kì nghiêm túc đang suy tính

-Thực sự bức thư khiếu chiến đó là của chị Ruchia sao ?_Hani cất tiếng hỏi

-Đúng ! Thời gian qua Devil và Hắc Vương liên tục gây sự với bên ta, Black Moon cứ nhượng bộ giảng hòa nên tổn thất khá nhiều !_Exline trả lời

-Nhưng mục đích của trận đấu lần này là gì ?_Salena hỏi

-Có lẽ Ruchia muốn diệt trừ toàn bộ Black Moon để nắm vương quyền thế giới đêm và trả thù cho Ken !_anh lên tiếng

-Lần này phải ra mặt đối đầu nhau thật sao ? Chúng ta từng là bạn mà, sao Ruchia có thể thù hận mù quáng như vậy ? Chuyện ngày đó chẳng ai muốn xảy ra hết nhưng sao cô ấy cứ khẳng khái là do Moon ?_Kelvin bức xúc

-Chị Ruchia đã không còn như xưa nữa rồi ! Đúng như anh nói, họ “đã từng” là bạn, nhưng bây giờ có lẽ là không !_Kun góp lời

-Thời gian và địa điểm chính xác diễn ra trận chiến ấy là lúc nào ?_anh hỏi

-2 giờ chiều ngày 17 ở cánh đồng hoang ngoại ô thành phố !_Exline nhìn trong thư

-Ngày 17 ? Chỉ còn 15 ngày nữa là tới ngày đó rồi, chúng ta phải chuẩn bị thôi !!_Kelvin nói

-Mọi người cần những thứ gì làm vũ khí ? _Salena hỏi

-Em cần còn nhệ khúc, Hy Ân chắc là gây trúc ! Còn lại thì các anh chị tùy ý ạ ! _Kun lên tiếng trước

-Tôi nghĩ chúng ta cần đến loại giày có dao găm trong đế giống lúc giao chiến lần đầu giữa chúng ta ấy ! _Kelvin nhớ tới lúc Devil thách đấu Black Moon lúc trước

-OK !! Những thứ đó tôi sẽ làm ngay bây giờ, mỗi người sẽ trang bị sẵn 2 khẩu peacekeeper nhé ! _Salena nêu ý kiến

-Cô chế tạo được peacekeeper sao ? _Kelvin nghi hoặc nhìn Salena

-Salena từ nhỏ đã có niềm đam mê đối với vũ khí rồi, tài năng được chuyên gia công nhận nên cậu không cần lo ! _anh vỗ vai Kelvin

-Vậy tớ sẽ lo chế tạo HA52 nhá ! Không biết số lượng cần khoảng bao nhiêu nhĩ ? _Exline góp lời

-Khoảng 100-200 quả là đủ rồi ! Chị nhớ nén khí độc vào đấy nhé ! _Kun tính toán

-Còn em lo phần quần áo nha, em sẽ dùng loại vải nhẹ và lồng lớp chắn giảm sát thương vào đó giúp các anh chị !! _Hani nói

-Được, vậy xem như là tạm ổn rồi ! Bắt tay vào việc ngay thôi !! _Salena nói rồi cả bọn nhanh chóng về phòng chuẩn bị

~~~~~

Chỉ còn 2 tiếng nữa là trận chiến bắt đầu. 6 người đã sẵn sàng, vận trên người bộ quần áo màu đen bóng, giày bata đen có bộ phận dao găm trong đế, thắt lưng là chiếc roi mây dài khoảng 3 mét, hai túi sau quần được trang bị hai khẩu peacekeeper có tầm bắn 25 mét. Anh Kan thì đeo găng tay sắt vì sở trường của anh là đánh đối kháng tay không, Kelvin ôm trên tay khẩu súng trường vì cậu giỏi thiện xạ bắn tỉa, Kun cầm còn nhệ khúc, Salena thì roi gai tầm độc, Exline không cần vũ khí cầm tay vì nhỏ có công tắc điều khiển 200 quả bom phòng thân rồi (cầm cái công tắc đó là nắm toàn bộ sinh mạng 2 phe rồi còn cần gì vũ khí nữa ^^), Hani cầm cây gây trúc có lõi sắt. Tất cả lên 3 chiếc xe phóng tới cánh đồng hoang ở ngoại ô thành phố...

Ruchia, Kaito và lão Rick Jackson đã có mặt ở đó, bên cạnh cô và lão ta có một tập vệ sĩ, sau lưng họ là khoảng 10.000 người có vẻ như được huấn luyện rất kĩ càng. Nhìn lực lượng 2 phe bây giờ chênh lệch rất lớn, Black Moon ngoài 6 người bọn nhỏ thì chỉ có khoảng 2000 người, nhưng những người này cũng không phải tầm thường, họ đã trải qua 4 đợt huấn luyện khắc nghiệt ở những môi trường khác nhau, thể lực có thể 1 chọi 10.

-Ày, sao đông người dữ vậy ? _Salena nhăn mặt

-Cô sợ sao ? Bây giờ rút lui và biến khỏi đây còn kịp đó ! _Ruchia cười khẩy

-Tớ sẽ không rút lui đâu Ruchia ạ ! _Salena đáp lời

-Cô không sợ chết sao ? Hay là cô đã có kế sách gì đó và tự tin rằng mình sẽ thắng ? _Ruchia ngạc nhiên

-Không phải tớ không sợ chết mà còn có một điều làm tớ sợ hơn, đó là mất đi tình bạn mười mấy năm qua của chúng ta ! _Salena nói

-Cô...cô.. _Ruchia hơi bất ngờ vì câu nói đó của Salena

-Dừng lại đi Ruchia ! Chúng ta sẽ trở lại như ngày trước, sống vui vẻ một nhà ! _Exline lên tiếng

-Tôi...tôi...

-Cô quên anh hai của cô bị họ hại ra sao à ? Cậu ta sẽ không bao giờ có thể tỉnh lại nữa ! Cô đã mất đi một người thân vì họ... _Rick nhanh chóng kéo Ruchia trở về sự thù hận

-Phải ! Các người hại anh hai tôi ! Các người bệnh vực cho kẻ thù của tôi, bây giờ các người còn muốn lừa gạt tôi trở về đó nữa sao ? _Ruchia nhìn bọn nhỏ với ánh mắt căm phẫn

-Không đâu, bọn em...

-Các người im đi ! Tất cả lên đi, ai giết được một trong 6 người đó sẽ được thưởng !!! _Ruchia nói lớn

Lập tức 10.000 người xông lên, 2000 người bên ta cũng bước tới ứng chiến. Một trận chiến hỗn loạn xảy ra

-Chúng ta cũng lên thôi ! Cố gắng đừng giết người nhé, chỉ cần họ gục xuống là đủ rồi ! _anh nói

-OK !!! _5 người đồng thanh

6 người sát cánh chiến đấu, anh dùng găng tay sắt đánh tay không với những tên to con, mỗi đòn giáng xuống là 1 tên đổ đất. Kelvin ôm khẩu súng trường trên tay, cậu chỉ việc nạp đạn vào và nhắm vào chân của những tên đó mà nhả đạn, chúng không đi được thì sẽ không thể chiến đấu. Nhóc Kun

cầm hai cây côn khi khúc, cậu nhóc vùng côn lần nào là số thương binh gia tăng lần đấy. Salena cầm trên tay cây roi gai tằm đầy chất độc, cô vùng roi đến đâu là có người nằm xuống đến đấy, roi gai sẽ gây xây xước trên da, độc tố trong từng chiếc gai nhọn sẽ thấm vào cơ thể qua những vết xước ấy làm bọn lính của phe kia lẫn lộn vì đau đớn. Exline gỡ những quả bom bi thủy tinh được xâu thành vòng đang đeo trên tay ném về phía chúng, những mảnh thủy tinh sắc nhọn bắn tung tóe gây sát thương bất kì cho kẻ nào xui rủi đứng gần đấy (>.<) Hani vùng gậy trúc, khi ấn vào cái nút nhỏ trên tay cầm thì những thanh gỗ trúc mỏng sẽ bung xòe ra như hình cánh hoa, cô bé vùng những đường gậy chứa lực khá mạnh vào cổ của những tên ấy, cộng thêm vết cứa sâu của gỗ trúc vào động mạch, máu bắn tung tóe khắp nơi. Quang cảnh bây giờ như một bãi chiến trường thực thụ vậy, xác người chết, người bị thương nằm la liệt khắp nơi nhưng số còn chiến đấu vẫn rất đông. Phe ta chỉ còn khoảng 1000, phe Devil, Hắc Vương thì còn tầm 4000-5000. Bọn nhỏ cũng thấm mệt, duy chỉ có lão Rick Jackson và Ruchia này giờ chỉ đứng nhìn

- Không ai muốn bỏ cuộc chứ ? _Kelvin lên tiếng hỏi trong khi tay vẫn bóp cò nhả đạn

- Không bao giờ !!! _5 người đồng thanh

- Cứ như vậy không phải cách, tới lúc trực diện rồi !! _anh nói rồi vụt đôi găng sắt đi

- Được ! Rút roi mây ở thắt lưng ra đi mọi người ! _Salena nói

- OK ! Sẵn sàng ! Lên !!!

6 người rút roi mây ra quất túi bụi vào đám người ấy, tiếng la hét vang lên khi chiếc roi va chạm vào da thịt, những vết roi in hằn lên người chúng đỏ tấy lên rồi tím dần và đen lại

- Salena à ! Anh không nghĩ đây là roi bình thường đâu ! _anh quay sang Salena

- Em có ngâm 6 sợi roi này vào lọ độc mà em chế theo công thức trong sách ! Em chỉ mới thử nghiệm thôi nhưng có vẻ thành công rồi ! _Salena trả lời

- Cô làm tốt lắm ! _Kelvin góp lời trong khi tay vẫn quất roi

- Em nghĩ bây giờ không phải lúc tán thưởng ! Bên kia còn ít nhất cũng phải 2000 người, còn thứ gì khác không ? _Hani nói

- Mọi người giậm mạnh chân xuống đất đi, hệ thống dao găm trong đế giày sẽ bật ra ! _Exline nói lớn

6 người quăng roi và bật dao dưới đế giày ra lao tới, những cú kick-back vào đầu là thể mạnh cho thứ vũ khí này, mũi dao ghim sâu vào động mạch từng tên. Nhưng dù sao bọn nhỏ cũng là người, họ đang thấm mệt dần và sắp không chịu nổi nữa rồi, con số lính bên kia còn khá ít, khoảng 800 nhưng phe ta chỉ còn 200 là cùng

- Mọi người rút peacekeeper trong túi ra đi ! Mỗi khẩu chứa 50 viên đạn, một người hai khẩu nên số lượng cũng khá nhiều. Tất cả bọn mình cộng lại sẽ có 600 viên đạn, trừ xác suất bắn trượt thì còn 500 ! Cố lên !!! _Salena nói

6 người tựa sát lưng vào nhau thành 1 vòng tròn và xung quanh là quân của Devil, Hắc Vương. Họ bất chấp và bắt đầu xả đạn kịch liệt, người bị thương chồng chất thêm, tốt rồi, giờ chỉ còn vòn vẹn 200 người thôi nhưng sức lực bây giờ của 6 người đã cạn. Bỗng...

“Phậppp...”

-AAA !!!_Hani hét lên, một con dao nhỏ đã găm sâu vào bả vai trái của cô bé, là lão Rick Jackson

-Hani ! Em không sao chứ ? _Exline hoảng hốt

-Em.em không sao ! _Hani cố gắng cười nhẹ

-Em đừng nói nhiều nữa ! Cố chịu đựng đi, lát nữa anh sẽ đưa em ra khỏi đây ! _Kun đỡ lấy Hani

Salena cũng đang lo lắng cho Hani thì bất chợt cô cảm thấy bất an, quay sang thì thấy Ruchia đang chĩa súng về hướng anh đang đứng

“Pằngggg...” tiếng súng vang lên, khẩu súng trên tay Ruchia bốc khói

Salena không kịp suy nghĩ nhào tới xô anh ra xa và cô lãnh viên đạn ấy vào bụng mình

-Salena !!! _anh hét lên

Salena ngã xuống đất, máu loang ra ướt cả bàn tay của cô, cô không còn đủ sức để mở mắt ra nữa rồi

-SALENA !!! _Ruchia hét lên, cô chỉ định bắn vào vai của anh để hù dọa thôi nhưng không ngờ...

-Cô quên họ là kẻ thù sao ? Chết bất kì đứa nào thì ta cũng có lợi mà ! _Rick lên tiếng

-Ông im đi ! _Ruchia quát lên

-Ru...Ruchia !_Salena cố mở mắt ra

-Salena ! Hức...tớ...tớ xin lỗi...tớ..._Ruchia không ngăn được dòng nước mắt, cô đã hối hận

-Cậu...cậu không...có lỗi...đừng...đừng khóc !_Salena thều thào

-Tớ...hức...là tại tớ..!! Hức..

-Ngốc !...Khóc...sẽ xấu lắm,đấy ! Tớ...không sao đâu..._Salena nắm lấy bàn tay của Ruchia

-Salena à, cậu đừng nói nữa mà ! Cậu không còn sức nữa đâu !_Exline nói

-Em đừng nói gì nữa hết, bây giờ anh sẽ đưa em đến bệnh viện !!_anh bế Salena lên

-Muốn đi sao ? Tụi bây sẽ không có cơ hội đâu !! Haha..._Rick cười man rợ

“Pằnggg...” cây súng trên tay lão ta bốc khói

“Phuttt... Cồppp...” viên đạn được bắn từ cây súng của lão rơi xuống đất, đồng thời một vật thể lún sâu vào thân cây gần đó, lão ta bước tới rút vật đó ra. Là phi tiêu hình bông tuyết màu đỏ

-Huyết Băng tỷ !!!_bọn nhỏ, Rick Jackson và một người nữa đồng thanh

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Huyết Băng Tỷ

Từ trong tiềm thức xa xăm ngày trước, những kí ức mong manh chợt ủa về thoát ần thoát hiện trong tâm trí một người

“...

- Tùy thôi ! Đồ mặt dày !

- Vậy từ bây giờ tên mặt dày này là bạn của cô nhé !

...

-Moon à ! Tôi ... thích em !

-Cậu say rồi !

...

-Em vừa làm gì với 75000 USD của anh vậy ? Em có biết trên thế giới chỉ có 2 bộ thôi không ?

...

-Cậu yêu cô ta sao ?

-Đương nhiên là không hề !

-Tại sao cậu cứu ả ta ?

-Thương hại !

-Chúng mình điều cậu nói lúc nãy đi !

...

-Tôi không lo thì vẫn còn có rất nhiều người đang lo cho cô kia, cô ích kỉ như vậy sao ? Cô nữ để họ...

-Đúng ! Tôi ích kỉ, mặc kệ tôi !

...

...”

-Moon !!!

Hắn choàng tỉnh sau giấc ngủ mê man hơn nửa năm trời và người đầu tiên hắn gọi tên là nó. Hắn ngồi dậy, dùng tay bứt những sợi dây truyền dịch vương vãi ra khỏi người, nhìn xung quanh mình, căn phòng này là phòng của hắn, thoáng nhớ lại những chuyện đã xảy ra, hôm ấy nó buồn, hắn chạy theo nó ra đường, tìm hắn như chết lặng khi nhìn thấy nó sắp bị chiếc xe ấy đụng trúng, không nghĩ ngợi gì nhiều hắn lao đến và rồi... Nhìn lướt qua tờ lịch nhỏ trên bàn, hắn đã hôn mê nửa năm rồi sao ? Trên bàn còn có một cái ipad lớn, liếc sơ qua thì không phải của mình nên hắn cầm lên xem thử và bất chợt nhìn thấy bản kế hoạch về trận chiến hôm nay của Ruchia và Black Moon. Loáng thoáng hình dung ra sự việc xảy ra mấy tháng nay, hắn thay bộ quần áo bệnh nhân trên người ra rồi lao nhanh đến cánh đồng hoang nơi xảy ra trận chiến...

Trong khi đó, tại cánh đồng hoang đang xảy ra điều bất ngờ

-Là Huyết Băng tỷ thật sao ? _Kelvin ngỡ ngàng

-Phi tiêu hình bông tuyết màu đỏ rực như máu thì chắc chắn là của cô ta rồi ! _Exline nói

-Cô ở đâu mau ra đây đi ! Huyết Băng !!! _Rick nói lớn

Từ trên cao một cô gái với thân hình tuyệt đẹp đáp chân xuống mặt đất, cô ta vận chiếc áo pull ôm sát ngăn ngang eo và quần sọt lộ rõ những đường cong trên cơ thể, áo khoác đen dài đến gối, giày boot cao gót đen đậm chất uy quyền, chiếc mặt nạ màu đỏ che đi nửa gương mặt trên, mái tóc cột cao khỏe khoắn rất hợp khi đi đánh nhau, một nụ cười dịu dàng nhưng mang theo hàn khí nở trên đôi môi quyến rũ. Bên cạnh cô ta còn có một người đàn ông đeo chiếc mặt nạ màu trắng, đó là hộ pháp của Huyết Băng tỷ ! Hai người đứng lên quay mặt đối diện với lão Rick Jackson

-Đây... đây là người nắm quyền lực tối cao của thế giới ngầm sao ? _Kaito ngạc nhiên

-Cô ta là người có thế lực cao hơn cả Black Moon, Devil và Hắc Vương hợp lại mặc dù chỉ mới xuất hiện trong thế giới ngầm vài tháng nay sao ? Khó tin quá ! _Kun nhún mày

-Nghe danh từ lâu Huyết Băng tỷ không tranh giành quyền lực mà sao giờ cô lại tới đây chen ngang cuộc đấu của chúng tôi ? Phải chăng bây giờ cô không hài lòng với vị trí của mình ? _Rick cất giọng hỏi

-Đụng tới họ, ông sẽ - phải - chết ! _giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo cất lên và gần giọng nhấn mạnh 3 từ cuối

-Cô đừng nghĩ chỉ một câu hăm dọa có thể làm tôi dừng tay ! Nếu còn xen vào thì tôi không chắc chắn mạng sống cho cô đâu ! Nhìn qua cũng chỉ là thứ trẻ ranh miệng còn hôi sữa thôi ! _lão ta rất tự tin vì nếu bây giờ có xung đột thật thì quân của lão vẫn sẽ thắng bọn người này

Cô gái đó không nói gì, không gian yên ắng hơn nữa khi bàn tay trắng thon gọn lên cao, một ngón tay đặt vào cò súng, bên kia họng súng của lão Rick Jackson cũng chỉ thẳng vào người đó

“Pằng...pằng...cồppp...” Hai viên đạn rơi xuống đất, chỉ cần lệch qua 1cm thôi thì chắc chắn sẽ có người ngã xuống. Lợi dụng lúc lão ta sơ hở người đó bóp cò

“Pằng...pằng...cồppp...” Hai viên đạn lại rơi xuống cùng lúc trước con mắt ngạc nhiên của toàn bộ những người có mặt ở đó, viên đạn đó không bay ra từ khẩu súng của Rick Jackson mà là một người khác.

-Dừng lại và đưa họ đi đi ! _giọng một người con trai cất lên, hơi trầm và sắc nhưng chất chứa đâu đó sự quen thuộc dịu dàng, là một người đeo mặt nạ màu đen

-Không ! Ông ta phải chết !! _Huyết Băng tỷ gần giọng

-Kể cả khi người đó là ba của anh sao ? _giọng nói đó lại cất lên

-Anh...Thì sao chứ ? Anh có quyền ngăn tôi ? _đôi mắt ấy thoáng một giây ngỡ ngàng rồi lại băng lãnh như trước

-Có lẽ anh không có quyền nhưng em sẽ không thể xuống tay được đâu, Thiên Anh à ! _Jonny đưa tay gỡ chiếc mặt nạ xuống, gương mặt quen thuộc vẫn in hằn trong tâm trí nó mấy năm qua

-Lộ rồi sao ? _nó đưa tay tháo chiếc mặt nạ của mình xuống

-Moon !!! _cả bọn đồng thanh sau khi nhìn thấy gương mặt đó, nó đã về rồi

-Đưa Salena và Hani đến bệnh viện đi !! _nó dịu giọng xuống

-Nhưng còn...

“Cạch...” một họng súng lạnh toát chĩa vào đầu nó, tất cả quay sang nhìn và ngờ ngàng vì đó là...Exline

-Exline ! Em sao thế ? Bỏ súng xuống đi ! _Kelvin hét toáng lên

-Hahaha...Tốt lắm ! Bắn nó đi ! Chỉ cần con nhỏ đó chết thì mọi chuyện sẽ ổn ! _Rick cười man rợ nhìn Exline

-Cậu...cậu sao thế Exline ? Sao cậu lại muốn giết Moon ? _Ruchia hoảng hốt

-Tớ...tớ...

-Cô ta chết thì mọi chuyện của gia đình cô sẽ tốt đẹp, giết cô ta đi ! _Rick tiếp tục

-Exline bỏ súng xuống đi em ! _anh nói

-Giết cô ta đi ! Hahaha...

-Ông im đi !

“Pằnggg...” Exline quay sang lão ta bắn một phát vào vai lão, Jonny chạy đến đỡ lấy Rick Jackson

-Chúng ta đi ! _Exline nói

-Sao cậu làm thế ? _nó hỏi, nhìn nó như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy

-Ông ta đang nắm quyền ở tập đoàn Trần Ánh, lão bắt buộc tớ phải giết cậu hoặc anh hai cậu, nếu không Trần Ánh sẽ phá sản ! _Exline rung rung

-Vậy sao cậu không giết tớ ? _nó hỏi

-Tớ không muốn hại cậu ! Còn tập đoàn thì...

-Tập đoàn của ba mẹ vẫn tốt, lão ta đã biến mất và không còn đe dọa đến Trần Ánh nữa ! _anh nói

-Sao...sao lại vậy ? _Exline ngờ ngàng

-Em đừng quên họ cũng là ba mẹ của anh và Moon đấy nhé ! _anh nháy mắt

-Em xin lỗi mọi người ! _nhỏ xụ mặt xuống

-Không sao đâu, em ngốc quá ! _anh cười hiền

-Ta về thôi !

-OK !

Nó cũng quay lưng định bước đi nhưng chợt khựng lại

-Ngày đó...Anh xin lỗi !! _tiếng Jonny trầm lạnh vang lên bên tai nó

Đôi mắt khẽ xao động vài giây và bàn chân nó...bước tiếp. Để lại sau lưng một người con trai trầm ngâm nhìn theo bóng dáng bé nhỏ đang khuất dần...

Ngày trước Jonny chia tay nó là vì bị ép buộc. Rick Jackson đã buộc anh phải lựa chọn, một là chia tay với nó và nó sẽ được an toàn, hai là tiếp tục yêu thương nó và sẽ phải vĩnh biệt nó mãi mãi. Là Bang Chủ tương lai thì không được phép động lòng với bất kì ai, lão ta bắt buộc anh phải sắt thép, phải tàn nhẫn với mọi thứ. Sâu thẳm trong trái tim anh vẫn luôn yêu thương nó và tình yêu ấy chưa ngày nào bị bỏ quên nhưng vẫn phải dần lòng để nó được sống. Jonny không muốn nó bị hại, một vết xước nhỏ trên cơ thể người con gái ấy cũng đủ làm anh đau thấu tâm can. Vì vậy Jonny quyết định rời xa nó, ngày đó khi Jonny bước đi bỏ lại nó trên bờ biển, anh nghe rất rõ tiếng nấc nghẹn của nó, tim anh nhói lên từng hồi nhưng anh biết rằng mình không thể quay đầu lại mà ôm người con gái đó vào lòng được nữa, bên cạnh anh nó sẽ gặp nguy hiểm. Và bây giờ, nó lại là người muốn giết chết ba của anh, người con gái ấy có lẽ không còn tình cảm với anh nữa rồi, mà thôi cũng tốt ! Nó sẽ không phải đau buồn vì anh nữa, nó sẽ trở lại là một cô bé dễ thương như ngày trước anh từng quen...

Bệnh viện thành phố

Cả bọn ngồi trước hành lang bệnh viện chờ đợi bác sĩ cấp cứu trong phòng, có cả Thiên Vũ vì anh là hộ pháp của Huyết Băng tỷ, Hani đã được băng bó và ra ngoài nhưng còn Salena, cô bị mất máu quá nhiều, không khí căng thẳng bao trùm trên tất cả mọi người và bỗng vỡ tan khi có một âm vực trầm lạnh cất lên

-Moon !

-Ồ...Cậu...cậu..._Kelvin lắp bắp không nói thành lời

-Anh...anh hai...anh_Ruchia cũng ngỡ ngàng không kém

-Ken !_chất giọng trong trẻo của nó cất lên

-Cậu tỉnh rồi sao ?_Kan hỏi

Hắn không kịp đáp trả lời của mọi người đã lao đến ôm chầm lấy nó, hắn nhớ nó đến sắp phát điên lên rồi, nó không nói gì cũng vòng tay ôm lấy tấm lưng rộng của hắn, tim ai đó bất giác nhói lên khe khẽ. Đến khi sắp ngạt thở vì hắn ôm quá chặt thì nó mới đẩy hắn ra

-Ừa hết phim rồi sao ?_Kaito lên tiếng hỏi băng quor và nhận được ngay ánh nhìn sắc lạnh của nó và hắn

-Anh hai !!_Ruchia chạy đến ôm chầm lấy hắn

-Được rồi ! Anh vẫn tốt mà, có cần quá lên như vậy không ?_hắn xoa đầu Ruchia

-Sao cậu lại biết mà tới đây ?_Kelvin hỏi

-Nhờ thiết bị định vị tớ gắn vào sợi dây chuyền của Ruchia ngày trước khi bị tai nạn !_hắn trả lời

-Cậu thấy trong người sao rồi ?_nó cất tiếng hỏi

-Tôi vẫn ổn ! Dù sức đề làm lễ cưới chính thức với em ngay bây giờ !_hắn ghé sát mặt nó thì thầm

-Đáng ghét !_nó đẩy hắn ra

ngoài miệng tuy hỏi han hắn nhưng trong lòng anh đang rất lo lắng, Salena đã được đưa vào cấp cứu lâu rồi mà vẫn chưa thấy bác sĩ trở ra. Đúng lúc đó, đèn trong phòng cấp cứu tắt, cánh cửa mở ra và vị bác sĩ già bước tới

-Bác sĩ ! Cô ấy sao rồi ?_anh lao tới

-Tôi rất tiếc...

-Sao chứ ? Salena sao rồi ? Bạn thân của tôi rất cuộc có chuyện gì ?_Ruchia hỏi dồn, cô đang rất rất lo

-Cô ấy đã an toàn và không còn nguy hiểm tính mạng nữa ! Nhưng còn đứa bé thì...tôi xin lỗi ! Tôi đã cố gắng hết sức !_ông ta lắc đầu rồi bỏ đi

-Trời !!!_nụ cười trên môi mọi người vừa nãy tắt ngấm

buông thong cả hai tay xuống, ánh mắt dường như trở thành vô hồn, anh đẩy cửa bước vào trong phòng bệnh, cả bọn cũng vội đi theo. Ruchia sau khi nghe câu nói đó của bác sĩ thì vô cùng ngỡ ngàng, đôi mắt ngấn nước, cô đã chìm sâu vào thù hận và rồi hại bạn thân của mình. Một nụ cười thoáng qua trên gương mặt ai đó... Bước vào trong phòng, Salena nằm trên giường bệnh, đôi mắt nhắm nghiền, trên khóe mắt còn vương lại vài giọt nước. Anh ngồi xuống bên giường của cô, bàn tay vuốt nhẹ lên làn tóc rối, cúi xuống đặt lên vầng trán của cô một nụ hôn nhẹ nhàng. Ruchia bật khóc quỳ xuống cạnh giường bệnh, nắm lấy bàn tay của Salena

-Salena ! Tớ xin lỗi cậu !!! Hức...hức...

-Kan à ! Cậu...

-Tớ không sao !_anh ngắt lời Kelvin

-Chuyện Salena như vậy có lẽ cậu hận Ruchia lắm phải không ?_Kaito hỏi

-..._nhưng anh vẫn im lặng mà không đáp

Ruchia đang khóc rất thương tâm, cô đã hại chết một sinh linh bé nhỏ, cô đang rất hối hận, cực kì hối hận, nước mắt tuôn rơi lã chã. Salena khẽ nhủu mày vài cái rồi từ từ mở mắt ra, mọi người nhìn cô với ánh mắt khá buồn

-Salena ! Cậu sao rồi ?_Exline hỏi

-Tớ ổn !_Salena đáp, giọng cô trầm lặng như sắp khóc

-Cô không cần phải cố gắng kìm nén như vậy đâu ! Muốn khóc cứ khóc đi !_Kelvin an ủi

-Tôi không sao !

-Cậu đánh tớ đi ! Cậu trách tớ đi ! Cậu có thể giết tớ ! Nhưng làm ơn đừng như vậy mà Salena ! Hức..._Ruchia cầm chặt bàn tay của Salena

-Buông tay tôi ra ! _Salena rút tay lại

-Là tớ sai...hức...tớ sẽ chuộc lỗi ! _Ruchia quỳ thẳng dưới sàn dùng tay tự tát mình mấy cái liên tiếp rất mạnh đến nỗi hai má cô đỏ tấy in hằn vết ngón tay

Lúc đó anh bỗng đứng dậy, nhìn thẳng vào Salena với đôi mắt nghiêm nghị

-Em đùa đủ chưa ? Con người ta đang tự hành hạ mình vì em đó ? _anh nhún mày

-Hihi...em xin lỗi ! Chắc diễn hơi sâu rồi ! _Salena gãi đầu

-Hà ? Là sao ?? _đám con trai đồng thanh

-Salena không có bị gì hết ! _nó lên tiếng

-Sao em biết ! _hắn nghếch mặt ra hỏi nó

-Còn sức mua chuộc hâm dọa ông bác sĩ mà ! _anh đáp thay nó

-Mua chuộc hâm dọa là sao ? _Kaito hỏi

-Chắc là cô ấy hâm dọa bắt buộc ông bác sĩ ra ngoài thông báo rằng mình bị thương rất nặng và còn mất đứa bé gì đấy ! Tớ là bạn trai Salena mà, có gì hay không tớ phải biết chứ ! _anh trả lời và còn cười rất vui

-Vậy ra..._Ruchia cũng sờ

-Giờ thì cậu hiểu cảm giác hối hận của Moon nửa năm về trước rồi đúng không ? _Salena nhẹ nhàng bước xuống giường đỡ Ruchia dậy

-Tớ...tớ xin lỗi !!!_Ruchia gục mặt xuống

-Không sao ! Chỉ cần cậu quay đầu, chúng ta vẫn mãi mãi là bạn !!! _câu nói của nó dường như xoáy sâu vào tim Ruchia, mọi người đều rộng lượng sẵn sàng tha thứ nhưng cô lúc trước thì...

-OK rồi ! Tất cả trở lại như xưa nhé !

-Ừ ! ! Cậu biết Salena đang bày trò mà vẫn giả vờ im lặng là sao hả ? _Kaito chột nhó

-Tại cô ấy đã có tâm như vậy rồi thì tớ chỉ hợp tác diễn một tí thôi ! _anh nhún vai

-Ày ! Lầy quá !!! _cả bọn đồng thanh còn anh và Salena chỉ biết cười trừ

-Giờ làm thủ tục xuất viện rồi ta về thôi !! _hắn khoát tay

-OK !!!

Chap này hơi nhàm m.n nhĩ ? Nhưng dù sao cũng về với nhau rồi ^^ Nhưng nhờ sau này nó quay lại với Jonny thì sao ta ?

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Nói Thật Lòng Mình

Cả bọn quay về biệt thự Black Rose sống chung tính đến nay cũng đã được gần 1 tháng rồi, cuộc sống rất êm đềm với những tiếng cười đùa trêu chọc nhau hay chỉ đơn giản là quậy phá rồi bị nó phạt hết. Công việc của tập đoàn nhờ có nó và hắn trở về đã ổn định như xưa, mọi người đều sống rất thoải mái vì không còn bị áp lực nữa và hiện tại cả đám đang nằm ngoài phòng khách sau khi ăn tối xong

-Chán quá à ! Có gì chơi hong ? _Salena phụng phịu

-Anh không biết ! Chả còn gì cho em đập nữa đâu đấy !_anh lắc đầu

-Mà buồn thiệt chứ ! Đạo này em lại tăng cân rồi ! Hic...hic..._Ruchia xụ mặt

-Ờ mỗi ngày ăn 5 bữa, mỗi bữa ăn vặt thêm 1 tú bánh ! Không tăng cân thì em bái chị làm sư phụ ! _Exline nói liền

-Tại chán quá nên tớ ăn cho đỡ buồn mà !_Ruchia cãi lại

-Người ta ăn cho đỡ buồn thì ăn từ từ và ít, còn cậu ăn mỗi lần 1 tú, nhai 1 họng ! Sợ ai ăn hết của mình à ? _Salena trêu

-Thôi mà, các cô tha cho Ruchia đi ! Buồn quá ăn nhiều lên 1 chút cũng là chuyện đương nhiên mà !_Kaito lên tiếng giải vây

-Kính tế tập đoàn và thẻ ATM của cậu đang bị đe dọa đấy ! Còn lên tiếng bênh vực được à ? _anh cất lời, mắt vẫn dán vào điện thoại

-Cẩn thận không thì phá sản ngày nào không hay đấy nhé !_Kelvin vỗ vai Kaito

-Tớ có trò này nè ! Chơi không ? _hắn lên tiếng

-Trò gì vậy ? Nói đi !_ý kiến nhanh chóng thu hút sự chú ý của cả bọn

-Lên sân thượng đi ! Mang theo vài chai rượu nữa, lên đó tớ sẽ giải thích luôn luật chơi !_hắn nói rồi bước lên sân thượng

Cả bọn nhanh chóng đi theo. Quả thật sân thượng này đúng là quá lí tưởng, sạch sẽ, rộng rãi, là tầng cao nên luôn có gió và rất thoáng đãng. Cả bọn ngồi thành vòng tròn và theo cặp

-Rồi đó ! Anh Ken giải thích luật chơi đi !_Kun nóng lòng (đạo này Kun với Hani cấm trụ ở nhà nó luôn rồi nhé m.n ! Tại mấy cô gái buồn quá nên rú sang ở chung ^^)

-Bây giờ chúng ta sẽ quay chai uống rượu, nếu cổ chai quay về phía người nào thì người đó phải uống 1 ly rượu và người quay chai sẽ hỏi người đó 1 câu hỏi, người đó phải trả lời thật lòng mình !_hắn nói

-Nhưng làm sao biết được người đó nói thật hay không ? _Hani hỏi

-Vì vậy nên mới cần tới rượu, người ta nói lời nói khi say là lời nói thật lòng mà !_Kelvin nói

-Mà muốn uống cho say với cả bọn mình thì chắc cần hơi nhiều rượu đấy !_Exline nhìn quanh

-Tớ gọi người mang đến đây 4 thùng rượu vang rồi ! Uống bao nhiêu thì thoải mái đi !_nó và Salena bê lên mấy thùng rượu loại lớn

-Nếu người ta không muốn trả lời câu hỏi đó thì sao ? _Ruchia hỏi

-Thì sẽ phải hôn người hỏi ! Hehe.._Kaito nham nhở

-Chơi luôn !

-OK !!!

Và trò chơi nhanh chóng được bắt đầu. Hắn là người nghĩ ra nên sẽ xoay chai đầu tiên và người bị cổ chai xoay trúng là nhóc Kun

-Em sao ? _mặt Kun méo xệch

-Ừm...Nghe rõ câu hỏi của anh đây !_hắn làm vẻ mặt nghiêm trọng

-Rồi anh hỏi đi !_Kun nhắm mắt chờ đợi, đối đầu 1 tên nguy hiểm như hắn cũng phải đề phòng

-Ngoài Hani ra trước giờ em từng yêu ai chưa ? _hắn hỏi

-Có rồi ! Em yêu chị hai Moon nhất !_Kun trả lời làm hắn đơ

-Em dám yêu Moon của anh sao ? Cái thằng nhóc này !!!_đầu hắn bốc khói

-Anh chỉ được hỏi em một câu thôi nên em không có nghĩa vụ trả lời câu hỏi này !_Kun nói rồi đưa tay xoay cái chai, cổ chai hướng về Exline

-E hèm...chị Exline ! Khi biết vật kỉ niệm lần gặp đầu tiên của mình bị làm hỏng, chị nghĩ gì ? _Kun cười

-Chị...chị nghĩ là phải quánh, phải đập, phải tát cho tới khi nó hối lỗi thì thôi ! Nhắc mới kể, hôm đó chị đã định phang đôi giày cao gót vào đầu Vũ Hạ Mỹ Ly đấy ! Hihi..._Exline hỏi tương và nói – OK ! Giờ đến chị nhé !!_nhỏ xoay cái chai, cái chai cứ chậm dần, chậm dần và dừng lại ở hắn

-Tôi sao ? _hắn ngó ra

-Chứ còn ai nữa ? Nghe hỏi đây, cậu có yêu Moon không ? Nếu có hãy làm một hành động gì đó để chứng minh !

-Đương nhiên là có ! _hắn trả lời, sau đó hắn quay sang nó hét lên thật to:

-VỪ HOÀNG THIÊN ANH ! TÔI YÊU EM !!! _câu nói của hắn làm nó ngượng đỏ cả mặt

-Sén quá pa oi ! _Exline và Ruchia đồng thanh

-Đến tôi nhé ! _hắn xoay cái chai, hắn thầm mong cô chai hướng về nó nhưng không, cứ từ từ chậm lại và dừng hẳn trước mặt Kaito

-Áy dà ! Hỏi gì hỏi đi ! _Kaito hơi nhăn mặt

-Từ trước đến giờ...cậu quen bao nhiêu cô gái rồi ? _hắn hỏi

-Hà ? Từ từ để tớ xem đã...một, hai, ba, bốn,...thôi bỏ đi ! Cũng lâu lắm rồi tớ chưa làm chuyện này ! _Kaito bỗng nhiên đưa gương mặt nham hiểm đứng dậy đi về phía hắn ngồi

-Ê, làm gì thế ? Nè ! Trả lời đi chứ, câu này dễ mà... _hắn hoảng lên

“ Chút..” Kaito hôn lên má của hắn

-Đây là luật nhé ! Haha...cái tội nguy hiểm nè !!! _Kaito nhìn gương mặt vừa đơ vừa méo xệch của hắn mà ôm bụng cười lăn lộn

Rồi Kaito lại tiếp tục xoay cái chai, lần này người vào tầm ngắm của cậu là Salena

-Cô nghe kĩ đây... Nếu được lựa chọn giữa sự thông minh và sắc đẹp thì cô chọn gì ?

-Cậu hỏi như phụ nữ thế ? Tôi sẽ chọn thông minh, vì những người thông minh sẽ tìm cách làm mình đẹp ! _Salena nhún vai rồi xoay cái chai, cái chai cứ chậm dần...chậm dần và hướng về nó

-Em sao ? _nó ngẩn người

-Đừng giả bộ, nghe chị hỏi đây ! Tình cảm bây giờ của em...đang hướng về ai ? Em có yêu Ken không ? _Salena hỏi

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía nó nhưng mong chờ nhất vẫn là hắn

-Hiện tại em vẫn còn yêu Jonny...còn Ken là chuyện tương lai nên chưa biết được ! _nó trả lời làm hắn xịu mặt xuống

-À...Ken là chuyện tương lai luôn cơ đấy !!! _Salena phân tích câu nói của nó

-Chị...

-Haha...vậy là sắp có em rồi !!! _anh cũng cười

-Hứ, không đùa với hai người ! Đến lượt em nhé !! _nó hơi đỏ mặt

Và trò chơi cứ tiếp diễn, cả bọn cứ chơi đùa, cứ cười thoải mái và quây cho tới bến. Nhưng có ai biết được ngày mai chuyện gì sẽ xảy tới...

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Cold Couple

Trời xẩm tối, màn sương đêm bắt đầu lan nhanh mọi góc ngách trong thành phố. Giờ này cả bọn đã ăn tối xong cả rồi. Nó đang nằm trên phòng thì bỗng điện thoại rung lên, là tin nhắn của hắn

“ Tôi chờ em ở công viên Rain gần biệt thự ! Không gặp không về nhé, tôi sẽ đợi khi nào em đến thì thôi !”

Nó khẽ mỉm cười một cách vô thức khi đọc dòng tin nhắn ấy, nhẹ nhàng ngồi dậy vào nhà tắm để thay quần áo. Nó đi bộ ra công viên, trên người vận

quần jean, áo sơ mi trắng, giày bata đơn giản và mái tóc xõa ngang lưng trông rất teen và đáng yêu, nó bước đi thật chậm để tận hưởng làn gió đêm lướt qua xen lẫn sự hồi hộp về cuộc hẹn của hắn. Đi một vòng công viên để tìm, cuối cùng nó cũng thấy hắn đang ngồi ở băng ghế cạnh hồ nước của công viên. Nó bước tới ngồi xuống đầu kia của băng ghế, hắn vẫn im lặng nhìn ra mặt hồ trong veo, nó cũng chẳng nói gì chỉ nhìn xa xăm về phía chân trời đầy sao sa lấp lánh. Hắn và nó cứ ngồi cạnh nhau như thế, không gian yên lặng như tờ, không lời bắt chuyện, không tiếng nói băng quơ, không câu hỏi nào được đặt ra giữa hai người, chỉ có làn sương đêm đã nhẹ buông trên đôi vai của cả 2. Một tiếng trôi qua, đã 10 giờ đêm nhưng ánh đèn thành phố vẫn sáng, nó và hắn vẫn giữ nguyên tư thế nhưng nó thì đã nhắm hờ đôi mắt chứ không nhắm chiều như lúc nãy. Bỗng nó cảm nhận thấy sự vương vãi và hơi lạnh ở cổ, mở mắt ra nó thấy trên cổ mình là sợi dây chuyền trân châu đen giống y sợi lúc trước Mimi làm hỏng, nó tròn mắt nhìn sợi dây chuyền ấy

-Em thích không ? Rất khó để làm được 1 thứ như vậy đây ! _hắn mỉm cười

-Đẹp lắm ! Rất giống ! _nó cũng cười

-Từ giờ sẽ bên cạnh tôi nhé !! _hắn nắm lấy bàn tay của nó

-Tôi...tôi... _nó ngập ngừng

-Tôi biết em vẫn còn tình cảm với Jonny nên bây giờ em không trả lời cũng không sao, tôi không ép buộc em. Tôi sẽ chờ !! _hắn nói

-Thực sự muốn chờ sao ? _nó hỏi lại

-Chỉ cần em cho tôi một cơ hội bên em khi còn có thể ! _hắn nhìn nó, một ánh nhìn ám áp và tràn ngập niềm tin

-Hứa nhé ! _nó xiết nhẹ lấy tay hắn

-Nghĩa là em đồng ý sao ? _hắn vui mừng

-Phải ! Tôi tin anh vì những hành động anh đã làm chứ không phải lời nói ! Đừng khiến tôi thất vọng ! _nó mỉm cười

-Em yên tâm, tôi sẽ...

-Suýt ! Im lặng ! _nó đưa ngón trỏ lên

-Sao thế ? _hắn hỏi

Nó im lặng không đáp, chỉ lẳng lặng cầm lên 1 viên sỏi nhỏ. Đồng thời gian này trong 1 bụi lùm gần đó...

-Thấy chưa ? Đã bảo ra đây rình là có phim để xem mà ! _Salena nói

-Em chỉ được cái chọc phá người ta ! _anh mắng yêu

-Chụp được mấy tấm hình rồi hả Exline ? _Kelvin nôn nóng

-Từ từ ! Hai người này nhan sắc thì ok rồi nhưng phải chọn góc chụp nữa mới hoàn hảo được ! _Exline bấm máy lia lịa

-Nè Kaito ! Anh tránh ra cho em xem coi ! Bỏ lỡ mất cảnh lãng mạn bây giờ ! _Ruchia bực tức

-Em im lặng giùm anh xúi đi ! La làng một lát nữa 2 người đó nghe bây giờ ! _Kaito nhăn nhó

-Thì nhích qua 1 tí cho em đi ! Cơ mà 2 người đó đâu rồi ? _Ruchia ngó ngang ngó dọc

“Cồpppp...” viên sỏi bay thẳng vào đầu Ruchia

-Ui da ! Con nào thằng nào dám ném đá chề ? _cô hét lên

-Nhìn trộm vui không ? _giọng nói băng lãnh lạnh người cất lên phía sau lưng cả bọn

-Anh chưa thấy ai thông minh như em ! Đi rình người ta mà la làng la xóm như cướp giật vậy ! _hắn xoa đầu Ruchia

-Anh...anh hai...

-Không cần gọi anh đâu, em sẽ phải giải thích điều gì đó với chị dâu tương lai của em ! _hắn nhún vai

-Lúc này Ruchia bị ném sỏi, giờ anh muốn tôi ném cái gì vào đầu anh ? _nó khoanh tay nhìn hắn sau cái phát ngôn “chị dâu tương lai”

-Thôi bớt giận nha Moon ! Có gì thì cũng bỏ qua cho Ken đi, không thôi em ế đến già chứ chả ai dám rước đâu ! _Salena vuốt vuốt lưng nó

-Em chưa tính sổ với kẻ lòi kéo bày trò là chị đây ! _nó xăn tay áo

-Hihi, chị chi muốn xem khi nào thì có em rể thôi mà ! Haizzz... Sau này nhớ cấp tiền cho chị dùng hàng tháng nếu không thì gia đình em tan vỡ đấy nhé !_Salena đánh ánh mắt tới chỗ hân

-Yaaa !!! Cái chị này !!_nó tức đỏ mặt rượt Salena chạy vòng vòng công viên

Exline và Ruchia cũng chạy theo, tụi nó nô đùa, rượt đuổi, nghịch nước trong hồ nhìn rất là trẻ con. Còn bọn hân chỉ đứng nhìn những cô gái của mình và suy nghĩ về tương lai, về một gia đình hạnh phúc chẳng hạn ?

Sau khi rượt đuổi chán, cả bọn cùng rủ nhau đi ăn khuya rồi đến quán bar. Tuy đã hơn 11 giờ đêm rồi nhưng thời điểm này quán bar mới chỉ bắt đầu hoạt động thôi, cả bọn vào đó “ăn chơi xả láng” đến tận 3 giờ sáng mới về. Cuộc sống yên bình đã trở lại, tình yêu của nó đối với hân sẽ lớn dần theo thời gian...

Đây là chap mà m.n mong đợi ! Mình cũng không biết nó có đủ "hot" để hấp dẫn m.n không nữa, nhưng mình mong tất cả các tênh êu sẽ thích ^^

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương Cuối: Happy Life

1 năm sau...

Tại bãi biển Haeundae Hàn Quốc, một lễ cưới hoàng tráng diễn ra, là đám cưới tập thể của 6 cặp đôi, 5 cặp rất quen thuộc với mọi người là Moon-Ken, Kan-Salena, Exline-Kelvin, Ruchia-Kaito và Kun-Hani rồi. Cặp còn lại mấy tênh êu biết là ai hong nè ? Là Thiên Vũ với Mina

[Kể về câu chuyện hơn 1 năm trước, sau khi trả giá về những lỗi lầm của mình thì Mina và Hạnh Thoa được nó đưa sang Anh Quốc sinh sống, Hạnh Thoa không chết mà chỉ bị câm và mù ta đã hối hận về những tội lỗi mà mình đã gây ra lúc trước, còn gương mặt của Mina đã được phẫu thuật thẩm mỹ trở lại. Á đẳng kí học ở một trường tư thục của nước Anh. Hai mẹ con sống với nhau trong một căn nhà nhỏ khang trang ở góc phố, hằng ngày Hạnh Thoa ở nhà nấu ăn, giặt giũ, Mina vừa đi học vừa nhận làm thêm ở một tòa soạn, cuộc sống của hai mẹ con rất yên bình. Một ngày nọ khi Thiên Vũ được cử sang Anh công tác, cậu gặp Mina trong hiệu sách và 2 người đã làm quen. Một năm sau, cậu quyết định cầu hôn Mina và được tụi nó mời cùng làm đám cưới tập thể]

Trên bờ cát trắng trải dài vắng bóng người, từng cơn sóng tung bọt trắng xóa cứ rì rào vỗ lên, cha sứ và 6 chú rể đang đứng chờ tại nơi thực hiện nghi thức, hôm nay nhìn ai cũng bảnh bao hết trơn hết trọi á, mặc vest đen đồ, giày da bóng loáng đồ, tóc vuốt vuốt keo các thứ (>.<) Còn các cô dâu thì “tuyệt vời” lắm nha ! Nó mặc bộ váy cưới xếp li 3 tầng màu trắng, tóc búi phòng và đeo một bộ trang sức bằng saphia. Salena mặc bộ váy phòng có đính nơ màu tím chàm dài chấm đất, tóc tết xéo và điểm nhẹ vài bông hoa lavender đúng chất Pháp. Exline mặc bộ váy màu xanh lục, tóc búi cao. Ruchia mặc bộ đầm màu xanh biển có họa tiết rất đẹp và tỉ mỉ. Hani và Mina mặc 2 bộ đầm màu đỏ cúp ngực chiết eo giống nhau, tóc tết nhẹ hai bên để tạo cảm giác xõa nhưng không vướng víu. Nhìn 6 cô dâu như 6 “chị em” siêu nhân vậy ! Mầu mè quá mà... (Bạn nào muốn xem chi tiết hình ảnh áo cưới của những cô nàng này thì liên hệ với t/g để xem nhé ^^)

Bước chân đến nơi làm lễ, những cô nàng xinh đẹp lập tức làm bọn hân đơ mặt ra, thực sự tụi nó rất đẹp, mặc dù là để mặt mộc nhưng nét đẹp tự nhiên ấy vẫn làm “say” lòng người. Sau khi hứa hẹn và trao nhẫn cưới thì đến màn hôn nhau, những nụ hôn lãng mạn ngọt ngào kéo dài vô tận. Niềm hạnh phúc ngập tràn hiện rõ trên gương mặt của từng người. Sau bao nhiêu sóng gió, họ đã hoàn toàn hiểu thấu và tin tưởng nhau. Cuộc sống của họ đã sang trang mới, không còn thù hận và ganh ghét nữa, hạnh phúc và tiếng cười đang chờ đợi họ ở tương lai...

2 năm sau...

Một cô gái xinh đẹp nhưng gương mặt phẳng phất sự lạnh lùng đang ngồi đan cái áo len nhỏ xíu, bên cạnh là 2 chiếc giường trẻ em nâng niu cặp song sinh 1 trai 1 gái đẹp tựa thiên thần. Khung cảnh yên bình bên cửa sổ bỗng chốc bị phá hỏng

- Chúng ta bé 2 con xuống nhà nhé ! Có bạn ghé thăm kia !_hân bước vào phòng

- Bọn Exline phải không ?_nó hỏi lại

- Phải ! Bé theo các nhóc con nữa, đáng yêu lắm ! Nhưng không bằng 2 thiên thần của chúng ta !_hân dán mắt vào 2 đứa bé trên giường, chúng đã hơn 1 tuổi

- Bớt ảo tưởng đi ! Ba mẹ chúng toàn nữ nam nữ nữ đấy !_nó bĩu môi cúi xuống bế bé gái đi xuống lầu

Còn lại hân cũng nhanh chóng ôm đứa con trai đi theo. Qua mấy năm nay hân đã trưởng thành và chừng chạc hơn để xứng đáng làm 1 người chồng, 1 người cha đúng nghĩa nhưng mỗi cái tội hay ảo tưởng là chưa bỏ được

Dưới nhà, cả bọn vẫn ngồi chờ, trên tay mỗi cô gái giờ là một đứa bé rất dễ thương. Thấy nó và hần bước xuống, Kelvin lên tiếng ngay

- Hạnh phúc quá rồi ! Sinh 1 lần mà có đủ trai lẫn gái !

- Còn các cậu thì sao ? _hần hỏi

- Một tiểu công chúa tóc nâu nhé ! _Exline nháy mắt

- Thế ta kết thông gia đi ! Con trai tớ đây nè ! _Salena nói ngay

- Woa !!! Đẹp trai quá, coolboy nhé ! _Ruchia thốt lên nhìn đứa bé trai bên cạnh Salena, cậu nhóc cũng chỉ mới hơn 1 tuổi thôi nhưng đã ra dáng soái ca lắm rồi, gương mặt cute lạnh lùng đốn tim phái nữ nè (đi xa quá rồi)

- Thế hứa hôn tại đây nhé ! Haha _ Kelvin cười

- Ok !

- Còn Ruchia ! Cậu sao rồi ? _Salena hỏi

- Con trai tớ ấy à ! Đẳng kia kia ! _cô chán nản chỉ về phía nhà bếp

Cả bọn nhìn theo thì thấy 1 thằng bé đang lồm chồm chạy lên, 1 tay cầm gà rán, 1 tay cầm ly nước ngọt ăn uống ngon lành

- Này nhóc ! Ai cho vào đây tự nhiên thế ? _Kun trêu

- Con... thích ! Chú cảm...được sao ? _thằng bé bập bẹ phát ngôn ra 1 câu

“Ràmmmm” Kun té ghế sau câu nói của nhóc tỳ nhà Ruchia

Mặc cho ai đang cười nói ồn ào trong nhà mình, hai đứa con của nó và hần vẫn ngồi im lặng trên ghế quan sát cuộc trò chuyện chứ không tham gia. Gương mặt bầu bĩnh đáng yêu của đứa bé gái bỗng thoáng qua một nụ cười, rất nhẹ. Sau này hứa hẹn sẽ là bản sao của người mẹ xinh đẹp lạnh lùng nè ^^

4 năm sau... Tại thủ đô của Hàn Quốc

5 cô gái trẻ đẹp đang ngồi trên bộ sofa trong phòng khách vẻ rất nhàn nhã. Đó chính là

Vũ Hoàng Thiên Anh, chủ tịch tập đoàn Y.A.M

Hàn Minh Nguyệt, chủ tịch tập đoàn Vũ Hàn

Trần Phương Đông Nghi, chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Trần Gia (do xác nhập 2 tập đoàn Trần Ánh với Trần Hoàng nên gọi là Trần Gia nhé)

Lê Ngọc Tường Vy, giám đốc điều hành tập đoàn F.K

Kim Hy Ân, phu nhân chủ tịch tập đoàn Kim Mai

Chắc hẳn các bạn đang thắc mắc là tại sao lại ở Hàn Quốc mà không phải ở Mỹ hay Việt đúng không ? Là vì sau ngày cưới Salena đã tặng cả một khu biệt thự ở Hàn Quốc làm quà nên họ quyết định sang đây sống gần nhau, mà bây giờ nhà ai cũng lộng lẫy hết á, nói là khu biệt thự nhưng gần như nhà nào cũng như cái cung điện hết (đừng nghĩ mình chém gió, bạn nào tin đồ phim Hàn thì nhớ lại cái nhà của Gu Jun Pyo trong Vườn Sao Băng nha !)

Không khí tĩnh lặng bỗng chốc bị phá vỡ bởi tiếng trẻ con

-Mẹ ơi ! _giọng nói trong trẻo phát ra lập tức thu hút sự chú ý của những người lớn

-Ôi Tiểu Hân ! Ngủ dậy rồi sao ? Cho cô út hun cái nào ! _Ruchia bay lại ôm lấy con bé và không ai khác hơn là con của nó

-Mẹ thiên vị quá đấy nhé ! Con mẹ đẹp trai như thế này không ôm mà đi ôm Tiểu Hân là sao ? _một cậu bé mũm mĩm khoanh tay đứng nhìn Ruchia

-Hai người ồn quá ! _cô bé nhỏ tuổi khó chịu đẩy Ruchia ra và bước đến ngồi xuống bên cạnh nó

-Có chuyện gì ? _tay nó vẫn lật trang tạp chí, đôi mắt khẽ liếc qua cô công chúa nhỏ bên cạnh

-Anh hai với anh Thiên Minh bị bắt cóc rồi ! _cô bé khẽ dụi đầu vào người nó, ánh mắt vẫn mờ to quan sát xung quanh

-Trưởng gì ? Chỉ là bắt cóc thôi...What ??? Anh hai con với con trai đi bị bắt cóc ? _Salena hét lên

-Nhưng sao con biết ? _nó hỏi

-Anh ấy gọi điện thoại cho con, bảo rằng hai người ấy bị ông chủ tịch tập đoàn mà tuần trước bị ba xóa sổ bắt cóc !_cô bé rất bình thản khi nhắc tới những việc như thế này, từ khi sinh ra đã là con của một tập đoàn hùng mạnh thì việc bị đe dọa tính mạng xảy ra như cơm bữa nên cô bé quen thuộc lắm rồi

-Thằng cha chủ tịch tập đoàn Phương Thị ấy à ? Lắm mưu nhĩ ? Đâu không lại thì chơi trò bắt cóc “nhị vị thiếu gia” nhà này !_Hani lên tiếng

-Gọi cho hai anh con, bảo về sớm đi, mẹ làm tiệc chờ !_nó thản nhiên

-Vâng ạ !_cô bé đáp rồi chạy lên lầu

Trong khi đó, tại một nhà kho tối tăm và ẩm mốc, một người ăn mặc rất lịch sự nhưng gương mặt thì hốc hác và ngập tràn thù hận đang nhìn trừng trừng vào 2 đứa bé trai với ánh mắt căm phẫn

-Muốn làm gì thì làm đi ! Nhìn hoài ông không mệt à ?_thằng bé có đôi mắt màu tím lên tiếng, vâng, là con trai nó_Vương Hoàng Anh Quân

-Thằng ranh con ! Ba mẹ mày đã làm tao phá sản, mày con bảo tao muốn làm gì thì làm sao ?_người đó kích động

-Tôi đói rồi ! Làm gì làm nhanh để tôi về, mẹ tôi đang chờ !_thằng bé vẫn bỏ ngoài tai lời của tên điên đó, hơi khó chịu lên tiếng

-A ha ! Nhắc đến mẹ mày tao mới nhớ, này thì bây giờ gọi điện về nhà, bảo mẹ mày đem đến đây 100 tỷ và ở với tao một đêm ! May ra tao sẽ thả mày về !_tên đó nở nụ cười nham nhở

-Cuồng dân sinh hoang tưởng à ?_giọng nói bất cần cuốn theo hàn khí và có chút trẻ con vang lên

Hắn ta đi dòir sự chú ý đến đứa bé còn lại, gương mặt babycool với làn da trắng, mái tóc nâu để xéo che đi 1 phần gương mặt

-Mẹ nó mày vừa nói gì hả thằng nhãi ?_hắn ta điên tiết

-Tôi nói ông hoang tưởng !_cậu bé nhếch môi

-Mày cũng sẽ phải nghe lời tao thôi ! Ông ngoại của mày là tỷ phú mà đúng không ?_hắn ta cười gian tà

-Lời của mẹ tôi còn không nghe sao ông biết tôi sẽ nghe lời ông ?_vẫn khí chất cao ngạo bất cần ấy, cậu bé hất mặt

-Đó là vì mẹ cháu không cho rần vào phòng khi cháu ngủ đó thôi !_hắn ta nham hiểm

-Thế sao ? Vậy giờ ông ngủ đi !_cậu bé nhếch nhẹ làn môi mỏng lên và...

“Xẹtttt...” dòng điện phát ra từ dây roi điện trên tay cậu bé làm hắn ta bất tỉnh. Hắn ta đã nhầm khi xem hai đứa bé này là trẻ con bình thường, nhất là “coolboy”, cậu bé là con của Salena_chuyên gia chế tạo vũ khí mà !

-Đi thôi !_“coolboy nhĩ” khoát tay

-Lắm chuyện quá ! Định giành công lao về mình hết à ?_thằng bé kia bực dọc

-Giờ đi hay không ?_giọng nói gần xuống, có một sự đe dọa

-Thì đi !_gương mặt điển trai méo xệch luống cuống chạy ra ngoài, đúng là dở hơi mà

Sau khi đi được một quãng xa căn nhà kho đó, hai đứa bắt taxi về nhà. Trên xe, Anh Quân vẫn chưa hết đổi Thiên Minh, cứ xoay mặt ra cửa kính. Vừa về đến sân của khu biệt thự thì đã nghe tiếng nói trong trẻo của 1 cô bé

-A ! Anh Thiên Minh với Anh Quân về rồi kìa mẹ ơi !

-Từ từ nào Anh Nhị ! Ra đón hai đứa ấy vào nhà thôi ! Sắp mở tiệc rồi !_Exline nhẹ nhàng xoa đầu cô công chúa nhỏ

-Vâng ạ ! Anh Hân ơi ! Ra đón các anh với tớ nào !_cô bé chạy vào bếp kéo con gái của nó ra

Sau màn chào đón của mấy đứa trẻ thì người lớn bắt đầu nhập tiệc “ăn mừng” nhị vị thiếu gia trở về.

Cuộc sống của họ đôi khi chỉ thế thôi, chỉ cần bình yên và vui vẻ. Sau tất cả những sóng gió, thù hận và hiểu lầm, vì tình yêu, tình thân, họ đã rộng lượng tha thứ tất cả, tin tưởng lẫn nhau và có một cuộc sống hạnh phúc. Cùng nhau nuôi nấng những đứa trẻ đáng yêu của riêng mình, cùng phát triển sự nghiệp lên 1 tầm cao mới. Một cái kết hạnh phúc cho tất cả mọi người...

*Bộ truyện này xem như cũng kết thúc viên mãn rồi m.n nhĩ ? T/g chân thành cảm ơn tất cả m.n đã dành thời gian theo dõi STTCAT nhé !
Phần 2 của bộ truyện mang tên "Lời Hứa Dưới Ánh Trăng", mong m.n vẫn sẽ ủng hộ ^^^ I love all so much !!!*

Bạn đang đọc truyện *Sự Trả Thù Của Ánh Trăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.